

Hoàng Kim Đích Tình Nhân

Contents

Hoàng Kim Đích Tình Nhân	1
1. Chương 1: Tiết Tử	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	8
4. Chương 4	15
5. Chương 5	22
6. Chương 6	28
7. Chương 7	33
8. Chương 8	40
9. Chương 9	45
10. Chương 10	52
11. Chương 11	61

Hoàng Kim Đích Tình Nhân

Giới thiệu

Nhút nhất là biểu hiện e rè của 1 con tim khao khát tình yêu đầy mãnh liệt và sức sống. Tác phẩm H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-dich-tinh-nhan>

1. Chương 1: Tiết Tử

“Nhanh! Bệnh nhân chảy máu rất nhiều, nhanh đi chuẩn bị máu truyền...”

Bên ngoài phòng cấp cứu một mảnh hỗn loạn, bác sĩ, y tá trực đang cố gắng cứu bệnh nhân nam vừa được đẩy đến, toàn thân dính đầy máu, còn mê man.

“Bác sĩ, không ổn rồi! Kết quả kiểm tra vừa thấy bệnh nhân là nhóm máu O Rh âm tính, kho máu bệnh viện vừa lúc lại thiếu...” Một y tá hét hoảng báo cáo.

“Rh âm tính!” Bác sĩ kinh ngạc kêu lên, không thể tin tưởng được thời điểm nguy cấp thế này, mà lại để cho anh đụng phải người có nhóm máu chỉ chiếm chưa đến 0,3% toàn bộ Đài Loan này.

“Để tôi gọi điện thoại đến Trung tâm hiến máu quốc gia tìm hỗ trợ...” Cứu người như cứu hỏa, y tá vội vã chạy về phía điện thoại.

“Không kịp nữa! Chờ máu đến, bệnh nhân đã mất máu quá nhiều mà tử vong rồi!” Bác sĩ đang tận lực cầm máu chân nắn gào lên, lập tức cấp tốc ngăn gọn ra lệnh. “Liên lạc với Trung tâm hiến máu, đồng thời đến phòng phục vụ gọi loa, hỏi xem những người trong bệnh viện hiện tại có ai có nhóm máu loại này không!”

Vừa nhận lệnh, y tá lập tức gấp rút thi hành, không tới mười giây, cả bệnh viện vang lên tiếng thông báo dồn dập...

Ai có nhóm máu O Rh âm tính, xin phiền đến phòng cấp cứu, hiện tại một bệnh nhân đang xuất huyết nặng, rất cần có sự giúp đỡ của ngài...

Loa phóng thanh khẩn cấp vang lên không ngừng, một câu lại một câu đập mạnh vào trong tai cô gái thần sắc phờ phắc, vẻ mặt mờ mịt ngồi yên phía ngoài phòng cấp cứu.

Rh âm tính sao...

Thần người nhìn chằm chằm hai tay thon dài trắng nõn đang run rẩy, trong mắt cô đọng đầy đau đớn thống khổ, khóe môi mềm mại xin đẹp lại nhếch lên một nụ cười bi thảm... Đêm nay sẽ lại có người phải chịu đựng nỗi đau đớn mất người thân giống như cô! Tai nạn giao thông này thương vong đã quá đủ rồi... Đủ rồi...

Run rẩy mà đứng dậy, cô chậm rãi đi vào phòng cấp cứu, đến trước mặt bác sĩ đang cố gắng kéo bệnh nhân từ cõi chết. “Tôi có nhóm máu O Rh âm...”

Bất thành linh bị một cô gái trẻ mặt trắng bệnh chẹn trước mặt đã làm hết hồn, đợi nghe được lời nói thêu thào của cô, bác sĩ đầu đầu mờ mờ trong mắt lập tức sáng lên, quay sang y tá bên cạnh mừng rỡ kêu to: “Cô Lý, lập tức đưa cô gái này đi làm xét nghiệm máu, xác định xem có phải nhóm máu O Rh- không!”

“Vâng!” Đáp lại, một y tá trong đó lập tức tóm lấy cô, nhanh chóng rút máu chuẩn bị kiểm tra.

Thần thờ mặc cho y tá làm việc, cô chậm rãi quay ra nhìn người đàn ông được cấp cứu trên giường bệnh, chỉ nhìn thấy khuôn mặt bê bối vẫn còn nhìn được vẻ tao nhã tuấn tú.

Gương mặt này, có vẻ quen quen... Đúng rồi, là anh ta! Cái người hôm ấy tràn đầy yêu thương đưa bạn gái đi dạo, cuối cùng cũng để cho cô nhìn thấy người cô thật hâm mộ rồi...

Năm tháng sau —

“Duẩn Thiên, em... em sẽ kết hôn với Minh Vĩ.”

“Em đang nói đùa đúng không?” Trên giường bệnh, người đàn ông vẫn nhã từ từ ngẩng đầu khỏi quyển sách “Niên giám kiến trúc”, nặn ra một tiếng khô khốc khàn đặc, nhưng trong lòng mơ hồ hiểu rõ cô gái trước mặt không phải nói đùa.

“Anh cũng biết em sẽ không đùa những chuyện như vậy.”

“Vì, vì sao?” Bàn tay lặng lẽ túm chặt tấm chăn mỏng phủ trên đùi, anh... thật ra cũng đã mơ hồ hiểu được lý do.

“Anh biết rồi.” Lo sợ tránh đi ánh mắt sáng rực của người đàn ông, cô gái cảm thấy rõ ràng thật sự hổ thẹn, nhưng vẫn tàn nhẫn như thế không hề đổi. “Em còn trẻ, tương lai vẫn còn tươi sáng. Em không muốn mắc kẹt lại bên người một kẻ... tàn phế. Anh cũng hiểu ý em chứ! Em không thể nào chấp nhận người đàn ông của em là người tàn phế, cả đời phải đợi em chăm sóc!” Đừng trách cô ích kỷ! Cô muốn vẫn là người chồng có thể chăm sóc cô, để cho cô dựa vào.

2. Chương 2

Sáng sớm, chim chóc ríu rít, bên đường quanh núi Dương Minh nhà cao tầng mọc san sát, giữa đó một đám cây và hoa mọc sum suê. Trong đường mòn kín đáo mà tuyệt đẹp, một người đàn ông ngồi trên xe lăn. Chiếc xe bị sa một bên bánh vào một hố nhỏ, anh cố gắng đẩy bánh xe muốn quay lại mặt đường bằng phẳng nhưng vẫn thất bại, bánh xe vẫn bất động.

Đừng tức giận, đừng bực bội, đừng tức giận, từ từ sẽ đến, nhất định là có thể...

Hít thật sâu một hơi không khí sáng trong lành, Thiệu Duẫn Thiên thầm tự cổ vũ mình, tay lần nữa dùng sức đẩy bánh xe, muốn tự mình thoát khỏi tình thế tiến thoái lưỡng nan này...

Anh —— sa vào khốn cảnh!

Mới ra khỏi cửa đưa chó đi dạo, từ xa xa, Nhan Hân Lam đã nhìn thấy tình trạng của anh, lập tức dắt con chó chậm rãi đến gần...

“Cạch!” Xe lăn đã thoát khỏi hố, trở lại mặt đường.

Hả? Lực đẩy bây giờ của anh có mạnh hơn khi nãy sao? Sao lại dễ dàng như thế được? Thiệu Duẫn Thiên đang khó hiểu, một con chó lông vàng đã từ phía sau chạy tới trước mặt anh, hưng phấn gâu gâu sủa.

Ở đâu ra con chó này? Nghi hoặc nghiêng đầu, lại thấy một cô gái trẻ thanh tú xinh đẹp tuổi tầm hai sáu, hai bảy, cũng đúng lúc đem đôi tay nhỏ thon dài trắng nõn đặt trên tay để xe thu về.

“Tiểu thư, cảm ơn cô!” Rất rõ ràng, là cô đã giúp anh, Thiệu Duẫn Thiên liền tỏ ra lễ độ mà mỉm cười cảm ơn.

“Không có gì.” Nhàn nhạt nhìn kỹ khuôn mặt ôn hòa, Nhan Hân Lam chỉ khẽ vuốt cằm ra hiệu, sau đó liền mở miệng khẽ gọi con chó tròn quay: “Lai Phúc, chúng ta đi thôi.” Dứt lời, đã khoan thai quay lưng mà bước đi.

“Gâu gâu” hai tiếng, chú chó liền giật mình mà theo sau, thoảng cái đã chạy đến trước mặt cô, cái đuôi lắc qua lắc lại, vui sướng mà biến mất dạng trong đám sương mù, xem ra đã rất quen hoạt động buổi sáng thế này.

Nhìn theo bóng dáng cô mặc đồ ở nhà dưỡng bệnh và chậm chậm chạy về xa, cuối cùng biến mất ở một khúc quanh Thiệu Duẫn Thiên vô thức xoa xoa hai chân đã không còn lực dưới tấm chăn mỏng, rồi lập tức nhận thức được hành động của mình, ép bản thân suy nghĩ về chuyện khác...

Cô gái này nhìn rất quen mắt nhỉ... Rốt cuộc là nhìn thấy ở đâu rồi? Nhìn cô vẫn mặc đồ ở nhà thế kia, hẳn là ở xung quanh đây thôi...

Tự nhận là trí nhớ mình không tệ, Thiệu Duẫn Thiên bắt đầu dò trông đầu những thông tin về nhà trên đường này... À! Đây! Anh nhớ mang máng, ở cuối đoạn đường mòn này, cách khu nhà sang trọng của Thiệu gia chừng một trăm mét có một căn nhà hai tầng khoảng bốn, năm mươi bình (mỗi bình chừng 3m²), có một cặp vợ chồng trung niên mặt mày phúc hậu luôn vui cười sống cùng với hai đứa con một trai một gái.

Sáu năm trước, hai chân anh chưa thành tàn phế, ngày nào cũng sẽ có một hai lần trên đoạn đường mòn này gặp hai vợ chồng đó, mỗi khi trở về bọn họ sẽ cười đến híp mắt mà chào anh. Sau khi anh gặp tai nạn ô tô, ở trong bệnh viện nửa năm trở về, lại chưa từng gặp lại hai người họ. Còn nhớ Trương tẩu cũng từng nói nhà bọn họ cũng gặp tai nạn, hai vợ chồng và cậu con trai đều chết tại chỗ, chỉ có cô con gái vừa mới hai mươi từ trong tai nạn lần ấy vô cùng kỳ diệu mà thoát được, gần như không bị thương tổn gì.

Cô gái vừa nãy cùng cô bé trong trí nhớ cách đây mấy năm thỉnh thoảng anh vẫn thấy đi theo bố mẹ, lúc nào cũng hiếu kỳ nhìn anh trong khi anh nói chuyện với bố mẹ cô hoàn toàn giống hệt. Chỉ khác, về ngày ngộ ngày trước đã không còn, lại thêm vẻ thành thực nhu mì, căn bản là hai người khác hẳn!

Đúng rồi! Nhà họ tên gì ấy nhỉ? Hình như là họ Nhan...

Bất đắc dĩ lắc đầu cười khổ, Thiệu Duẫn Thiên phát hiện mình đã lâu lắm rồi không hề chú ý đến những chuyện xung quanh. Ngay cả cô gái trong trí nhớ kia, anh cũng đã quên từ lâu, nếu không phải hôm nay cô giúp đỡ anh, anh cũng chẳng thể nghĩ ra.

Trầm tư nhìn chăm chú khúc quanh mà cô biến mất hồi lâu, anh mới chậm rãi đẩy xe lăn, quay lại tòa biệt thự xa hoa rộng lớn cách đó không xa...

Từng trận hương thơm ngon ngọt tỏa ra tràn ngập trong căn phòng, trong phòng bếp rộng rãi sáng sủa và sạch sẽ, điểm thu hút mọi chú ý chính là lò nướng chuyên dụng to kia. Mà hương thơm khiến người ta nuốt nước bọt, ngón tay cũng ngứa ngáy chính là từ trong lò nướng kia bay ra.

Đứng bên cửa sổ, không bình tĩnh mà đánh lòng đỏ trứng, Nhan Hân Lam đem đôi mắt long lanh nhìn cảnh non nước bên ngoài cửa sổ, nhìn bên dưới ánh nắng ấm áp đầu xuân, những mầm non xanh biếc đã ngóc đầu dậy, nhưng đầu lại nghĩ về cảnh gặp mặt bất ngờ sáng sớm nay...

Chắc là anh không biết cô đâu! Từ lời của anh khi đó “Tiểu thư, cảm ơn cô!”, dù có vẻ là ôn hòa lễ độ thật, nhưng đáy mắt lại ẩn chứa vẻ lạnh lùng không muốn gần thấy rõ!

A... Anh ấy đối với người ngoài luôn luôn tao nhã khách khí, người không biết nhìn qua sẽ cho là anh hòa nhã dễ gần, nhưng cô lại biết rõ, chỉ khi bên cạnh là người nhà hay là người cực kỳ thân thiết, anh mới thể hiện ra tình cảm thân thiện thật lòng, còn nếu không, tất cả những cử chỉ thân mật nhã nhặn ấy, chẳng qua là che đậy bên ngoài mà thôi!

Tâm tư của người đàn ông ấy luôn không lộ ra ngoài mà cũng không làm người tiếp cận được; anh còn ẩn giấu chúng cực kỳ tốt, khiến cho tất cả mọi người khác đều cho là anh thực sự hòa ái dễ gần như thế, ai cũng có thể tiếp cận. Trên thực tế, làm gì có chuyện đó!

Còn làm sao cô lại có thể giải thích nhiều như vậy, đó là vì... Vì cô đã nhìn theo anh rất nhiều, rất nhiều năm...

Từ khi anh vẫn phong độ ngời ngời, dẫn theo bạn gái đi dạo vô cùng tình cảm, đã bắt đầu hâm mộ, hâm mộ đến tận sau vụ tai nạn ô tô, đem anh trở thành người thân duy nhất còn sống trên thế gian này, từ trong bóng tối quan tâm đến anh, những năm nay cô đã nhìn theo quá lâu, gần như có thể bất cứ lúc nào cũng giải nghĩa được dưới nhất cử nhất động của anh, dưới mỗi ánh mắt của anh có chứa tâm tư gì.

Chỉ có điều người đàn ông này đại khái không biết đâu, bao nhiêu năm qua có một người đã âm thầm nhìn theo anh lâu đến thế! Bởi vì cô làm việc rất kín đáo nhé, không ai chú ý đến đâu...

Cũng hơi buồn cười, Nhan Hân Lam thu lại tâm trạng, vừa lúc lò nướng reo chuông báo hết thời gian đặt giờ, cô vội vàng đặt xuống lòng đỏ trứng đã đánh xong, đeo găng tay cách nhiệt nhấc bánh quy trong lò ra. Trong nháy mắt, hương thơm ngọt ngào đã tỏa ra khắp căn bếp, thật lâu cũng không tan.

“Gâu gâu!” Lai Phúc gật gù cái đầu béo ú, nhỏ nước bọt mà nhìn khay bánh hấp dẫn nóng hổi, chớp chớp mắt to liên tục, đẩy về cầu xin.

Nhìn vẻ buồn bực thèm ăn của nó, cô không nhìn được nở nụ cười. “Được rồi! Cho mày một miếng ăn thử.” Nói, liền ném một cái bánh quy lên mặt đất.

“Gâu!” Sung sướng kêu một tiếng, Lai Phúc cũng không biết là được huấn luyện rồi, hay thật sự không sợ nóng, liền phi tới gặm cả cái bánh quy vừa mới ra lò.

Thấy nó ăn ngon lành, Nhan Hân Lam vui vẻ dịu dàng cười, vỗ vỗ cái đầu nó, cho đến khi chuông điện thoại vang lên, cô mới dừng hành động của mình, rồi về sợ sệt chạy đi nghe.

“Alo... Giai Kỳ hả! Nướng xong rồi... Tao mang qua ngay! Đừng mắng người ta nữa đi...” Bị bạn chí cốt đầu dây bên kia vừa nhận máy đã làm một trận pháo nổ, cô lúng túng xin lượng thứ, nói một hồi cuối cùng cũng làm cho con bé bên kia thu pháo, cúp điện thoại.

Từ trong lửa đạn chạy trốn, cô không ngừng tay vội đem bánh quy vừa nướng xong cho vào hộp thủy tinh lớn, rồi lại từ trong tủ lạnh bưng ra bánh gato nhiều mùi vị khác nhau, từng cái từng cái trình bày vào xong, đem tất cả bánh ngọt cho vào trong xe tải nhỏ trong gara.

“Lai Phúc, chị phải ra ngoài, mày phải ngoan ngoãn trông nhà nhé!” Xoa xoa Lai Phúc như cái đuôi bám theo đến tận gara, cô nhẹ giọng giao phó.

“Gâu!” Con chó như có tính người nhìn cô, cứ như thật sự nghe hiểu vậy.

“Bé ngoan.” Cười nhẹ, nhanh chóng ngồi vào ghế lái.

Chỉ chốc lát sau, động cơ khởi động, xe tải nhỏ đi tới trên con đường mòn, cô lại xuống xe đóng kĩ cổng nhà, rồi mới trở về ghế ngồi, chậm chậm lái xe rời đi.

Ở trên đường, đi qua tòa biệt thự Thiệu gia, nhin không được quay sang nhìn vào khoảng sân rộng rãi bên trong cánh cổng chạm trổ hoa văn, nhìn thấy một chiếc xe màu đen tuyền dừng trước nhà, một người đàn ông cao lớn mặc âu phục đen xuống xe, đang chuẩn bị đi vào nhà.

Hóa ra anh hôm nay phải đến công ty! Khẽ mỉm cười, Nhan Hân Lam thu lại ánh mắt, cẩn thận từng chút một lái xe tải lên đường cái, theo hướng xuống núi.

“Trợ lý Phương, dừng xe bên đường!” Nhìn thấy chiếc xe tải rất nổi bật đang dừng ở ven đường, lại nhìn cô gái đang chán nản ngồi xồm bên xe miệng nói chuyện điện thoại, Thiệu Duẩn Thiên đang ngồi trên ghế sau lên tiếng.

“Vâng!” Phương Lỗi trong lòng tuy vô cùng kinh ngạc sắp hôm nay vì sao lại nhiệt tình giúp đỡ người khác thế, nhưng trên mặt không biểu lộ gì cả, tuân theo chỉ thị mà dừng chiếc xe bên cạnh chiếc xe tải nhỏ kia.

“Có cần giúp không?” Chậm rãi hạ kính xe, Thiệu Duẩn Thiên lịch sự cười hỏi, nghĩ hôm nay bọn họ đúng là có duyên.

“Giai Kỳ, tao không nghe mày nói nữa! Bây giờ ở đây tao có vài việc... Hôm nay chắc tao sẽ đưa trể... Rồi, bye!” Ngước mắt chống lại con người đen đẹp dễ và sâu thẳm, Nhan Hân Lam không nhanh không chậm chặt dứt cuộc điện thoại, rồi mới đứng dậy nhún vai cười khẽ với anh. “Rõ ràng, xe chết máy. Tôi đã thông báo cho xưởng sửa xe, đang đợi người của họ tới.”

“Hình như em có đồ gì đó cần đưa gấp cho người ta phải không?” Nghe cô vừa nói chuyện, hình như có đang nói chuyện này.

“Vậy cũng chẳng thể làm gì!” Bất đắc dĩ cười khẽ, cô đâu biết hôm nay xe mình sẽ đỡ chứng, lại còn hỏng ngay giữa đường.

“Lên xe đi! Tôi sẽ nói trợ lý Phương đưa em đi.” Coi như là trả ơn sáng nay của cô.

“Không, không cần!” Nhìn ra trong mắt anh thật có ý này, Nhan Hân Lam ngược lại có chút kinh ngạc.

Cô từ chối anh sao? Thiệu Duẩn Thiên vốn ít khi bị người ta từ chối căng lông mày, hài hước tự giễu. “Yên tâm! Nếu như tôi có ý đồ bất chính gì với em, em muốn chạy trốn, tôi tuyệt đối đuổi không kịp.”

Chân thành trong đáy mắt biến mất, thay vào đó, ẩn dưới ý đùa giỡn là sự xa lánh và phòng bị. Bình tĩnh nhìn chăm chú vào anh, Nhan Hân Lam chỉ cười yếu ớt mà giải thích. “Em đang chờ người ở xưởng sửa xe đến, cho nên không thể đi được.”

Ra là thế! Biết lý do, anh trầm ngâm hẳn, ngay sau đó nói với Phương Lỗi ngồi trước. “Cậu xuống xe giúp Nhan tiểu thư chờ người sửa xe.” Lại quay đầu nhìn người đang kinh ngạc ngoài cửa sổ xe, cười nói: “Nhan tiểu thư, có vinh hạnh làm phiền em cầm lái chở tôi một đoạn được không?”

Lời vừa nói ra, lập tức gây ra chấn động khiến hai người còn lại đều kinh hô. Chỉ có điều Phương Lỗi hiểu rõ ông chủ từ trước đến giờ đã quyết định thì sẽ không thay đổi, vậy nên không nói gì nhiều xuống xe, ngược lại Nhan Hân Lam có vẻ lúng túng.

“A... Không, không cần... Em tự mình làm là được...” Để cho cô lái cái xe đắt tiền của anh, nhờ không cần thận mà đi vào đâu, cô cũng phải đền một đồng tiền sửa!

“Mau lên đi! Em không phải còn phải đưa đồ cho ai sao?” Nhẹ cười một tiếng, cửa kính xe được thu lên, ngăn lại lời từ chối của cô, thay cho lời khẳng định việc này đã định, không nói nhiều nữa.

A — sao lại thế này? Trùng mắt nhìn cửa sổ kính đen kịt, cô thật sự sửng sốt.

“Nhan tiểu thư, chìa khóa xe cho tôi cầm đi!” Mặt không biểu cảm lấy chìa khóa xe trong tay cô, Phương Lỗi cũng không lãng phí thời gian làm gì.

Quên đi! Nếu họ đã cứng rắn muốn làm vậy thì cô chiều! Chẳng biết làm sao mà nhún vai, Nhan Hân Lam ra hiệu với người đàn ông cao lớn trước mặt này mở thùng xe đằng sau, sau đó cô nhanh chóng đem bánh ngọt trong thùng xe tải chuyển sang cốp xe con, nhưng lại nhìn thấy một chiếc xe lăn được gấp gọn gàng, nằm yên tĩnh bên trong.

Đang ngơ ngác nhìn, đầu lại nghĩ lại dáng vẻ chật vật của anh ban sáng lúc mắc vào rãnh, thành thật mà nói, cô cũng có phải thở dài, dù sao trước kia anh cũng là người ưu tú nhường ấy a! Bất quá, có thể còn sống, cũng là một điều hạnh phúc rồi, không nên đòi hỏi quá nhiều...

Khẽ lắc đầu, cô khẽ sở cười một tiếng, thu lại tâm trạng, mang tất cả bánh ngọt bánh quy bỏ hết vào cốp xe xong, lại rất nhanh đi tới bên cạnh ghế lái, cấp tốc chui vào, nghiêm chỉnh cầm tay lái.

“Thiệu tiên sinh, anh thật sự muốn em lái xe của anh sao?” Nhìn chằm chằm qua kính chiếu hậu vào khuôn mặt tuấn tú ôn nhã, cô có chút khấn trương.

“Em nghĩ trong hai chúng ta, vẫn là em lái thì có vẻ an toàn hơn.” Cười nhạt, anh đùa.

Nghe vậy, cô lại không kìm được nở nụ cười, đôi môi như một đóa hoa hé mở ôn nhu. “Anh nói đúng!” Dứt lời, cô đạp nhẹ chân ga, chậm rãi đi xuống núi.

“Nhan tiểu thư thường xuyên dậy sớm tập chạy sao?” Thiệu Duẩn Thiên cười tìm chủ đề nói chuyện.

“Nói tập chạy thì dễ nghe quá, kì thực chỉ là dắt chó mà thôi.” Cười nhẹ nhàng hưởng ứng, nhưng lập tức cô như phát hiện được một chuyện rất đáng ngạc nhiên. “Sao anh biết em họ Nhan? Em hình như chưa từng giới thiệu bản thân với anh.”

“Em cũng biết tôi họ Thiệu đó thôi!” Thiệu Duẩn Thiên thấy vẻ mặt của cô buồn cười thật đấy.

“Anh không giống! Anh là tổng giám đốc tập đoàn Đông Hạo, là người nổi tiếng a! Em biết anh là chuyện bình thường...” Liếc trộm một cái gương mặt cười trong gương chiếu hậu, cô lại không tự chủ được mà đỏ mặt.

Người nổi tiếng sao? Mấy năm nay anh đều ẩn mình, rất ít khi tiếp xúc với công chúng, tất cả công việc xã giao đều để em trai đi làm, bây giờ người có thể nhận ra anh không nhiều nữa, có lẽ chỉ có hàng xóm như cô mới có thể nhớ được anh đi!

Cười gượng, Thiệu Duẩn Thiên nhìn chăm chú tóc dài đen nhánh buộc tùy tiện của cô, chậm rãi nói: “Chúng ta là hàng xóm, em biết cô họ Nhan cũng không phải chuyện gì đáng kinh ngạc.”

“Anh còn nhớ em sao?” Giọng nói mềm mại đáng yêu rõ ràng là kinh ngạc.

“Đương nhiên!” Mỉm cười, chỉ không có nói ra miệng là —thật ra thì suýt nữa anh đã quên.

Anh còn nhớ cô! Anh còn nhớ cô! Chẳng biết tại sao, biết được điều này, cô lại cảm thấy vui vẻ.

“Đúng rồi, Nhan tiểu thư vội đi giao cái gì cho người ta vậy?” Nhìn mấy cái hộp giấy cô vừa chuyển vào, nhìn bên ngoài, có vẻ rất giống bánh ga tô hay đại loại vậy.

“Em nướng vài loại bánh ga tô và bánh quy, đem đến quán để bán.” Ngượng ngùng cười cười.

“Quán?”

“Vâng! Em và một người bạn mở chung một quán cà phê. Nó phụ trách các loại đồ uống, còn em phụ trách điểm tâm ngọt và bánh ga tô.” Gấp khúc cua rộng, cô cẩn thận giảm tốc độ, chuyên chú vào mặt đường, cẩn trọng từng chút vòng tay lái.

Khi cô lái xe có vẻ đặc biệt căng thẳng! Thiệu Duẩn Thiên nhạy bén phát hiện, thì cho là cô không ở cùng với người không quen biết như anh, nên thấy căng thẳng, nên dọc đường đi lúc nào cũng gợi chủ đề để nói chuyện, muốn thả lỏng tinh thần cho cô.

Cứ như thế một câu rồi một câu trò chuyện, chẳng biết tại sao, cảm giác thời gian trôi qua thật là nhanh, thoáng cái đã vào khu đông đúc náo nhiệt, chốc lát sau, cô đem xe dừng trước một quán cà phê.

“Thật ngại, làm phiền anh chờ em một chút.” Dừng xe lại tử tế, Nhan Hân Lam nhìn anh cười một tiếng, lập tức mở cốp xe sau, cũng đi ra ngoài.

Nhìn qua cửa kính, anh nhìn cô nhanh chóng đẹp mấy hộp bánh đi vào quán cà phê, chỉ chốc lát sau lại vội vàng đi ra, lúc này phía sau còn một cô gái xinh xắn để tóc ngắn đi theo.

“Bạn học à, từ bao giờ mà đổi sang xe đen bóng loáng cao cấp thế này đấy hả?” Trần Giai Kỳ vội vàng lấy bình thủy tinh đựng bánh quy tự làm trong cốp xe ra, mắt lướt nhanh nhìn số xe, miệng cũng không chịu rảnh rỗi mà trêu chọc.

“Mày đừng có nói nhảm nữa! Xe của tao chết máy giữa đường, là có người tốt bụng cho tao đi nhờ xe mới đến đây được đấy.”

“Tốt quá!” Rất khoa trương thở dài, Trần Giai Kỳ tỏ vẻ yếu đuối khúc tu tu. “Mỹ nữ gặp nạn, luôn có người xuất hiện giúp đỡ, mà cái đáng về này của ta...” Lắc đầu một cái, bi thương không thể tả bằng lời.

“Mày gặp nạn thì gọi điện thẳng cho Chương học trưởng nhà mày là được rồi, còn đến lượt người khác giúp chắc!” Vừa bực mình vừa buồn cười liếc xéo một cái, Nhan Hân Lam thật lo lắng người trong xe sẽ nghe được hết mấy chuyện đáng xấu hổ này. “Được rồi! Nhanh cầm hết đồ vào đi.” Dứt lời, cô nhanh chóng cầm hai hộp ga tô còn thừa lại, đi trước vào quán.

“Ồ ơ! Vội cái gì?” Nhân tản khoan thai mà đi vào, mắt còn liếc liếc cửa kính xe rất tò mò, chỉ là nhìn cũng chẳng nhìn thấy gì, không thể làm gì khác đành đau lòng mà đi vào trong.

Cô đi vào trong quán cũng hơi lâu, thành ra Thiệu Duẫn Thiên có thời gian để nhìn ngắm quán cà phê của cô và bạn cô mở, nhìn từ ngoài thì thấy không rộng lắm, nho nhỏ thôi, lấy màu cà phê làm chủ đạo, trên tường treo vài bồn hoa cảnh, rất có phong cách châu Âu, trong lại để đèn màu vàng, khiến người ta có cảm giác rất ấm áp.

Gật gù, Thiệu Duẫn Thiên trong lòng khen ngợi, mắt chuyển nơi khác, dừng lại trên tấm biển gỗ thô trang nhã ngoài cửa trên viết hai chữ — “Góc phố”.

A... Quán này tên cũng thật thú vị đây. Miệng nở nụ cười, trong lòng thầm hoài nghi, Đài Bắc này nơi nào cũng chẳng đèn neon lấp lóa, tên cửa hàng nào cũng dùng đèn đủ màu sắc để gây sự chú ý của người qua đường, mà quán cà phê này của cô chỉ treo một biển gỗ nhỏ ngoài cổng, có thể có ai chú ý đến sao?

Tuy rằng cá nhân anh rất thích phong cách châu Âu như vậy, nhưng một cửa hàng như thấy này ở Đài Bắc cũng không phải quá mờ nhạt sao? E là buôn bán cũng sẽ rất ảm đạm nhỉ?

Quên đi! Chuyện của người ta, anh còn nghĩ nhiều làm gì? Lắc lắc đầu, anh tự cười mình hôm nay thật quá nhiều chuyện, anh đang muốn thu lại ánh mắt, lại đúng lúc cửa tiệm mở ra lần nữa, cô cầm theo một hộp giấy bước ra.

“Ngại quá, để anh chờ lâu.” Trở lại vào trong xe, Nhan Hân Lam áy náy cười, đặt hộp giấy to vào chỗ ngồi trống bên cạnh anh. “Anh phải đến tòa nhà tập đoàn Đông Hạo phải không? Em sẽ đưa anh đến đó ngay.”

“Không vội đâu, cứ từ từ.” Cười nhẹ, anh thật ra không có chuyện gì để vội đâu.

Nghe vậy, cô cười một tiếng, không nói nhiều nữa, khởi động xe chậm rãi chuyển động. Vì quán cà phê nằm gần tòa nhà Đông Hạo, nên không lâu sao, xe cô đã dừng trước tòa nhà lớn.

“Làm phiền em lấy giúp tôi trong cốp xe cái...” Thiệu Duẫn Thiên ngồi ghế sau mới mở miệng muốn nhờ cô lấy hộ xe lăn, nói cũng chưa nói hết đã thấy cô mở cốp xe, nhanh chóng xuống xe, lấy ra chiếc xe lăn được gấp gọn. (Ờ nút mở cốp ở trên bảng điều khiển mà)

“Đây!” Chuẩn bị xong xuôi, Nhan Hân Lam mở cửa sau xe, đặt xe lăn song song ngay bên cạnh cửa xe. “Cần em giúp không?” khom lưng mà nhìn anh, thấp giọng và mềm mại.

“Không cần!” Yên lặng trở lại nụ cười nhạt lịch sự, anh tự mình cầm lấy tay vịn xe lăn, chống tay vào xe, tự dựa vào lực tay mình mà đu người sang, an toàn trên ghế xe, cùng lúc đẩy xe lùi lại một chút, để cô đóng lại cửa.

“Chìa khóa...”

“Đưa tôi đi! Chờ chút nữa tôi đưa cho bảo vệ bảo hộ đi đỗ xe là được rồi.” Nhận lấy chìa khóa, Thiệu Duẫn Thiên lễ độ cười khẽ. “Nhan tiểu thư, cảm ơn em làm tài xế cho tôi một đoạn. Em có đi về được không? Hay là để tôi phái người đưa em?”

“Không, không cần!” Vội vàng lắc đầu, cô cũng không mặt dày đến thế đâu “Chút nữa em còn có việc.” Kiểm tạm một cái cớ, cô thật sự sợ anh sẽ phái người đưa cô đi thật.

“Vậy à? Vậy gặp lại sau nhé!” Vẫn duy trì nụ cười tao nhã, anh đầu mạnh bánh xe, chuẩn bị đi vào.

“A — chờ, chờ chút!” Bỗng nhiên nhớ ra mình còn đồ để trong xe, cô lúng túng xin lại chìa khóa xe của anh, mở cửa xe, đưa hộp giấy cho anh.

“Đây là?” Thiệu Duẫn Thiên không hiểu lắm.

“Bánh ga tô và bánh quy em tự làm, anh ném thử, chút quà cảm ơn thôi.” Cô ngượng ngùng đáp, con mắt dịu dàng nhìn lên hộp giấy đặt trên hai chân anh, đột nhiên thấy thiếu cái gì đó. “Tắm chân đó đâu rồi?”

Nhìn theo ánh mắt cô lên hai chân mình, Thiệu Duẫn Thiên giờ mới phát hiện hôm nay lúc ra khỏi nhà, cứ thấy thiếu thiếu cái gì, hóa ra là anh quên cái đó hả?

“Quên mang rồi.” Cười cười, anh không để ý, lại chợt thấy cô cởi áo khoác mỏng của mình ra.

“Giờ mới đầu mùa xuân, thời tiết còn hơi lạnh, phải giữ gìn chân mình chứ.” Nhẹ nhàng đắp áo lên hai chân anh, Nhan Hân Lam dịu dàng cười khẽ, còn ngồi xuống điều chỉnh lại hai chân anh, để cho tấm áo khoác mềm của mình có thể che được hết toàn bộ.

Anh hơi kinh ngạc mà nhìn động tác của cô. Đáy mắt Thiệu Duẫn Thiên lóe một tia sáng phức tạp, cho đến khi cô làm xong hết đứng lên, anh mới thu lại biểu cảm ấy, tiếp tục nở nụ cười yếu ớt lễ phép.

“Cảm ơn em!” Lời này không biết là cảm ơn quà của cô, hay là cảm ơn hành động tử mĩ của cô khi này.

“Không không, là em phải cảm ơn anh chứ.” Không nghĩ nhiều, cô khẽ cười. “Vậy em đi đây, gặp lại sau!” Dứt lời, vẫy vẫy tay, lập tức xoay người đi.

Trầm tư nhìn theo cô đã đi xa, khuất dần trong đám đông, Thiệu Duẫn Thiên nhìn hộp giấy trên đùi, cười cười nhạt nhạt, lúc này mới đẩy bánh xe, ấn nút chạy điện, đi về hướng đoạn đường dốc cho người khuyết tật trước tòa nhà, thoáng cái đã đi đến dưới hành lang, rồi đi vào cửa tự động.

DÀI !!! Có nên cắt ra làm mấy khúc không?

Ừm, cái truyện này là truyện đầu tiên áp dụng kiểu xưng hô anh em từ đầu này. Đây là bởi vì hai người này, xem như đã quen từ trước, lại là hàng xóm, tuổi tác chênh lệch cũng quá rõ ràng nên mấy cái gọi là xưng hô phổ thông xã giao ban đầu có thể dẹp qua một bên luôn.

Tôi – em thì cũng như “Nữ phụ.” ý, kiểu nghe nó đáng yêu :v

3. Chương 3

“Uầy! Lão đại nhà ta hôm nay sao lại rảnh rỗi mà đi mua điểm tâm trưa thế này hở?” Vừa mới mang theo cặp tài liệu vào phòng tổng giám đốc, Thiệu Duẫn Cương đã không thèm quan tâm đến ông anh đang ngồi trước bàn làm việc, ánh mắt rơi trên hộp giấy trên bàn.

Ngẩng đầu lên khỏi đám công văn, Thiệu Duẫn Thiên khó hiểu. “Sao mày biết bên trong hộp là cái gì?”

“Lão đại, trên hộp ghi rõ ràng tên cửa hàng mà, chẳng phải vậy sao?” Đặt mông lên mép bàn, ngón trỏ thon dài chỉ chỉ hai chữ in cách điệu trên hộp giấy, Thiệu Duẫn Cương không thèm khách khí mở hộp ra, đúng là trong cái hộp xinh xinh đựng mấy loại bánh ga tô và bánh quy vị khác nhau.

Đúng lúc đến giờ trà chiều, bụng hẳn cũng hóp cả lại rồi, thế là không nói năng gì cầm luôn một cái bánh ngọt sô cô la phủ đầy hạt óc chó an ủi dạ dày trước, vừa ăn còn vừa tấm tắc: “Ồi... Nếu còn kết hợp với cà phê tử của hàng này, chắc là đã hoàn hảo rồi.”

Nhìn thẳng em ăn ngon lành mặt thỏa mãn, mà còn có vẻ rất quen thuộc với quán này nữa, Thiệu Duẫn Thiên cười nhẹ hỏi: “Mày nhìn tên cửa hàng thôi mà cũng biết trong là gì, chả lẽ hàng này nổi tiếng lắm à?”

“Ý! Lão đại, anh không biết hả? Em còn tưởng anh đặc biệt đi mua để lấy lòng em chứ!” Cười hì hì trên choker, lập tức bị người nào đó như cười như không liếc một cái, Thiệu Duẫn Cương mới nghiêm chỉnh trả lời. “Bánh ngọt của quán này ăn ngon, kích cỡ vừa đúng đủ, cà phê vừa thơm lại nguyên chất, cũng xem như là nổi tiếng, làm ăn cũng được lắm. Rất nhiều người trừ dùng trong quán còn gói mang về một phần, có khi đến muộn, còn không mua được nữa cơ... À! Đúng rồi, suýt nữa thì quên! Bánh quy tự làm của mấy cô bé ấy cũng ngon lắm.” Chưa dứt lời đã bỏ tọt ngay một cái bánh quy vào miệng.

Ra thế! Vậy mà anh còn tưởng rằng quán làm ăn khó khăn lắm, không ngờ còn ngược lại nữa. Thiệu Duẫn Thiên nhin không được buồn cười với cái suy nghĩ lúc trước của mình, cũng cảm thấy kì quái. “Lạ nhỉ! Mày bình thường cũng có ăn đồ ngọt đâu, sao lại biết rõ thế?” Nói y như ngày nào cũng đi ăn vậy.

Ai oán mà thở dài, Thiệu Duẫn Cương tỏ vẻ vô cùng đáng thương. “Lão đại ạ, anh cũng không biết đâu! Bà đàn ông lúc mang thai tám tháng, ăn uống vô cùng kén chọn, toàn đòi ăn bánh ga tô, mà không phải của hàng này là cô ấy không ăn, làm cho em hôm nào đi muộn không mua được là y như rằng phải lạy ông gọi bà cầu xin một khách quen nào đó mua cuối nhường phần bánh cho em, thậm chí vô cùng!”

Nghe vậy, Thiệu Duẫn Thiên không nhin được cười. “Mày có cần nói quá vậy không? Thật sự ngon như thế à?”

“Chính anh ăn thử thì biết.” Không nói hai lời, chọn một miếng bánh vị cà phê đưa cho anh.

Không phản kháng cầm lấy, cắn thử một miếng, Thiệu Duẫn Thiên cuối cùng cũng hiểu em dâu nhà mình sao lại phải khẳng khái chỉ định bánh ga tô của nhà này, ngay cả người ăn bánh ga tô là thấy ngọt ngấy như anh cũng không thể không đổi cách nhìn.

Bánh ga tô cà phê kia không bị ngọt càng không bị ngấy, vừa cho vào miệng đã thấy trơn mềm, chưa nhai đã tan, một mùi hương cà phê lan tỏa trong khoang miệng, sau đó theo đầu lưỡi cảm nhận một vị đắng đắng mà không mất hương thơm nồng.

“Đúng là ngon thật! Khó trách mày nói buôn bán tốt đến không có hàng mà bán.” Nuốt miếng bánh mềm mại vào miệng, Thiệu Duẫn Thiên vô cùng đúng trọng tâm mà khen ngợi.

“Vậy à!” Ánh mắt viết rõ “Em bảo mà!”, Thiệu Duẫn Cương xoa xoa cằm, quý dị mà cười hỏi: “Lão đại à, quá là kì lạ nha! Nhìn cái mặt anh, hình như không biết hàng này là hàng nào mà, bánh này đúng là anh tự đi mua sao?” Đột nhiên nghĩ đến ông anh giai cũng có thích ăn đồ ngọt đâu, sẽ không đi mua mấy món này mới phải.

“Anh cũng đâu có bảo là anh mua.” Thú vị, Thiệu Duẫn Thiên cười cười, thành thật thừa nhận. “Đây là người ta tặng.”

“Ai đó?” Rất kì lạ đấy! Anh ngày nào đến công ty cũng đều do trợ lý Phương tự mình lái xe đưa đón, cũng có cơ hội cho người khác tặng được quà sao?

Nhẹ cười cười, chẳng hiểu sao, Thiệu Duẫn Thiên lại không muốn nói ra chuyện với Nhan Hân Lam... Thật ra thì cũng đâu có gì để nói! Chẳng qua là sáng sớm cô giúp anh một lần, trưa thì anh giúp cô một lần mà thôi, thật sự — không có gì để nói.

“Hơ! Lão đại, anh cười trông xuân quá đấy!” Thiệu Duẫn Cương dù gì cũng là cao thủ tình trường, vừa nhìn ông anh cười như thế, lập tức phát hiện sự không ổn, lập tức ngả ngớn mà nghiêng người dí mặt sát

mặt anh, ánh mắt gian tà quét trên hai chân anh, nhìn thấy ngay cái áo khoác mỏng màu hồng nhạt kia, rồi lại cười gian mà nói. “Cái áo kia là thế nào thế? Lão đại à, anh có người rồi phỏng?”

“Bậy bạ!” Chiu không nổi bật cười quát, một chưởng đẩy cái mặt chó con kia ra. “Có rảnh rồi mà chơi ở đây à, công việc nhẹ quá hay sao?” Đáng nghi, còn đánh trống lảng nữa.

Biết mình mà còn gì nữa, tí nữa sẽ bị chà đạp đến khóc hu hu luôn, Thiệu Duẫn Cương như thể mông bắt lửa mà nhảy dựng, chạy ngay lập tức, không quên cuốn theo đồng bánh. “Lão đại, những thứ này để cho em mang về hiếu kính phụ nữ có thai đại nhân đi!” Dứt lời, rầm một tiếng, cửa đã bị đóng sập.

Bất đắc dĩ lắc đầu, Thiệu Duẫn Thiên vô ý thức vuốt ve áo khoác mềm trên đùi, đầu tự nhiên lại tưởng tượng ra, cử chỉ dịu dàng lúc ngồi xổm xuống giúp anh đắp kín hai chân không còn tri giác của cô...

Sớm hôm sau.

Sương mù phủ dày đặc, trong đường mòn tĩnh mịch truyền tới tiếng cửa bị khóa, ngay sau đó tiếng sửa dây sức sống của một con chó vang lên.

“Lai Phúc! Yên lặng một chút, mọi người còn đang ngủ!” Cầm xích chó, Nhan Hân Lam cúi đầu nhẹ nhàng trách cứ, không chú ý tới gần đó một chiếc xe lăn chậm rãi đi đến.

“Gâu...” Lai Phúc vô cùng thông minh hiểu thời thế mà rũ hai cái tai, tỏ vẻ sám hối.

“Nhan tiểu thư, chào cô!” Động tác cử chỉ của một người một chó đều rơi cả trong mắt Thiệu Duẫn Thiên, không khỏi hứng thú mà cười.

“A!” Vừa nghe có người chào hỏi, cô sợ hết hồn, ngẩng đầu lên lại thấy không biết từ lúc nào anh đã đứng ngay bên người. “Ra là Thiệu tiên sinh, chào anh.” Không nghĩ hai ngày liên tiếp đều gặp được anh.

“Cảm ơn áo khoác của em nhiều.” Lập tức lấy áo khoác ra trả lại cô.

Ra là anh cố ý chờ cô để trả áo. Nhan Hân Lam cười một tiếng, đôi mắt không tự chủ quét qua chân anh, xác định tấm chăn mỏng đã phủ ở trên, lúc này mới nhận lấy áo khoác, tránh cảm nắng phiền phức, mặc thẳng vào người.

“Lại dắt chó đi chơi?” Vỗ vỗ Lai Phúc ngửi ngửi hít hít cạnh xe, Thiệu Duẫn Thiên nhẹ giọng hỏi.

“Vâng!” Cười dịu dàng thấp tiếng đáp lại, vốn định dẫn chó đi rồi, nhưng vừa nhìn anh chơi với Lai Phúc, bất ngờ cô buột miệng hỏi: “Anh có muốn cùng đi không?”

Hơi sững sốt, anh ngược lên nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Vây chắc em phải đi chậm lại.”

“Trước giờ em vẫn đi chậm mà! Hơn nữa đi chậm mới hấp thụ được nhiều tinh khí!” Giọng cũng nhẹ y xì đáp lại.

“À... Nói vậy, tôi cũng khó từ chối rồi.” Thiệu Duẫn Thiên nghe vậy không nhịn được nở nụ cười.

“Đúng là rất khó.” Hơi gật đầu, cô ranh mãnh cười.

“Vây cung kính không bằng tuân mệnh!” Cười âm áp, Thiệu Duẫn Thiên đang muốn chuyển động đẩy bánh xe, lại bị cô cướp trước một bước, chủ động đẩy xe đi. Anh kinh ngạc, vội vàng nói: “Tôi có thể tự mình làm.”

“Em biết.” Mắt nhìn thẳng mắt, Nhan Hân Lam cười nhẹ, đem xích chó trong tay đưa cho anh. “Anh giúp em dắt chó, còn em á? Đương nhiên là lên chúc.”

Nắm ngay lấy dây xích, không cho Lai Phúc chạy xa, anh trông rõ ràng là chả hiểu gì cả. “Lên chúc?” (==) anh Thiệu Duẫn Thiên không thông minh bằng em Dị rồi nhé, em đọc cái hiểu luôn mà anh :v)

“Vâng! Dắt chó nhiều năm rồi, cuối cùng thì cùng lên chúc dắt người.” Trong mắt đầy ý cười, gương mặt trước giờ luôn có vẻ dịu dàng khó có lúc lại hiện vẻ hoạt bát.

Nghe thế, Thiệu Duẫn Thiên không biết nên khóc hay cười nữa, anh có nên cảm thấy mình đang bị người đá xoáy không?

Nói về chuyện “dắt người” này, hai bên đều không ước định gì mà cứ đến sáng sớm lại gặp mặt, việc này tiếp tục được thực hiện suốt nửa năm. Từ đầu mùa xuân cho đến vào thu, suốt thời gian ấy, hai người vừa tản bộ vừa tán chuyện, chủ đề không xác định, rồi mới phát hiện hai người nói chuyện rất hợp, giao tình cũng đã chuyển từ gọi Thiệu tiên sinh Nhan tiểu thư sang gọi thẳng tên nhau.

Ngày hôm ấy, sáng sớm ngày chủ nhật, Thiệu Duẩn Thiên giống như mọi người chờ trên đường mòn, nhưng từng phút trôi qua, qua quá giờ hai người gặp mọi ngày rồi, vẫn không đợi được bóng dáng mảnh dẻ lúc nào cũng một nụ cười dịu dàng đó.

Lại thêm nửa tiếng nữa, vẫn không thấy người đâu, trong lòng anh dâng lên sự lo lắng khó hiểu. Anh đi tới trước căn nhà ẩn chuông cửa rất lâu, lại vẫn không có tiếng trả lời. Lúc này anh bắt đầu càng lo lắng, đang muốn gọi điện tìm người, lúc này mới kinh hãi phát hiện — anh không có số điện thoại của cô!

Bất kể điện thoại bàn hay điện thoại di động, anh đều không có!

Nhìn lan can chạm trổ qua cánh cửa sắt, Thiệu Duẩn Thiên từ trước đến giờ luôn bình tĩnh nhã nhặn cũng khó nhận được mà lộ vẻ ảo não.

Nửa năm qua, hai người ngày nào cũng gặp nhau cùng đi bộ, đại khái là gặp nhau tán chuyện rất dễ dàng, cũng không có nghĩ đến cần phải có phương thức liên hệ gì, khiến cho anh lại quên mất hỏi số điện thoại của cô, để phòng tình huống bất thường.

Thầm tự trách mình, anh lại không từ bỏ ý định mà ấn xuống chuông cửa lần nữa... Phải mấy phút sau, cuối cùng anh cũng bỏ cuộc, an ủi mình, có thể cô có việc gấp ra ngoài rồi, chậm nhất là sáng mai lại gặp được cô. Mà gặp cô rồi, việc đầu tiên là phải xin số điện thoại.

Lòng muốn bình tĩnh, anh đẩy xe quay về biệt thự Thiệu gia, tuy rằng đã an ủi bản thân chậm nhất sáng sớm mai sẽ gặp lại cô, nhưng về đến nhà, anh vẫn không nỡ đi vào trong nhà, cả một buổi sáng cứ loay hoay quanh trong mặt cỏ trước nhà, liên tục nhìn ra bên ngoài, hy vọng có thể nhìn thấy một bóng hình nào đó.

“Ai... Anh bảo này, lão đại nhà mình hôm nay cứ kích động thế nào ý!” Nhà lớn Thiệu gia, tầng hai, trên ban công rộng rãi đang ngắm cảnh. Thiệu Duẩn Cương vừa ôm con gái mới bốn tháng treu đùa, đuôi mắt còn nhân tiện liếc liếc sân cỏ bên dưới, ông anh ngồi trên xe lăn đi qua đi lại.

“Chẳng lẽ anh còn không biết nguyên nhân?” Mắt hạnh liếc xéo, Đỗ Lan nhàn nhã uống nước ép hoa quả. Từ sau khi cô sinh con xong, liền bị hấn dỗ lên dỗ xuống bắt ép chuyển vào biệt thự Thiệu gia, hưởng thụ cuộc sống sung sướng của thiếu phu nhân, lúc ở cũ còn bị Trương tẩu thân thiết hòa ái làm cho suốt hai tháng ăn uống bổ dưỡng đến muốn nôn.

“Anh cũng không phải mất mủ, sao lại không phát hiện ra nửa năm nay lão đại hẹn hò bí mật chứ?” Hừ một tiếng, cười cười, hấn ôm con gái nháy nháy mắt. “Muội Muội à, bác cả con chắc chắn sáng nay bị người ta cho leo cây rồi, bây giờ mới nóng nảy như thế, đúng không nào?”

“A ba... phù phù...” Đỗ Muội Muội không rằng nào trả lời bố, đúng là một cái tươi cười đáng yêu đến cực điểm, lại còn thêm dính bao nhiêu nước miếng.

“Ồ ——” tại trận có người tình cha lan như cỏ dại, hung hăng ôm chặt con gái, lại hôn mấy cái lên hai cái má trắng phúng phính. “Muội Muội, trên đời không có đứa bé nào đáng yêu bằng con đâu! Sau này cấm thẳng nào dám cướp đi Muội Muội đáng yêu của bố...”

Lại lên cơn rồi! Đỗ Lan không nhận được trọn trắng mắt, vốn định treu chọc mấy câu, lại đột nhiên phát hiện một chiếc xe tải nhỏ đang chậm chậm đi vào đường mòn, nên chú ý cũng bị dời đi.

“Tiện bại hoại, nữ chính hẹn hò sáng sớm đã xuất hiện!” Hưng phấn lôi kéo Thiệu Duẩn Cương, Đỗ Lan đã nhìn thoáng qua Thiệu Duẩn Thiên, nghĩ, chắc chắn anh ấy cũng nghe thấy tiếng động cơ xe, nếu không sao đã vội vàng ra ngoài cửa thế kia.

Nhưng ngoài cửa sắt, xe tải nhỏ ngừng lại, một cô gái dịu dàng đáng yêu từ trong xe thò đầu ra, nói chuyện mấy câu với Thiệu Duẩn Thiên bên cạnh bánh xe, rồi hơi lùi xe, xe tải lại chậm rãi khởi động, tiếp tục đi vào trên con đường mòn, ngay sau đó xe lăn của Thiệu Duẩn Thiên bám theo sau, xem ra là định hẹn hò ở nhà con gái nhà người ta rồi!

Mắt thấy hết thấy, khuôn mặt tuấn tú dương cương của Thiệu Duẫn Cương trước giờ vẫn cười cười cợt nhả cũng trở nên nghiêm túc, chân thành nói nhỏ: “Anh thật sự hi vọng đại ca có thể có được hạnh phúc của chính mình!”

Khó được lúc nào thấy hắn nghiêm túc như vậy, Đỗ Lan ngẩn người, lập tức an ủi mà ôm lấy hắn. “Rồi sẽ có! Sẽ có!” Dừng lại, cô cố ý khiến không khí nhẹ nhàng hơn. “Nếu ngay cả cái loại không có nhân phẩm nhân cách chỉ là tiện bại hoại như anh còn có hạnh phúc, không có lý nào đại ca xuất sắc như thế lại không được!”

Nghe vậy, Thiệu Duẫn Cương mới nhếch miệng cười lớn. “Này bà đàn ông, người em chê thế nào cũng vẫn là người bên gối của em đó... Shh, nói đến người bên gối, anh lại đột nhiên nghĩ đến chuyện này.”

“Gi?”

“Bà đàn ông, bao giờ em mới chịu gả cho anh?” Một tay ôm con gái, một tay cố gắng kẹp chặt cổ cô, tàn ác cười. “Con gái cũng đã sinh rồi, em còn bắt anh chờ đến bao giờ đây?”

“Ha ha...” Đỗ Lan giả ngu “ Không bằng đợi đến khi con gái đủ khả năng đi làm hoa đồng nhè tiện bại hoại, ý anh thế nào?”

“Em muốn tìm chết sao?” Cánh tay vận lực bóp chặt một hồi, quyết để cô chết không đường thoát.

“Oa —— đau, đau...” Cô vừa kêu la thảm thiết vừa giãy giụa. “Chỉ được có hai chúng ta làm đám cưới, không có gì hay để xem! Không bằng để đại ca có tin tốt, lại thêm em trai đáng yêu âm nhu tuấn mỹ Duẫn Nhân của anh với Noãn Noãn đáng yêu, ba anh em Thiệu gia cùng làm đám cưới, đề nghị vậy được không?”

“Ừm... Nghe cũng không tệ đâu!” Hải lòng buông cô ra, Thiệu Duẫn Cương xoa xoa cằm gật đầu lia lịa. “Ba lần phiền phức một lần giải quyết hết, cũng xem là phương pháp hay.”

“Nói đúng mà...” Xoa xoa cái cổ đáng thương, cô vui sướng, ít ra vừa tránh được một kiếp.

“Chỉ có điều...” Hung quang lại đầy trong mắt, bắn về phía cô. “Một năm! Nhiều nhất là một năm, nếu lão đại còn không có người nào bên cạnh, dù em tìm cái lý do gì, cần anh sẽ trói em đưa lên để công chúng, còn tiệc cưới công khai chờ lão đại lão tam xong việc lại giải quyết tiếp!”

“Được! Anh nói cái gì cũng được hết!” Đỗ Lan cười híp mắt, trong lòng thầm nghĩ, cứ kéo qua được một năm này rồi lại nói sau!

Trùng mắt với cô, Thiệu Duẫn Cương cũng không nhìn ra được mưu kế của cô, lập tức ôm con gái âm thầm cười lạnh, đương nhiên cũng có tính toán cả rồi.

“Anh đến rồi! Mau vào đi!” Nhan Hân Lam vừa để xe vào gara cạnh căn nhà, xuống xe đã thấy Thiệu Duẫn Thiên ở ngay ngoài cửa.

Đi tản bộ cùng nhau nửa năm qua, kì quái là hai người chưa từng đến nhà người kia bao giờ, gặp mặt cũng đều ở trên con đường mòn nối hai nhờ, nên khi nghe cô nói vậy, Thiệu Duẫn Thiên trước hết lén liếc mắt nhìn bậc thang trước sân, rồi lịch sự mỉm cười.

“Không cần đâu! Anh đứng ở đây nói mấy câu với em rồi về thôi!” Thần sắc không đổi, nhưng mắt rõ ràng dao động mạnh.

Chú ý thấy anh lén liếc không dấu vết, Nhan Hân Lam thuận thế đi xuống nhìn theo, lập tức thấm đau lòng mình quá sơ ý, không nói hai lời liền ra sau lưng anh, gọn gàng vừa đẩy vừa nhấc, nâng cả người cả ghé lên qua bậc, đi thẳng vào sân nhà.

“Tuy là vào thu rồi, nhưng nắng còn gắt lắm, vẫn là vào nhà nói chuyện thì tốt hơn.” Không có nhắc nhở gì đến chuyện lúc này, cô dịu dàng cười, đẩy anh vào trong căn phòng trang nhã.

Cô... thực sự rất cẩn thận! Yên lặng cười cười, anh không nói gì nhiều, cho đến khi đi vào phòng khách xinh xắn lấy màu vàng nhạt làm chủ đạo, bày biện đầy ấm áp, anh mới lên tiếng khen ngợi. “Phòng khách nhà em và em rất giống nhau.”

“Hả?” Nhan Hân Lam còn chưa kịp hiểu anh có ý gì, mắt đầy vẻ mờ mịt.

“Không có gì! Anh nói phòng khách nhà em trang trí rất ấm áp thân thiết.” Tao nhả cười, anh phát hiện toàn bộ nóng nảy tích tụ suốt cả buổi sáng nay, giờ đã biến mất không chút dấu vết.

“Cảm ơn, cảm ơn!” Đột nhiên lại được khen ngợi nên mặt cô ửng đỏ, có vẻ hơi ngượng ngùng. “Em, em đi pha cho anh cốc nước.”

“Làm phiền em, cảm ơn!” Cả một buổi sáng ngóng cổ ra nhìn nhìn, phơi nắng không ít, Thiệu Duẫn Thiên thực sự cũng thấy khát.

“Vây anh chờ.” Nhìn anh cô cũng thấy, khuôn mặt giống như phơi nắng mà đỏ bừng, trên trán lại có không ít mồ hôi, cô vội vàng vào bếp chuẩn bị. Khi cô trở lại, trong tay cô đã là có một cốc nước giải khát và một cái khăn mặt lạnh.

“Đây! Anh lau mồ hôi đi.” Cô đặt cốc nước lên bàn trước mặt anh, đưa khăn mặt sạch cho anh.

“Cảm ơn!” Cười một tiếng, anh cũng không từ chối, nhận khăn lau mồ hôi, để ặt khăn mát lạnh giải tỏa cảm giác vừa nóng vừa khô.

“Đúng rồi! Có chuyện có lỗi với anh đây.” Nhan Hân Lam nhận lại khăn mặt anh vừa lau, nhìn anh nhấp một ngụm nước lạnh, đột nhiên thấy áy náy quá.

“Có chuyện gì?” Nhất định là chuyện sáng nay rồi! Thiệu Duẫn Thiên hoàn toàn đã tự khẳng định từ trong lòng, nhưng vẫn tỏ ra lịch sự điềm đạm, ung dung thản nhiên như không.

“Hôm qua em đi họp lớp, lại bị bọn bạn bồi ột ly brandy, kết quả...” Xấu hổ cười cười, cô thật không biết phải làm sao, chuyện tiếp theo không cần nói cũng biết rồi. “Cuối cùng thì cũng được một đứa bạn đưa về nhà nó, em còn ngủ mê mết đến tận vừa này mới dậy.” Ôi... Cái con người một cốc bia cũng đủ say như cô, lại còn bị chúng nó cho cả một ly brandy. (*brandy là loại rượu mạnh, độ cồn tầm 35 đến 60)

“Một ly brandy?” Thiệu Duẫn Thiên buồn cười quá, không tin được cô một chén đã say.

“Vâng!” Đỏ mặt thú nhận. “Sáng nay vội vàng chạy về, anh chờ lâu quá rồi sao?” Cô vừa tỉnh lại đã phát hiện, trời trưa đến nơi, lòng chỉ lo không biết sáng sớm nay anh có phải đợi cô rất lâu không, lập tức muốn gọi điện xin lỗi, nhưng lại phát hiện mình không có số điện thoại của anh, thế là vội trở về, muốn tìm anh giải thích rõ sáng nay không phải cô cố tình mà lỡ hẹn.

“Không sao!” Hóa ra là say rượu, chứ cũng không phải xảy ra chuyện gì! Thiệu Duẫn Thiên cười thầm tự giấu mình lúc này lo lắng nhiều quá, chỉ nhàn nhạt đáp hai chữ cho qua, không nói ra tâm trạng phát khùng của mình lúc này.

Không sao là làm sao? Rất lâu à? Hay là không có chờ? Nhan Hân Lam mặt đầy áy náy mà nhìn trộm anh, ngón tay mảnh dẻ vô ý thức vuốt vuốt trán, giống như say rượu xong đầu vẫn còn đau.

“Đau đầu à?” Thiệu Duẫn Thiên quan tâm hỏi, anh thích thú nhìn bộ dạng nhịu mảy liễu đáng yêu của cô.

“Giống như bị gõ búa vào ý!” Khẽ rên rỉ, cô vô cùng hối hận đã nhận lời bọn bạn đại học mất dạy kia—Trần Giai Kỳ cũng đi họp lớp, nên mới có cơ hội cho nó hãm hại cô thế này đây.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp dịu dàng đầy oán hận, Thiệu Duẫn Thiên hơi hơi mỉm cười, trầm ngâm một hồi mới nói. “Anh mượn phòng bếp một chút.” Dứt lời, không chờ cô kịp phản ứng gì, đã đẩy xe lăn qua nhà bếp.

“A?” Ngơ ngác không biết anh định làm gì, Nhan Hân Lam đi ngay sau, đã thấy anh đang mở tủ lạnh, tìm tìm gì đó, sau đó lấy vài loại đồ ăn đi ra.

“Xay những cái này thành nước đi.” Không biết nhà cô để máy xay ép rau quả để đâu nên Thiệu Duẫn Thiên đành phải bảo lại cô.

“Hả!” Mặc dù không biết anh muốn làm gì, Nhan Hân Lam vẫn tuân lệnh làm theo, lấy máy ép rau quả ra, đem đồ ăn sống ép thành nước, rồi đổ ra cốc.

“Uống vào đi.” Trong mắt đầy ý cười nói tiếp.

“Uống? Ai uống? Em?” Nhìn nhìn màu sắc kinh khủng của cái chất lỏng trong cốc trên tay mình cô trợn mắt, không dám tin vào tai mình.

“Yên tâm! Đó là bài thuốc giải rượu gia truyền của Thiệu gia, trị được say rượu, nhức đầu, không phải thuốc độc đâu.” Vừa thấy cô nhìn nhìn đầy sợ hãi, Thiệu Duẩn Thiên cười an ủi.

Nếu mà anh nói là thuốc độc thật, cô còn thấy tin được hơn! Nhan Hân Lam trầm nghĩ, thực sự muốn lấy hết dũng khí mà từ chối ý tốt của anh, nhưng nghĩ đến hôm nay cô làm anh phải đợi mất bao nhiêu lâu mà anh không trách, còn có lòng tốt làm nước giải rượu cho cô uống, cô liền cảm thấy mình thực sự không nên không biết điều như thế.

Quên đi! Dù sao thì nước này cũng làm từ đồ ăn cả, trước sau cũng là vào dạ dày, chẳng qua hôm nay xay hết thành nước uống thôi, không hại người được. Uống thì uống!

Rất AQ mà tự an ủi bản thân, bỏ qua màu sắc đáng sợ và mùi nồng nặc kinh người của cái dung dịch kia, cô kiên trì uống một hớp...

“Thế nào?” Nhìn vẻ mặt khó xử của cô, Thiệu Duẩn Thiên làm sao không biết cô nghĩ gì, nên càng thích thú hỏi lại.

Nhan chóng nuốt sạch cái thứ kinh khủng trong miệng kia qua họng, cô lập tức đem cái cốc còn lại một ít dung dịch “gia truyền” nọ lên bàn ăn, đẩy đi thật xa, tỏ rõ bài xích bất cứ tái tiếp xúc nào.

“Vị cái này thật là thú vị.” Uống chuyển mà trả lời, lại thêm một câu — “Sau này em tuyệt đối một giọt rượu cũng không uống!” Thề có vị cái bài thuốc giải rượu gia truyền nhà anh. (Kiểu thề có cái bóng đèn ý.

Thiệu Duẩn Thiên nghe thế môi mỏng xinh đẹp lên cong lên cười thần bí, rất có vẻ hiểu rõ cảm nhận của cô. “Lần đầu tiên anh đi xã giao mà uống say, uống xong cái mồn giải rượu gia truyền đặc chế của bố anh, anh cũng có cảm nhận y như em bây giờ.”

“Hóa ra anh cũng từng là bị hại!” Vừa bực mình vừa buồn cười liếc một cái, Nhan Hân Lam có cảm giác anh rõ ràng ác ý mà chỉnh cô.

“Cho nên sau lần ấy trở về, anh thề không bao giờ uống quá tửu lượng của mình nữa!” Anh cười không phủ nhận, thậm chí còn rất lịch lãm mà đề xuất. “Lần tới em lại say rượu, anh rất vui nếu có thể pha lại cho em một cốc.”

Nhan Hân Lam nghe vậy thì thật nghi ngờ anh đang muốn phạt cô — chỉ là dùng một phương thức khác. Đồng thời cũng ngầm nói cho cô, không có khả năng uống thì đừng uống rượu.

“Cảm ơn! Tuy nhiên anh không có cơ hội đâu!”

“Hy vọng là thế.”

Dứt lời, hai người ăn ý nhìn nhau, không hẹn mà cùng cười...

Cười được một lúc, anh mới từ từ khép lại môi, lấy trong túi áo danh thiếp và bút, nhanh chóng viết lên danh thiếp một dãy số, rồi nhét vào tay cô.

“Trên này là điện thoại nhà và điện thoại di động của anh, có việc thì gọi vào, nhất định sẽ gặp được anh.”

“Cảm, cảm ơn anh!” Nhan Hân Lam có phần kinh ngạc, bởi vì cô biết rất nhiều người giữ hết công phu cũng khó mà có thể liên lạc thẳng đến bất cứ một cái số điện thoại nào trong tập đoàn Đông Hạo, huống chi là điện thoại của nhà chính của Thiệu gia! Vậy mà anh không chút do dự đã đưa cho cô, bảo làm sao cô không giật mình.

“Của em đâu?” Đợi hồi lâu, chỉ thấy cô sững người, không thấy có hành động đưa số nào, Thiệu Duẩn Thiên không có cách nào khác phải tự mở miệng xin.

“A! Anh chờ chút!” Bất thành linh bưng tỉnh, cô thẹn đỏ mặt chạy nhanh đi tìm giấy bút, thoáng cái đã rỏ lại phòng bếp, đưa một tờ giấy nhỏ với những dòng chữ viết rất đẹp đưa cho anh. “Trên này là số nhà và số di động.” Ngượng ngùng cười, cô có phần không biết nói thế nào.

“Anh đi đây.” Thiệu Duẩn Thiên cẩn thận cất kỹ tờ giấy, thấy mình làm phiền cô cũng đủ lâu rồi.

“Em tiến anh!”

Không lâu sau, cô đẩy anh tới đường mòn ngoài cửa. Hai người tạm biệt nhau, anh tự đẩy xe lăn chậm rãi trở về nhà lớn Thiệu gia cách đó chừng trăm mét, còn cô thì vẫn đứng ở cổng nhìn theo đến khi anh khuất hẳn trong sân lớn, rồi mới xoay người vào nhà.

Chap này tớ edit phóng tay hết cỡ. Không phải là chém gió mà là cách nói chuyện của nhân vật thực sự sát sạt với văn nói hàng ngày của tớ. Các bạn có thấy khó chịu với cách này không? Hay tớ vẫn nên bám sát văn phong của TQ hơn?

Thực sự là không thể ham hố, nhưng mà đột nhiên nhớ ra hồi làm “Nữ phụ” lúc nào cũng nghĩ bao giờ có thời gian sẽ làm Hi/Hi du ký của Tinh Dã Anh biến thái khó đỡ, nhưng mà lúc sau thì quên tiệt (vì “Trung khuyến” đó) :v Giờ thì có rất nhiều nhà ôm bộ này nhưng chẳng nhà nào có vẽ đang làm cả.

Nhưng chắc tớ cũng chịu thôi, không tham hơn được. Giờ đang có 3 cái hố chờ lấp. Một cái dự án không thể bỏ (chỉ trừ khi có ai làm thì mới bỏ được, tại nó là phần sau của Nữ phụ). Mà năm nay lại phải học.

4. Chương 4

“Lão đại, tâm tình tốt ghê!” Vừa vào phòng tổng giám đốc Đông Hạo, Thiệu Duẫn Cương đã trêu ghẹo ông anh vừa duyệt công văn mà miệng vẫn vô thức cười đến không khép miệng lại được.

“Mày thành con giun trong bụng anh từ bao giờ thế?” Nghe vậy, Thiệu Duẫn Thiên ngẩng đầu từ đồng tài liệu, thả mình vào giữa ghê da rộng mềm, thần sắc thoải mái thư thái.

Không chối cơ à! Được! Thiệu Duẫn Cương cười thâm tà, ném hợp đồng trong tay lên bàn để anh ký tên, miệng thối lại không đứng đắn giễu cợt.

“Em có phải giun trong bụng anh hay không không quan trọng, quan trọng là, hiện tại ai là người mở được lòng anh đây?” Hô hô... Mấy hôm trước sáng sớm không gặp được người ta, đã không bình tĩnh được, nóng tính như gì ý, bây giờ ấy à? Trở lại trạng thái sau khi hẹn hò bí mật hàng ngày rồi, khóe miệng treo được cả cái móc lên đấy, bảo người ta làm sao không biết anh đang rơi vào bẫy tình đây.

Nhanh gọn kí tên trả lại cho hắn, Thiệu Duẫn Thiên nghi hoặc. “Cái gì mà mở lòng? Mày ở đây nói bậy gì thế?”

“Lão đại, đừng giả ngây nữa!” Cười một cái, Thiệu Duẫn Cương nói tiếp: “Cái cô gái mà anh ngày nào cũng bí mật hẹn hò ý!”

“Bí mật hẹn hò cái gì?” Thiệu Duẫn Thiên rất lo quan hệ của hai người lại bị hiểu lầm, cười gian giải thích. “Anh và Hân Lam chỉ là bạn cùng đi dạo thôi!”

Hân Lam? Thân thiết chưa kìa! Lòng mày càng trợn cao, Thiệu Duẫn Cương cười hềnh hếch vô cùng quỷ dị. “Lão đại, anh không thừa nhận cũng không sao, dù sao ‘bằng chứng phạm tội đã được xác thực’, phủ nhận cũng chẳng có ích gì!”

Bằng chứng phạm tội đã được xác thực cái gì? Là anh giết người hay đốt nhà? Thiệu Duẫn Thiên lắc đầu cười khổ, ông em trai này thật sự dùng từ cũng không biết dùng.

“Được rồi! Lão đại, có một tin mới, anh đã nghe chưa?” Không nói đùa nữa, nét mặt hắn lập tức thu lại, đứng đắn, nghiêm túc.

“Cái gì?” Khó hiểu dò xét hắn, Thiệu Duẫn Thiên rất phối hợp hỏi.

“Nghe nói con trai hai vợ chồng chủ tịch tập đoàn ‘Đại Hoa’ sắp về nước kế thừa gia nghiệp đó!” Đôi mắt sâu bình tĩnh nhìn chằm chằm biểu cảm của anh cả mình, cố gắng nhìn ra chút biến đổi.

“Vậy thì tốt mà! Lão Tôn đã lớn tuổi rồi, cũng đã đến lúc để đời thứ hai quay về kế tục thôi!” Chỉ là người nào đó thần sắc không một gợn sóng, vẫn nụ cười nhẹ ôn hòa bình ổn.

“Lão đại!” Khuôn mặt dương cương có chút bức bối, Thiệu Duẫn Cương hô to một tiếng, không tin anh trai không có chút đau buồn. “Anh biết rõ đôi vợ chồng đáng ghê tởm đó làm tổn thương anh bao nhiêu mà!” Mà anh nghe đến bọn họ trở về lại có thể bình tĩnh đến thế!

“Duẫn Cương, những chuyện này không có ai là có lỗi với ai.” Thiệu Duẫn Thiên nhẹ cười nhạt, trong nụ cười có thể thấy rõ mấy tầng ẩn ý. “Ai cũng có quyền theo đuổi tình yêu và hạnh phúc của mình!”

“Vậy còn hạnh phúc của anh? Anh cũng có thể theo đuổi sao?”

Vô thức xoa lên chân, anh vẫn bình chân như vại, tao nhã cười nói: “Nhìn thấy hai đứa mày và Duẫn Nhân được hạnh phúc, anh tất nhiên cũng hạnh phúc.”

Nghe vậy, Thiệu Duẫn Cương trợn trừng mắt. Ông căn bản là trốn tránh vấn đề chính!

“Lại nói đến đây, mày và Đỗ Lan cuối cùng là bao giờ mới chịu làm đám cưới? Con cũng được bốn năm tháng rồi còn gì!” Thân là người lớn nhất trong nhà, Thiệu Duẫn Thiên tất nhiên phải thúc giục.

“Ha ha...” “Tự dưng bị đem lên thớt, Thiệu Duẫn Cương liền tỏ vẻ cà lơ phất phơ. “Bà đàn ông nói, đợi anh và Duẫn Nhân rồi cùng làm một thể!”

“Chờ anh?” Thiệu Duẫn Thiên nhăn lại mày. Em út Duẫn Nhân thì ừ còn nghe được! Dù sao nó cũng có bạn gái để yêu thương rồi, lúc nào cũng có thể kết hôn, nhưng mình, còn chưa có đối tượng nào cả a!

“Đúng vậy!” Thiệu Duẫn Cương gian xảo cười. “Đây là điều kiện của bà đàn ông đặt ra! Lão đại, anh cũng đừng để cho em đợi đến lúc con gái có thể làm hoa đồng rồi mới được cùng mẹ nó làm đám cưới nha!”

“Mày...” Đây là đe dọa phải không? Thiệu Duẫn Thiên vừa bức vừa buồn cười, thật không biết đáp lại làm sao, cuối cùng nghĩ một cái, ác ý cười nói: “Vậy tốt nhất là mày về nhà khuyên Đỗ Lan đổi ý đi, nếu không anh sợ con gái mày cả đời đều ngoài giá thú!”

“Ồ này! Lão đại, không thể nào? Anh thực sự không quan tâm đến tương lai hạnh phúc của em trai anh sao...” Thiệu Duẫn Cương oa oa kêu khóc, luôn miệng kháng nghị.

Thiệu Duẫn Thiên phớt lờ màn quỷ khóc thần gào của hắn, tiếp tục cúi đầu vào giấy tờ, cho đến khi truyền tới tiếng đập cửa, ngẩng đầu nhìn người bước vào, thấy thân hình cao lớn của Phương Lỗi xuất hiện trước mắt.

“Tổng giám đốc, đã đến giờ hẹn của anh và Nhan tiểu thư.” Vừa nhắc nhở giờ hẹn của sếp anh vừa đem xe lăn tới bên cạnh ghế, để sếp có thể chuyển người từ trên ghế làm việc lên xe lăn một cách dễ dàng.

“Vậy à? Hóa ra đã muộn như vậy rồi!” Sáng nay anh và Nhan Hân Lam vẫn như thường lệ đi dạo bộ, lại nghe được cô hình như có hứng thú với cái triển lãm mỹ thuật này, cho nên anh lập tức hẹn cô buổi chiều cùng đi xem luôn.

Nghĩ đến đây, Thiệu Duẫn Thiên đột nhiên nhận ra đây là lần hẹn chính thức đầu tiên của cả hai suốt nửa năm, chẳng biết vì sao, trong lòng lại có cảm giác lảng lảng.

“Chúng ta đi thôi!” Vừa ngồi vào xe lăn, lập tức anh sung sướng đầy mặt để Phương Lỗi đẩy mình đi, để lại một người còn há hốc mồm.

“Còn nói là bạn dạo bộ thôi ấy hả? Thế đây thì gọi là gì? Thật phải cho lão đại cái gương mà soi cái mặt lão khi này...” Lầm bầm hồi lâu, Thiệu Duẫn Cương oán hận, nhưng thực ra, đáy lòng vô cùng vui vẻ.

“Ai... Sếp tổng trốn làm, vậy mình có phải cũng có thể về nhà ôm con gái đáng yêu của mình rồi nhỉ...”

“Bạn học, tâm tình tốt quá nha!” Trong quán cà phê nhỏ lịch sự ấm áp, Trần Giai Kỳ vừa lau ly, vừa hí hóp cười nhìn cô gái vừa đưa bánh tới, lại hiếm khi ở lại chưa chuẩn về, bây giờ đang ngồi trước quầy bar uống cà phê, môi treo nụ cười dịu dàng.

“Cũng không tệ.” Miệng ngậm cười, Nhan Hân Lam đặt cốc cà phê xuống, đầu ngón tay xoa xoa má phấn, toàn thân tỏa ra vẻ phong tình tự nhiên mềm mại dịu dàng. “Giai Kỳ, cà phê của mày uống là nghiện đấy! Thảo nào cái quán bé tí này của chúng ta làm ăn tốt như thế.”

Lén liếc nhìn cái bàn sau lưng cô, thấy không kể nam nữ ai cũng lờn ánh mắt quanh người cô, thường thức khí chất thướt tha linh động mà dịu dàng, Trần Giai Kỳ không nhịn được oán than.

Ồi... Cùng là con gái, thế mà tại sao con bé này tùy tiện cũng ra tư thái xinh đẹp khí chất dịu dàng thế này? Cái bản lĩnh này, cho cô cả đời cũng học không được!

“Thôi đi! Các loại bánh với món ăn ngọt cậu làm mới là nguyên nhân khách đến không dứt còn quay lại mấy lần ấy!” Làm mặt quỷ, Trần Giai Kỳ không nhìn nổi xin xỏ. “Hân Lam, mày chắc chắn là mày không muốn cho tao kiếm thêm ít lãi đấy chứ? Khách đến lúc nào cũng than họ đến cũng không mua được bánh!”

Lắc đầu, cô vẫn cười, nhưng lại có vẻ kiên trì không thể đổi. “Giai Kỳ, mày cũng biết đấy là giới hạn với tao rồi! Nhiều hơn sẽ mất chất.”

“Được rồi!” Trần Giai Kỳ nhún nhún vai, thuận miệng đáp. “Vây cũng tốt! Các món mày làm bán nhanh hết thì tao cũng có thể đóng cửa sớm, không có vấn đề gì cả! Kiếm đủ tiêu là được rồi!”

Nghe vậy, Nhan Hân Lam mỉm cười, hiểu rõ bạn thân cô xưa giờ không coi trọng quá mức vật chất, suy cho cùng cô ấy cũng xem như xuất thân giàu có. Tuy là con riêng, theo họ mẹ, nhưng hàng tháng cô cũng được ông bố chuyển vào tài khoản tiền tiêu vật nhiều kinh người.

“Đúng rồi! Lúc trước muốn giữ cậu lại uống cốc cà phê cũng không chịu, hôm nay sao lại đuổi không đi thế?” Cố ý rút dây cốc cà phê của cô, Trần Giai Kỳ thật vui vẻ mà bưng đến hai đĩa bánh ngọt, không hề xấu hổ cầm một miếng bánh vốn để bán định cắn một miếng to, tự thưởng thức.

“Chút nữa có việc!” Nhan Hân Lam cười nhẹ trả lời, đưa nốt đĩa mình cho cô ăn.

“Ha! Thật là bạn thân mà!” Thấy vậy, Trần Giai Kỳ cũng vui vẻ, giải quyết hết phần mình xong, lập tức tấn công một cái đĩa khác, vừa bỏ bánh vào miệng vừa hỏi. “Việc gì vậy hả? Tự kỉ như mày không phải cả ngày tự nhốt trong nhà nướng bánh hay sao?”

“Bậy bạ!” Cô cười một tiếng, kháng nghị: “Tao cũng đi ra ngoài mua bán mà!”

“À vâng! Đi mua nguyên vật liệu làm bánh ạ!” Mặt dày cười đốp lại ngày.

Bị vạch trần thói quen hàng ngày, Nhan Hân Lam quần đỏ mặt, đang muốn tìm cách phản bác, thì chợt vang lên tiếng chuông cửa quán cà phê...

“Chào quý khách!” Theo phản xạ chào một tiếng thật to, rồi mới quay sang nhìn, đã thấy một thân hình cao lớn, trắng kiện nhanh chóng đến trước quầy bar.

“Nhan tiểu thư, Thiệu tiên sinh tới đón cô.” Phương Lỗi mặt không biểu cảm, kính cẩn lịch sự nói.

“A! Vây à?” Nghe vậy, Nhan Hân Lam cười cười xin lỗi bạn thân. “Giai Kỳ, tao đi trước.” Dứt lời, đã đuổi theo Phương Lỗi bình tĩnh ra khỏi quán cà phê.

“Không tiễn!” Tiêu sái phẩy tay, ánh mắt lại nhìn theo hai người họ rồi dừng lại ở chiếc xe ô tô màu đen mới cứng dừng ở cổng quán... Nhìn quen mắt thật! Hình như nhìn thấy ở đâu rồi!

Trần Giai Kỳ nhìn theo bạn tốt chui vào xe xong, trong lúc ngẩn ngừ cửa sau xe mở ra, mắt tinh chỉ nhìn thấy một đôi chân đàn ông, ngay sau đó cửa xe đóng lại, xe mới chậm rãi rời đi...

Ô kia! Biển số xe kia... Lập tức ánh sáng ngập tràn trong đầu, Trần Giai Kỳ đột nhiên nhớ ra một chiếc xe cách đây nửa năm cũng từng dừng ở đây, không phải chính là chiếc xe này lần đấy tốt bụng chở bạn cô đến sao? Lúc đó liếc biển số, hình như không khác mấy con số vừa rồi! Thảo nào thấy quen quen.

Cô vẫn rất tự hào với trí nhớ của mình, cô dám đánh cuộc mình tuyệt đối không lầm được.

A... Hóa ra nửa năm trước ra tay tương trợ là một người đàn ông à! Xem ra hai người này sau lần ấy, còn có liên lạc ạ! Cũng rất tốt, không phải sao? Hân Lam một mình đã lâu quá rồi, cũng nên tìm người làm bạn thôi!

Lại ọt miếng bánh ngọt vào miệng, Trần Giai Kỳ sung sướng mà cười thỏa mãn.

Màn đêm buông xuống, đèn hoa lại lên, phố phường Đài Bắc dưới ánh đèn đường càng thêm hoa lệ, náo nhiệt.

Đẩy xe lăn, chậm rãi rời điểm triển lãm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xanh thẫm sâu hun hút, Nhan Hân Lam không kìm được cười nhẹ. “Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy mà đã hơn sáu giờ rồi! Trời tối nhanh quá.”

“Đúng thật!” Nhã nhận cười một tiếng, hưởng thụ gió mát buổi đêm, Thiệu Duẫn Thiên thật sự hiếm có lúc nào rảnh rỗi mà đi loanh quanh thế này. Tuy nói thường một tuần anh chỉ phải đến công ty một hai lần, nhưng anh còn bao nhiêu báo cáo, kế hoạch vẫn phải qua Phương Lỗi hoặc là qua mạng mà chỉ thị, việc này cũng chưa từng nhẹ nhàng gì, thậm chí có lúc anh còn thức xem tài liệu đến nửa đêm, còn hay bị Duẫn Cương cản lại.

Túc tắc mà đi tới chỗ để xe, Nhan Hân Lam mới đột nhiên nghĩ ra một chuyện. “Ôi chết! Chúng ta quên mất trợ lý Phương rồi! Anh ấy ở đâu rồi?” Lúc này ở triển lãm xem tập trung quá, mà cũng chỉ toàn quay sang nhìn Thiệu Duẫn Thiên nói chuyện, bàn luận, ngay cả Phương Lỗi biến mất từ lúc nào, cô cũng không biết.

“Anh cho cậu ấy về nghỉ rồi, cho nên bây giờ em là tài xế của anh đó.” Móc chìa khóa quơ quơ, đối với chuyện bây giờ cô mới phát hiện ra thiếu mất một người, Thiệu Duẫn Thiên không nhịn được cười, cuối cùng cũng có lúc thấy cô lơ mơ.

“Ra vậy!” Mặt đỏ bừng, cô xấu hổ cười cười, nhận lấy chìa, mở cửa xe, để cho anh chuyển người vào ghế trước xong, rồi mới cất xe lăn vào cốp xe.

Nhìn cô chuẩn bị tất cả xong, nhanh chóng ngồi vào ghế lái khởi động xe, chậm rãi tiến vào dòng xe đông nghịt, Thiệu Duẫn Thiên quay đầu trầm trầm nhìn gương mặt chuyên chú của cô, nhẹ giọng hỏi: “Ra ngoài với anh, em sẽ cảm thấy phiền phức lắm thôi à?”

“Sao lại thế?” Rất nhanh chóng quay đầu sang liếc nhìn anh, Nhan Hân Lam lập tức lại quay lại nhìn xe cộ trên đường, chỉ có mày liễu là cong lên. “Anh còn nói như thế, là xúc phạm em, cũng xúc phạm anh, em sẽ giận đấy! Hơn nữa từ trước đến giờ anh không bao giờ phiền phức cả!”

“Xin lỗi! Anh nói sai rồi.” Nghe vậy Thiệu Duẫn Thiên ngẩn người, lập tức nhẹ nhàng xin lỗi. Anh không ngờ cô lại phản ứng như vậy, không hề úp mở gì, mà anh nghe lời đáp của cô, lại cảm nhận một dòng nước ấm áp chảy qua một tầng sâu nhất trong tim.

Thấy anh xin lỗi, cô yên lặng hồi lâu, trong xe một mảnh yên lặng, cho đến khi gặp đèn đỏ, xe dừng lại, cô mới quay sang nhìn anh, kéo lại tấm chăn mỏng trên chân anh, sau đó nhìn thẳng vào đôi mắt mờ mịt của anh, thấp giọng nói: “Em không biết anh thấy thế nào về em, nhưng trong mắt em anh là một người tự tin, sẽ không bởi vì chân không thể cử động mà thua thiệt người khác.” Nói xong, vừa lúc đèn đỏ chuyển xanh, cô quay người lại không nói gì thêm, chậm rãi đạp chân ga đi thẳng về phía trước.

Cô... tức giận sao? Nhìn cô dưới ánh đèn đường chậm rãi lướt qua, nhìn gương mặt lúc sáng lên lúc lại tối đi đó, Thiệu Duẫn Thiên nhịn không được âm thầm thở dài.

Chính xác! Lời của anh đúng là xúc phạm cô, bởi vì còn hỏi nhiều như thế, chứng tỏ anh vẫn còn nghi ngờ cô, rằng có phải cô ở cùng với người đi lại không được thấy bọn họ là gánh nặng, bọn họ phiền phức không! Khi một lời đó có anh phát ra, cũng là tổn thương nhân cách của cô.

“Anh thực sự rất xin lỗi, anh đúng là phải biết em không phải người như vậy, còn...” Nói đến đây, anh nhỏ giọng không nói nữa, nhưng vẫn không nhịn được thở dài.

Cô thực sự là một cô gái tốt, ngay cả khi giận anh cũng không quên kéo lại chăn cho anh, giữ ấm cho hai chân anh. Thiệu Duẫn Thiên kìm không được lòng vuốt ve tấm chăn vừa được cô chỉnh lại, giống như vẫn còn cảm giác được tình cảm ấm áp đôi tay nhỏ bé ấy vừa đặt lên ở nơi nào đó.

“Không cần xin lỗi em, anh nên xin lỗi chính anh ấy!” Cô nói chậm rãi, nhưng hết sức nặng nề, đánh thẳng vào tim anh. “Anh cảm thấy mình bị liệt nên không bằng người sao?”

Anh cảm thấy mình bị liệt nên không bằng người sao?

Mười hai giờ đêm, trong đầu Thiệu Duẫn Thiên cứ quanh quẩn những lời này, khiến cho anh lặn lội trên giường mãi không ngủ được.

Khi cô nói những lời này xong, cũng không nói gì nhiều nữa, mà anh cứ tự trong lòng hỏi lại chính mình, chẳng hề mở miệng, cứ như vậy hai người im lặng suốt cả chặng đường về, vốn là một chuyến đi xem triển lãm mỹ thuật vô cùng vui vẻ lại kết thúc trong bầu không khí nặng nề.

Bất tri bất giác thở dài, dù sao cũng không ngủ được, anh định dậy ngồi lên xe lăn, cầm tài liệu công ty xem được mấy dòng lại không nhin được ném đồng giấy đó lại.

Cô... còn giận anh không? Ngày mai cô sẽ vẫn đi dạo với anh chứ?

Trong lòng anh có một khát vọng muốn lập tức thấy cô. Anh ngay lập tức khoác thêm áo, xe lăn nhẹ nhàng ra khỏi nhà lớn Thiệu gia, đi tới trước ngôi nhà hai tầng cách đó một trăm mét, ấn chuông cửa. (đại để, tớ không biết nói ra sao, nhưng nhà chị là một nhà hai tầng xung quanh có sân, nhà cũng có cánh cửa và có một cổng sắt ở ngoài, OK?)

Chỉ chốc lát sau, cửa mở ra, ngay sau đó Lai Phúc lao ra từ trong sân, phi ra cổng sắt, nhận ra là người quen, nó hưng phấn mà sửa gâu gâu. Theo sát phía sau, một dáng hình mảnh khảnh cũng đi theo.

“Lai Phúc, yên nào!” Tiếng nói thật thấp, Nhan Hân Lam nhìn đến người ngoài cổng sắt, mới kinh ngạc mở công, đi tới trước mặt anh. “Muộn vậy rồi, sao anh còn đến?”

Theo thói quen hai mắt đã nhìn lên đùi anh, không thấy tấm chăn vốn nên ở đó đâu, lập tức cởi áo khoác trên người xuống trùm lên chân anh, giọng quở trách: “Vào thu rồi! Ban đêm trời lạnh lắm, sao không chịu giữ ấm gì cả?”

Thiệu Duẫn Thiên không nói một tiếng nào mà chỉ nhìn động tác cẩn thận của cô, nghe lời trách móc nhẹ nhàng của cô, bỗng dưng kích động, bắt lại tay nhỏ của cô.

“Sao vậy?” Chưa từng thấy anh như vậy bao giờ, Nhan Hân Lam hoảng lên, dịu dàng hỏi. “Muộn thế rồi tìm em có việc gì sao?”

“Anh muốn hỏi em, ngày mai em còn dắt người không?” Anh ngược mắt nhìn cô hồi lâu, thấp giọng dùng từ mà lần đầu tiên cô mời anh cùng đi tản bộ đã dung.

Chợt nghe từ ấy, cô bật cười. “Đương nhiên!”

“Em... không giận sao?”

“Anh muộn em giận tiếp sao?” Cô cười gian tà.

“Đương nhiên không!” Đáp lại vừa nhanh vừa dứt khoát, anh nhìn thấy được mắt cô lóe lên tiểu ý, chính anh cũng không nhin được mỉm cười.

“Vậy... còn có việc gì sao?” Đôi mắt long lanh ngập nước như ánh sao dịu dàng, cô cười.

“Không!” Biết được cô không có việc gì không vui rồi, Thiệu Duẫn Thiên trong lòng cũng thoải mái, trả lời cũng trở lại ôn hòa như thường ngày. “Đêm khuya rồi, đi ngủ đi! Anh không làm phiền em nữa.”

“Anh cũng thế.” Gật đầu một cái, cô vào sân nhà, đóng lại cổng sắt, rồi đuổi Lai Phúc vào nhà, rồi mới đóng cửa chính của căn nhà lớn, trước khi khóa còn vẫy vẫy tay ý bảo anh mau về đi, rồi mới đóng khóa.

Trên con đường mòn, Thiệu Duẫn Thiên nhìn căn nhà sau cánh cổng hồi lâu, lúc này mới chuyển động bánh xe quay lại định trở về, nhưng vừa cúi đầu lại nhìn thấy áo khoác còn âm ẩm trên đùi mình.

A! Đã quên trả cô rồi!

Nhìn nhìn hồi lâu, anh chậm chậm nhẹ nhàng cầm áo khoác lên, chôn chiếc mũi thẳng của mình vào đó, hít một hơi thật sâu, ngửi được mùi hương thanh nhã còn đọng lại của chủ nhân chiếc áo, khóe miệng không tự chủ được cong lên đầy thỏa mãn, rồi mới cẩn trọng từng chút trùm lại tấm áo lên đùi, tiếp đó mới đẩy xe mà đi.

Mấy hôm sau, một buổi chiều trời âm áp, Thiệu Duẫn Thiên từ sáng đã đến công ty họp, đến chiều thì Thiệu Duẫn Cương sợ anh mình mệt, vội vàng hối thúc Phương Lỗi đưa anh vừa nhà nghỉ.

Ngồi trong xe Phương Lỗi chở đi, khi vừa đi vào đường mòn, anh liền nhìn thấy trước cổng ngôi nhà hai tầng có một người đang cúi chồm hồm, tóc dài đen nhánh buộc thành đuôi ngựa, khuôn mặt trái xoan bị nắng gắt cuối thu phơi đỏ bừng đang cúi xuống thấp, không biết là đang làm gì?

“Dừng xe bên này.” Trước khi Phương Lỗi lái xe vào sân trước nhà lớn Thiệu gia, Thiệu Duẫn Thiên đã mở miệng trước yêu cầu dừng xe cho anh xuống.

Liếc nhìn bóng dáng xa xa đằng trước, Phương Lỗi đã biết ngay ý sắp, cho xe dừng, lấy xe lăn ra, đi cho anh chuyển sang ngồi xe lăn, rồi làm theo ra hiệu của sắp lái xe rời đi.

Cô ấy đang làm gì vậy? Thiệu Duẫn Thiên thầm hiếu kỳ có chuyện gì mà cô không để ý gì xung quanh, đến cả tiếng xe lăn trên đường cô cũng không phát hiện.

“Đang làm gì vậy?” Đến ngay cạnh người cô, anh mở miệng hỏi.

“Á!” Hết hồn, ngẩng đầu lên phát hiện là anh, Nhan Hân Lam tức khắc cười xán lạn. “Anh đến rồi, đúng lúc quá! Cho em mượn chân anh một chút.” Không nói hai lời, cầm chân anh lên cởi ngay giày hàng hiệu của anh xuống.

“Chờ, chờ một chút!” Giờ ngược lại Thiệu Duẫn Thiên lại bị cô làm cho hoảng, vội vàng đưa tay ngăn lại, miệng cuống quýt nói: “Em muốn làm gì nói trước đi đã!”

“Nhìn đi!” Nghe thế, cô cười híp mắt giải thích, ngón tay chỉ về phía cổng sắt, vốn có một cái bậc không cao lắm, nhưng bây giờ đã bị cô trát xi măng làm thành đường dốc. “Như vậy sau này anh ra vào đều sẽ dễ dàng.”

“Tự em làm sao?” Nhìn dốc xi măng nhỏ còn chưa khô, anh nói mà nghe như mình mất giọng. Không ngờ lần trước đến nhà cô tìm cô, vì không tiện lên bậc ở đây mà không muốn vào nhà, tuy là cuối cùng cô phát hiện đẩy anh lên. Nhưng chuyện này cô lại vẫn nhớ đến, hôm nay còn tự mình sửa lại bậc thành được dốc. Thành thật mà nói, anh thật sự cảm động — vì sự quan tâm chu đáo của cô.

“Đúng vậy! Đơn giản lắm! Mua xi măng, trộn cát, đổ qua đổ lại, sao đổ trát lên cho bằng là được.” Cô nói thì đơn giản, nhưng nhìn giọt mồ hôi trên má và trên trán cô, có thể thấy được, cô đã phải tốn bao nhiêu công sức.

“Vậy à?” Giọng nói nhẹ như không hề nói, con người đen tỏa ánh sáng âm áp nhìn cô thật lâu, ngay sau đó như thể quyết định được chuyện gì cười nhẹ nói: “Chân của anh vẫn mặc cho em sai bảo đó, chỉ có điều, em phải chuẩn bị tinh thần, không nhìn được cái chân gì khỏe mạnh đẹp mắt đâu, chỉ có một cặp chân gà thôi.”

Trộm nhìn một cái, cô cười. “Em muốn nhìn chân khỏe đẹp, chẳng lẽ không nhìn mãnh nam sao?” Vừa dứt lời, lập tức động thủ cởi tất anh, quả thực lộ ra một đôi chân vì tê bại đã lâu cơ bắp dần dần co rút, không giống một đôi chân đàn ông bình thường có bắp có cơ.

Thấy vậy, Nhan Hân Lam khổ sở đau lòng cho anh, nhưng trên mặt không lộ ra chút nào, hai tay tiếp tục xắn gấu quần tây của anh lên bụng bắp chân, sợ việc “tạo ấn chân” này sẽ làm bẩn quần anh.

Mà cẳng chân nhỏ càng lộ rõ, càng thấy rõ hơn tình trạng co rút cơ. Thân thể con người bất luận là bộ phận nào đều như vậy, nếu không hoạt động, cơ sẽ nhanh chóng thoái hóa, co lại.

Với tình huống của anh, tuy rằng có thể thấy được tác dụng của phục hồi chức năng, xoa bóp, nhưng dù sao cũng chỉ có hạn. Dù thế nào cũng đã liệt suốt sáu năm, bắp chân của anh cũng chỉ miễn cưỡng được đến hai phần ba chân đàn ông bình thường, hơn nữa còn không có lực mà khô hết.

“Rất xấu đúng không?” Lần đầu tiên lộ ra đôi chân tàn phế này trước mặt người không phải trong nhà, Thiệu Duẫn Thiên cảm thấy không được tự nhiên, không khỏi khàn khàn giọng hỏi, rất sợ cô sẽ ghét anh.

“Không! Chỉ là thiếu vận động thôi!” Cô ngược mắt nhìn lại anh, giả vờ thoải mái cười nói: “Bớt nói vớ vẩn đi, cái chân gà của anh hôm nay phải theo lệnh của em.”

Cô—— trong mắt cô không thể thấy một chút nào chán ghét. Chẳng biết tại sao, nhìn thấy được điều ấy, Thiệu Duẫn Thiên không kìm được mà thở phào một hơi, lúc này mới phát hiện mình không hiểu sao lại hồi hộp, bây giờ mới thả lỏng.

Không hiểu được tâm tư chính mình, mờ mịt, anh cũng vẫn duy trì nụ cười tao nhã. “Đúng! Hôm nay cái chân gà này tùy em thích luyệt xào rán nấu, anh không dám kháng nghị gì cả.”

“Không nghiêm trọng đến thế đâu!” Nhịn không được bật cười, đầu tiên cô nâng chân phải của anh, cô đưa đến bên dốc xi măng còn ướt in dấu chân lên đó, sau đó mới nâng chân trái, rồi lặp lại làm như vậy.

Nhìn trên dốc, một đôi chân một trái một phải, một trước một sau, in lên thật rõ ràng, nhìn giống như có người đang đi vào cửa vậy.

“Nhìn đi! Anh đang đi vào nhà em đó!” Chỉ vào vết chân rõ mồn một, cô cười rục rờ.

“Đúng vậy...” Nhìn dấu chân của mình, Thiệu Duẫn Thiên cảm nhận một trận sóng triều trong tim, không biết phải miêu tả thế nào.

“A... Để em in dấu chân em nữa!” Cởi dép, lộ ra một đôi chân bạch ngọc, cô vui vẻ in lại dấu chân mình ở đầu bên kia.

“Gâu gâu...” Bỗng nhiên, Lai Phúc từ trong nhà thấy hai người không biết chơi gì vui thế, cũng sung sướng chạy ra kêu hai tiếng, nhanh chóng bon chen in rất nhiều dấu chân giữa dấu chân hai người.

“Ai nha!” Nhan Hân Lam kinh hô, sau đó liền nở nụ cười. “Lai Phúc, mày kém thông minh quá, bọn chị đều đi vào trong nhà, chỉ có mày là thích đi chơi chỉ đi ra ngoài.” Nhìn dấu chân đi ra của con chó, cô vừa bực vừa buồn cười.

Lai Phúc mặt chó con vô tội nhìn cô chủ lại “gâu gâu” hai tiếng, chọc cho cô không nhìn được nữa bể người nức ních nhẩy loạn của nó vừa cười vừa mắng.

Nhìn hai bọn họ một người một chó chơi đùa vui vẻ, Thiệu Duẫn Thiên cảm thấy luồng sóng triều kia càng lúc càng lớn, khoe miệng cũng vui cười nhộn nhạo, một nụ cười vô cùng chân thực.

“Ngoan, đi vào!” Cẩn thận tránh dốc chưa khô mà bước vào, bể theo Lai Phúc, lập tức bê theo một chậu nước đi ra.

“Lại làm gì đây?” Tưởng là cô định làm hoa văn mới, anh không khỏi hiếu kì.

“Rửa chân a!” Trả lời thần nhiên, ngồi xổm xuống trước mặt anh, cầm hai chân đầy cát ngâm vào nước, cẩn thận xoa bóp chà sát.

Không ngờ được cô lại làm việc này cho anh, Thiệu Duẫn Thiên có chút ngẩn người, đợi khi phản ứng kịp, khuôn mặt tuần tú đã vương màu đỏ đáng ngờ. “Không, không cần... Anh có thể tự làm...”

“Anh không thích em giúp anh sao? Không dễ chịu sao?” Mất nước long lanh ngược lên, đầy thắc mắc.

“Không ... không phải ...” Là rất dễ chịu! Bàn tay che lại gương mặt tuần tú, trong lòng anh âm thầm tự nói, nhưng không biết có nên nói thật.

“Vậy thì đâu có vấn đề gì nữa!” Nhún nhún vai, không chú ý đến tâm tư anh nữa, Nhan Hân Lam tiếp tục cúi đầu rửa chân giúp anh, cuối cùng cầm khăn bông tới lau lau cho anh, cầm đôi tất trắng đi vào, giúp anh đi giày, toàn bộ hoàn thành.

“Cảm ơn...” Việc đã đến nước này, anh ngoài hai chữ cảm ơn ra thì còn biết nói gì nữa.

“Không cần khách khí!” Hào phóng nhận lời cảm ơn, cô đứng dậy, cười chỉ vào dốc xi măng kia. “Ngày mai xi măng khô rồi, anh có thể thoải mái ra vào rồi đấy!”

Gật đầu một cái, anh lại cười cười đáp lại, nhìn mồ hôi trên trán cô vẫn chảy, không nhịn được giục. “Nhanh lên đi vào nghỉ đi! Đừng làm cổ quá.”

“A!” Thu dọn xong đồ, đang định đi vào, lại bị anh gọi lại.

“Hân Lam?”

“Vâng?”

“Tối nay có ra ngoài ăn cơm được không?” Để cảm ơn tất cả những việc cô làm cho anh hôm nay.

Nghiêng đầu nghĩ ngợi, cô chợt cười dịu dàng nói: “Được! Không bằng tới nhà em đi, em nấu vài món gia đình mời anh! Vậy nhé, bảy giờ tối gặp lại!” Dứt lời, nhanh nhẹn xoay người vào nhà.

“A?” Vốn là anh mời cô chứ, sao lại đảo lại rồi? Còn chưa kịp gọi người lại, đã không thấy bóng cô đâu nữa, Thiệu Duẫn Thiên không thể làm gì khác là cười gượng, bất đắc dĩ quay xe trở về nhà, nhưng mà ——

Tối nay đến nhà cô cùng cô ăn tối ...

Trái tim vốn luôn bình thản nhất thời dao động.

A , ngọt rồi đó ui ui!

Ờ thế cho nên tớ đặc biệt thích truyện có nhân vật khiếm khuyết gì đó.

Thực ra thì rất muốn tìm truyện nào mà nhân vật đúng kiểu người qua đường Giáp, không có gì xuất sắc không có gì đặc biệt ý.

5. Chương 5

Bảy giờ, Thiệu Duẫn Thiên đúng giờ hẹn đến, ấn chuông cửa nhà cô. Trong lúc chờ đợi, ánh mắt không tự chủ được rơi trên dấu chân trên sườn dốc.

“Anh đến rồi! Mời vào!” Nhan Hân Lam một thân áo quần thoải mái vui vẻ ra đón, phát hiện anh đang nhìn gì, không khỏi cười khê. “Đã khờ rồi đó! Anh có thể tự vào rồi.”

Gật đầu, anh nhã nhặn cười, rồi cũng ấn nút chạy điện, đi lên đoạn dốc vào sân, rồi theo sau cô dẫn đường, đi vào trong nhà đến phòng bếp ở phía sau.

“Thơm quá!” Thiệu Duẫn Thiên liếc mắt liền thấy trên bàn các món ăn đủ màu đủ sắc, sáu mặn một canh, còn bốc hơi nóng, tản ra hương thơm mê người.

“Nấu nướng đơn giản thôi, mong là anh ăn thấy quen.” Nghe anh khen ngợi, cô đỏ mặt nói, vội vàng kéo ghế ra, để cho anh có thể chuyển mình lên ghế mà ngồi.

“Em rất thích nấu ăn à?” Thiệu Duẫn Thiên không nhịn được tò mò. Anh ngồi lên ghế của bàn ăn, nhìn trước mặt một bàn thức ăn, hầm luộc xào rán đều đủ, nhất định phải là người giỏi nấu nướng lắm mới có thể làm được.

“Vâng.” Cười nhẹ rồi đưa cho anh một bát cơm trắng, rồi lại xới một bát ỉnh, Nhan Hân Lam ngồi xuống đối diện trước mặt anh, trong mắt là vẻ cô đơn nhàn nhạt. “Có điều bình thường cũng chỉ có một mình em ăn, nên cũng lười bày vẽ, thường chỉ tùy tiện nấu cho qua bữa, ít có cơ hội nấu nhiều món vậy lắm...” Nói xong, lại phát hiện mình lộ vẻ cô đơn nhiều quá, lập tức hào hứng trở lại, trưng ra một khuôn mặt cười. “Khó khăn lắm hôm nay mới có người ăn cùng em, được nhiên phải trổ hết thần uy, khoe tài nấu nướng của em ra rồi!”

Lần đầu tiên nhìn thấy cô có vẻ cô tịch như thế, lại thấy cô cười tươi giả vờ không sao cả, Thiệu Duẫn Thiên bỗng dưng nhớ tới cha mẹ và em trai cô đều đã mất trong vụ tai nạn giao thông nhiều năm trước, giờ cô chỉ còn lại một mình. Nói vậy mấy năm nay, cô vẫn một mình một người sống trong căn nhà này...

Nghĩ một hồi, anh thật sự thương cô, xót xa cho cô, nhưng cũng không tiện nói gì, chỉ cười dịu dàng nhẹ giọng nói: “Nên ăn thôi! Anh ăn kén lắm đấy nhé, ha ha, để xem em có đạt tiêu chuẩn năm sao không đây.” Nói xong, đôi đũa vươn ra, lập tức gắp một miếng thịt kho tàu cho vào miệng.

“Thế nào?” Bị lời anh nói cuốn theo, Nhan Hân Lam vẻ mặt thật thà, khẩn trương đợi bình luận.

Chậm rãi nhai miếng thịt rồi nuốt, anh từ từ nở nụ cười. “Anh có một cậu bạn mở nhà hàng năm sao đang tuyển đầu bếp đó, em có muốn đi làm không? Anh có thể giới thiệu.” Khen cũng lòng vòng dài dòng.

“Anh cố tình đùa em rồi!” Cười lờm anh, biết anh cố ý tâng bốc cô thôi, nhưng cô vẫn cười rất vui vẻ.

“Anh đường đường là tổng giám đốc Đông Hạo cơ mà, sao em dám nghi ngờ, anh sẽ kiện em tội phỉ báng, làm nhục.”

“A... Miệng lưỡi anh cũng trơn tru quá nhỉ? Thật không nhìn ra đấy!”

“Biết làm sao được! Trong nhà có em trai dẻo mồm, ít nhiều cũng được mưa dầm thấm đất...”

Chỉ một thoáng, hai người cười cười nói nói, một bữa cơm cũng diễn ra vô cùng vui vẻ.

Ăn cơm xong, hai người di quân sang phòng khách, trong khi Thiệu Duẫn Thiên ngồi trên ghế salon mềm mại dễ chịu, Nhan Hân Lam cũng mang hoa quả tráng miệng ra, ngồi xuống cạnh anh, tiện tay ấn nút điều khiển tivi, màn hình đen xì đột nhiên sáng lên.

Trên tivi, một đôi nam nữ say sưa diu dặt trong điệu nhảy, nhạc khúc ưu mỹ lãng mạn truyền ra. Tivi đang chiếu tin về cuộc thi khiêu vũ quốc tế hạng nhất.

Khiêu vũ à... Nhìn hai người thí sinh chuyển động uyển chuyển, Thiệu Duẫn Thiên vô thức sờ lên chân, dường như đã sớm quên mình cũng từng là cao thủ môn này.

Khiêu vũ à... Nhìn kỹ thuật nhảy linh động, tuyệt đẹp, Nhan Hân Lam lại hiện lên trong đầu một hình ảnh của nhiều năm trước, một cặp đôi tuyệt mỹ dưới ánh trăng ôm nhau đầy thâm tình, những bước nhảy nhanh nhẹn, tư thế động lòng người...

“Anh biết không? Rất lâu trước đây, em từng nhìn thấy anh nhảy.” Đưa anh một miếng lê xiên sẵn, cô dịu dàng cười. “Đó là điệu nhảy đẹp nhất em từng thấy, đẹp đến mức em hạ quyết tâm, cũng phải đi học nhảy.” Điệu Waltz trên sân cỏ dưới ánh trăng từng gợi trong cô bao nhiêu ước mơ, yêu thích và ngưỡng mộ đối với đôi trai tài gái sắc ân ái ấy, hy vọng một ngày sau sẽ có một chàng trai cũng nhảy với cô như thế.

“Vậy à?” Nhìn cô mắt lấp lánh ánh sáng, Thiệu Duẫn Thiên không nói nhiều, mặt bình tĩnh nhận miếng lê ăn.

“Bạn gái anh ôm lúc đó đâu?” Nhìn anh thật chăm chú, thật sâu, Nhan Hân Lam không hiểu vì sao mấy năm nay không gặp lại cô gái ấy nữa? Tình cảm giữa bọn họ, đến cả người ngoài như cô cũng có thể cảm nhận được.

“Cô ấy đã lấy bạn thân của anh — sau tai nạn đó.” Trầm tĩnh mà trả lời, con người đen thâm thúy không nhìn ra một gợn sóng.

“A — xin, xin lỗi!” Cô lại càng hoảng, thật tình xin lỗi. Cũng từng nghĩ giữa hai người họ đã có chuyện gì, chỉ là không ngờ lại đau xót như vậy.

“Cũng chẳng cần đâu! Đó là sự thật mà!” Cười cười, anh đã không thấy vấn đề gì từ lâu rồi. Trước đây người thân cảm thấy bất công cho anh, sau đó lại gần như chẳng bao giờ nhắc đến chuyện đó trước mặt anh, là sợ anh bị tổn thương, không nghĩ đến hôm nay cô cũng nghĩ thế. Lẽ nào trong mắt bọn họ, anh yếu đuối đến thế sao?

Nhìn đôi mắt anh ngưng lại, Nhan Hân Lam nhẹ giọng hỏi: “Bây giờ anh còn nhảy không?”

“Với cái bộ dạng hiện giờ của anh ấy à?” Cổ quái nhìn cô một cái, Thiệu Duẫn Thiên vui vẻ cười hỏi.

“Nếu em nói đúng là thế thì sao?” Miệng nở nụ cười dịu như hoa, cô nghiêm túc. “Anh còn nguyện ý nhảy không?”

Nếu bạn nhảy là em, anh sẽ nguyện ý!

Tối hôm qua, khi thấy cô chân thành tha thiết hỏi như thế, nhưng lại không có cách nào trả lời cô một câu không, thế là anh đành trả lời như vậy.

Còn nhớ rõ ràng khuôn mặt trắng nõn của cô khi ấy thoáng sau chuyển màu hồng hồng, giống như người say rượu, cực kỳ xinh đẹp!

Dinh thự của nhà họ Thiệu, trong căn phòng khách trang trí vô cùng đặc sắc, Thiệu Duẫn Thiên ngồi yên lặng trên ghế salon trắng muốt êm ái, mặt ngơ ngẩn xuất thần.

“Nhìn cái mặt lão đại kia... Xời, chắc chắn là tư xuân!”

“Này! Anh có thể dùng từ có văn hóa hơn được không?”

Ngay lúc ấy trên hành lang ngoài phòng khách, có hai cái đầu lén lén lút lút, xì xào bàn tán về người đàn ông đang thất thần trên ghế salon kia.

“Tư xuân chẳng lẽ còn chưa đủ văn hóa? Anh còn chưa nói là động dục!” Thiệu Duẫn Thiên cười hềnh hếch, giọng cũng dè dặt thấp.

Động dục? Nghĩ đến cái loại từ như thế này gắn vào Thiệu Duẫn Thiên trước nay khí chất tao nhã lịch sự, Đỗ Lan cũng suýt ngã ngửa. Đúng lúc cô đang nghĩ chuẩn bị một bài giảng ngữ văn, dạy cho hẳn biết thế nào gọi là dùng từ có văn hóa thì, đột nhiên —

“Này? Hai người đứng nấp ở đây làm gì vậy?” Trương tẩu thân hình hơi bị phúc hậu đột nhiên xuất hiện sau đầu, đỏ khốc đỏ cười nhìn hai cô cậu đã làm bố mẹ hết cả kia. Đứng đây lén lén lút lút, không biết lại bày cái trò gì?

“Có chuyện gì vậy?” Giọng nói của Trương tẩu đánh thức Thiệu Duẫn Thiên, quay đầu lại nhìn lên, chỉ thấy ba người nọ chen chúc cạnh nhau, lập tức khó hiểu hỏi.

“Không có chuyện gì!” Bị người ta nhìn thẳng mặt, Thiệu Duẫn Cương, Đỗ Lan rất ăn ý, đồng thanh cười cười đáp, rồi cùng đi vào ngồi xuống sofa phòng khách(ghế ngắn, là salon, ghế dài là sofa).

“Không có chuyện gì là thế nào! Vừa rồi hai người không biết thăm thì cái gì đấy?” Trương tẩu bưng điểm tâm trà buổi trưa đến, vừa cười rót trà cho họ, vừa vạch trần hai người.

“Trương tẩu —” Thiệu Duẫn Cương cố ý ai oán nói, mặt vô tội.

Thấy cái bộ dạng của hắn, Trương tẩu không nhin được cười, bất đắc dĩ lắc đầu. “Mọi người từ từ nói chuyện, tôi về phòng bếp đây.” Dứt lời quay người rời đi, tay bê cái khay.

Nhìn bác đi ra, Thiệu Duẫn Thiên mới quay đầu nhìn em trai mình cười hỏi: “Hai đứa lại bày trò gì?”

“Đâu có!” Đỗ Lan gãi gãi đầu, giả ngu cười cười liên tục. “Bọn em chỉ vừa bàn luận về dùng từ có văn hóa thôi!”

“Không sai! Không sai!” Thiệu Duẫn Cương gật đầu cái rụp, cực lực phụ họa vợ.

Thiệu Duẫn Thiên quá biết đôi oan gia này rồi, cũng thừa biết sự thực tuyệt đối không phải như thế, nhưng cũng lười hỏi đến, chỉ là nhân nhạ cười cười, nghiêng người cầm cốc trà đen lên uống. “Cháu gái anh đâu?”

“Muội Muội à...” Nói đến con gái, Thiệu Duẫn Cương lập tức mặt mày rạng rỡ. “Con bé vừa mới ngủ, đáng ngủ của nó đáng yêu như thiên thần vậy, nói có bao nhiêu mê người thì cũng bấy nhiêu...”

“Đúng rồi! Bởi vì con gái không dính anh, anh đương nhiên nói nó là thiên thần rồi, em thấy, phải gọi là ác ma mới đúng.” Nói đến con gái bảo bối của mình, Đỗ Lan thật bất lực, đổ mồ hôi lạnh.

Con gái của cô mới năm tháng, đã thông minh biết hết cả rồi! Lại còn con bé vô cùng dính mẹ, chỉ cần tỉnh là phải được cô ôm, nếu không sẽ gào khóc ngay. Ai... Sẽ có một ngày hai tay cô vì ôm con mà tàn lụn!

“Này, bà đàn ông, sao em lại có thể nói con gái anh là ác ma?” Ông bố nào đó lập tức nhảy ra bảo vệ con gái.

“Tiện bại hoại, em nói con gái em cũng không được sao?” Bà mẹ cũng lập tức mắng ba ba, cãi lại.

“Rốt cuộc em có tình mẹ không đó...”

“Tình mẹ cái mông...”

Lập tức hai người triển khai một hồi võ mồm không biết mệt, làm cho Thiệu Duẫn Thiên – kẻ châm ngòi – nghe đến tai cũng sắp mọc kén rồi, cười cười ngồi lên xe lăn, không tiếng động đi ra, tùy ý hai người kia giao chiến.

Một đường chậm rãi đi tới mặt cỏ ngoài nhà, nhìn mặt cỏ xanh mướt, anh nhìn không nhìn được khom người lấy tay vuốt ve nhẹ nhàng những cây cỏ xanh biếc cắt tĩa gọn gàng, nhớ đến lời của cô hôm qua, trong đầu không khỏi hiện lên một hồi ức từ rất lâu...

Anh cũng từng ôm lấy cô gái anh yêu ngày ấy, giữa âm nhạc dặt dìu, say sưa nhảy...

Rinh reng reng... Rinh reng reng...

Bỗng nhiên, điện thoại treo cạnh xe lăn vang lên, Thiệu Duẫn Thiên cầm điện thoại lên, vừa nhìn số gọi đến, lập tức nở nụ cười, tâm tình ngập tràn sung sướng.

“Alô! Là anh... Mời anh đi chỗ hay lắm ấy hả? Được... Vậy gặp sau.” Cúp máy, anh cười yếu ớt, chuẩn bị đi ra cửa.

“Đây là chỗ hay lắm em nói?” Nhìn qua cửa kính sau của ô tô có thể thấy rõ dòng chữ viết phía trên, Thiệu Duẫn Thiên nhướng mày, quay đầu lại trừng mắt nhìn cô gái bên cạnh, trong mắt đầy nghi vấn không tin được.

Vốn Nhan Hân Lam muốn tự mình lái xe tải đi đón anh, nhưng xe tải cao quá, anh lên xuống không tiện, thế là Thiệu Duẫn Thiên nhờ lái xe của nhà anh đưa hai người đi luôn, cho nên hôm nay, cả hai đều ngồi ghế sau.

“Vâng!” Cười, xuống xe, phát hiện lái xe mặc đồng phục chính tề đã lấy xe lăn ra, Nhan Hân Lam đứng yên chờ anh lên xe lăn, rồi mới từ từ đẩy anh lên vỉa hè, đồng thời cũng nghi hoặc. “Bình thường không phải đều là trợ lý Phương đưa đón anh sao? Hôm nay sao lại đổi người?”

“Trợ lý Phương còn có công việc ở công ty.” Thiệu Duẫn Thiên buồn cười nhìn cô dò xét. “Câu ấy chỉ có ngày nào anh đến công ty, hoặc là vừa lúc đến đưa tài liệu, thấy anh phải ra ngoài, mới có thể đưa đón anh; nếu không bình thường anh ra ngoài nếu là lái xe riêng đưa đi.”

“Sao tất cả những lần gặp anh trước đây đều là anh ấy đưa anh?” Không hiểu.

“Đó là đúng dịp em gặp thôi.” Anh cười cười, chính xác là thế —— từ sau khi phải ngồi xe lăn, ngoại trừ thời gian đến công ty cố định một hai lần một tuần, anh hầu như hiếm khi ra ngoài. “Còn nữa, em đừng chuyển đề tài.” Dừng lại là thấy ngay quỹ kế của cô, anh vạch trần ngay

Ấy da! Bị phát hiện! Âm thầm lè lưỡi, Nhan Hân Lam rất kiên quyết đẩy anh vào nơi ghi mấy chữ to “Câu lạc bộ khiêu vũ”.

“Chào quý khách!” Tiểu thư tiếp tân tươi cười, khi cúi đầu nhìn thấy Thiệu Duẫn Thiên trên xe lăn, lập tức lại mỉm cười, ánh mắt thân thiết. “Học khiêu vũ phải không ạ?”

“Đúng vậy.”

“Vậy xin điền tờ đăng kí này giúp ạ.”

“Vâng!” Nhận tờ giấy, Nhan Hân Lam liền đứng trước quầy cúi đầu điền đơn.

“Hân Lam!” Thiệu Duẫn Thiên khẽ gọi, không thể tin cô thực sự nói một người ngay cả đứng cũng không nổi như anh đi khiêu vũ. “Anh thế này... Không được đâu!” Không muốn nói thế chút nào, nhưng sự thật là sự thật.

“Có thể.” Mềm mại đáng yêu quay đầu lại cười với anh, nhàn thần kiên định.

“Tiên sinh yên tâm! Ở chỗ chúng tôi có rất nhiều người giống như anh, không có vấn đề gì!” Cô tiếp tân cười cổ vũ.

Người như anh? Thiệu Duẫn Thiên ngây người, nhất thời không hiểu gì cả.

“Hai người, mời theo tôi!” Nhận tờ đăng ký đã điền xong, cô tiếp tân đi trước dẫn hai người.

“Hân Lam, thế này là thế nào?” Không hề tự chủ mà đi theo cô qua một hành lang, Thiệu Duẫn Thiên hoang mang hỏi, nhưng cô còn chưa kịp trả lời thì, cô tiếp tục đi trước dẫn đường đã đứng trước một cánh cửa cuối hành lang.

“Là ở đây.” Cô tiếp tục mỉm cười, tay đẩy, cửa chậm rãi mở ra...

Âm thanh ưu nhã truyền ra, ngay sau đó đập vào mắt là ánh đèn vàng chói mắt, sàn nhảy bóng loáng, còn có... Còn có một đôi nhảy vô cùng điêu luyện.

“Hai người họ...” Lập tức, Thiệu Duẫn Thiên không thể tin nổi quay lại nhìn cô, kia là một đôi nhảy vô cùng ăn ý và linh hoạt, đầy nghệ thuật, trong đó, một người ngồi xe lăn.

Họ, cả nam cả nữ, khéo léo điều khiển xe lăn, cho dù không thể nào so được với hai chân, nhưng vẫn có thể cùng bạn nhảy linh hoạt tạo ra những động tác nhảy tuyệt đẹp.

“Nhìn đi! Em đã nói là có thể mà.” Khẽ mỉm cười, cô nhẹ nhàng nói.

“Hai vị, mau vào đi ạ! Trong đó sẽ có huấn luyện viện dạy hai vị.” Cô tiếp tục cười, giục hai người, cho đến khi ai người vào trong sàn nhảy rồi, mới ra ngoài, đóng kín lại cửa, che lại những bước nhảy lãng mạn cùng âm nhạc mềm mại.

“Anh có thấy tổng giám đốc đâu không?” Tòa nhà tập đoàn Đông Hạo, phòng làm việc của Tổng giám đốc, Phương Lỗi vội vàng vọt vào, vừa mở miệng đã tìm người.

“Lão đại? Không phải anh ấy ở chỗ anh sao?” Thiệu Duẫn Cương sững sốt, lập tức phản ứng lại. “Chẳng lẽ lại định bỏ bom bác sĩ Vương à?” Hoàn toàn biết rõ hôm nay là ngày đèn bệnh viện kiểm tra sức khỏe thường kỳ của ông anh, chỉ có điều, hình như hôm nay lại có người trốn đi rồi.

Nghe vậy, sắc mặt Phương Lỗi liền trở nên khó coi, “Tổng giám đốc biết rõ tôi phải đưa anh ấy đi bệnh viện, vậy mà nhân lúc tôi không chú ý đã chuồn đi mất, cũng đã là lần thứ mấy rồi, bác sĩ Vương đã tức giận đến mức độ còn uy hiếp, nếu tổng giám đốc còn lơ hện lần nữa, ông ấy sẽ trực tiếp giết anh ấy đến tận núi Dương Minh luôn.”

“Ha... Vậy cũng không tốt! Bác sĩ Vương đã lớn tuổi rồi, để cho ông lão đó phải mất công đi lại, vậy thì có lỗi lắm.” Thiệu Duẫn Cương không ngừng lắc lắc đầu, muôn phần hoảng sợ, không thể để cho lão già đó đến tận cửa tìm người.

Bác sĩ Vương này tuy là người có máu mặt về vấn đề thần kinh cột sống, nhưng cũng là bậc cha chú chứng kiến đám trẻ con Thiệu gia các anh từ bé đến lớn, bây giờ lại là bác sĩ điều trị chính cho lão đại nhà hắn, thật ra lại càng cần phải tôn kính ông ấy, nhưng mà ... Cái khả năng nói lái nhai của ông ấy thực sự đáng sợ, đến cả quý nghe cũng thấy điếc tai!

Nếu để cho ông ấy đuổi giết tận nhà, không phải chỉ có lão đại bị cản nhằn đến ung đầu, chỉ sợ còn cả những người vô tội như anh cũng phải nghe theo, đó mới gọi là thảm!

Chắc là cũng đang nghĩ đến điều này, mặt Phương Lỗi cũng tái xanh đi. “Nếu không muốn để cho bác sĩ Vương đuổi tận nhà, tốt nhất phải tìm ra tổng giám đốc rồi áp tải đến bệnh viện.” Anh cũng đã từng đưa tổng giám đốc đến chỗ ông ấy khám nhiều lần rồi, cũng hiểu sâu sắc cái khả năng kinh hoàng cản nhằn nhắc đi nhắc lại của lão nhân gia nọ.

“Tôi đương nhiên biết là vậy!” Liếc mắt một cái, cầm điện thoại lên chuẩn bị ấn liên hồi, nhân tiện lúc này lão bác sĩ đó còn chưa đến cửa, trước hết thì triển thân công leo nhèo, để cho anh trai nhà mình nhớ đến hậu quả đáng sợ của tội ác đó, tự động đi về,

“Không được đâu!” Tay Phương Lỗi liền móc ra một chiếc di động tạo hình nhỏ và ngắn, màu xám nhạt có ánh kim lấp lánh, cười khỏ. “Điện thoại của tổng giám đốc không ở đó đâu, anh ấy còn không mang đi.” Cũng không biết là cố ý, mà là trốn.

Lão đại, coi như anh lợi hại! Oán hận bỏ ống nói xuống, Thiệu Duẫn Cương trầm ngâm một chút, suy nghĩ xem lão đại mình còn có thể sẽ đi đâu... Đột nhiên, trong đầu xuất hiện một người, hắn liền đắc ý nở nụ cười.

“Phó tổng giám đốc anh làm sao vậy?”

“Trợ lý Phương, anh nói xem lão đại nhà tôi tám, chín tháng gần đây, thường hay đi tìm ai?” Cười gian khùng khục.

“Ý anh là...”

“Chính thế! Là cái người anh đang nghĩ đến đó!” Gật đầu, Thiệu Duẫn Cương nháy mắt cười gian tà.

“Nhưng nếu tổng giám đốc nhất định không chịu đi bệnh viện, thì dù có tìm thấy anh ấy ở chỗ Nhan tiểu thư cũng không có tác dụng gì hết!” Phương Lỗi chần chừ.

“Yên tâm!” Thiệu Duẫn Cương tràn đầy tin tưởng, “Nếu cô Nhan tiểu thư kia đã có cách khiến cho lão đại nhà chúng ta liên tục một tháng đi học nhảy trên xe lăn, vậy nếu chỉ là khiến cho anh ấy đi bệnh viện khám bệnh thôi, với cô ấy cũng chẳng khó khăn gì đâu.” Xem ra đã tìm cách đã nhờ Nhan tiểu thư nọ ra tay đây.

“Cũng đúng!” Phương Lỗi cũng tán đồng gật gù. Dù sao chuyện người lãnh đạo trực tiếp của anh suốt một tháng gần đây, cố định một tuần hai lần đến câu lạc bộ nhảy cũng Nhan tiểu thư, mọi người thân cận với anh đều biết, hơn nữa còn thầm cảm phục.

“Anh có số điện thoại của Nhan tiểu thư chứ?” Kể làm em trai người ta lười biếng mở miệng hỏi.

“Tôi không có! Nhưng mà... tổng giám đốc có!” Người đàn ông cao lớn to con ưỡn ưỡn ý cười.

Không hẹn mà cùng ý nghĩ, hai đôi mắt chuyển tới chiếc điện thoại vừa mới lấy ra, rồi tiếp theo, là hai nụ cười nham hiểm...

Ba giờ chiều, ánh nắng đầu đông ấm áp phơi trên chú chó lông vàng trên đỉnh viện, Lai Phúc duỗi toàn thân, mắt díp lại, đuôi hơi hơi phe phẩy, vô cùng thông dong, vô cùng nhàn tản...

Bỗng nhiên, có một tiếng động rất khê mà nó vô cùng quen thuộc bay vào tai nó, Lai Phúc hưng phấn ngóc dậy, đúng là thấy được người đàn ông chỉ cao hơn nó một chút, lại thường hai xoa đầu nó, lập tức vui sướng sửa vang.

“Lai Phúc vui vẻ quá nhỉ!” Bởi vì cửa sắt không khóa, Thiệu Duẫn Thiên đi thẳng vào sân nhà, xvuì về vỗ vỗ trên cái đầu dụi dụi anh, thần sắc vô cùng thỏa mãn.

“Gâu gâu!” Lai Phúc sửa, như muốn nói “đúng đúng!”

“Chị mày đâu?” Nghe được Nhan Hân Lam hay xưng chị với Lai Phúc, giờ anh nói chuyện với Lai Phúc, cũng lấy chữ chị để nói về chủ nhân của nó.

“Gâu!”

“Ở phòng bếp phải không!” Nghe không hiểu được tiếng chó, đành tự động phiên dịch lại. Dù sao lấy vốn hiểu biết của anh về chủ nó, trong ngày, thời gian dành nhiều nhất cho việc nướng bánh.

“Gâu gâu..”

“A... Lai Phúc, thế này mày thích lắm hả...” Tay theo thói quen đi xuống gãi gãi cằm con chó.

“Duẫn Thiên, sao anh lại ở đây?” Nghe thấy Lai Phúc vẫn cứ sửa, Nhan Hân Lam tưởng là có người xông vào, vội vàng ra kiểm tra, mới thấy là anh đang trêu chọc Lai Phúc, không khỏi có chút kinh ngạc. “Hôm nay không phải ngày anh phải đến công ty sao?” Gần trưa, đi đưa bánh xong, lúc đi qua nhà anh, còn thấy trợ lý Phương ở đó mà!

“Không có việc gì đâu, về sớm thôi. Chỉ là không biết em đang làm gì, nên sang đây xem thôi.” Cổ cũng không nâng, anh cười, khuôn mặt vẫn không khác gì thường ngày.

“Ồ!” Biết là không phải, cô cười đẩy anh vào nhà, rất vui vẻ nói: “Anh tới đúng lúc lắm! Em đang làm một loại bánh ga tô vị mới, cho anh ăn thử xem thế nào nhé...”

Quả nhiên, đoán không sai, cô đúng là ở trong phòng bếp.

Bật cười vì mình đoán chuẩn, Thiệu Duẫn Thiên đang muốn nói thêm gì, nhưng vừa mới bước chân vào phòng bếp, đã bị hương thơm ngọt ngào của bánh làm cho quên cả từ.

“Thơm quá! Để cho anh đoán là vị gì nhé...” Cố gắng ngửi ra trong hương thơm ngào ngạt này một chút vị chua ngọt lẫn khuất, một lúc sau, anh nở nụ cười. “Rượu quýt, đúng không?”

“Anh thật lợi hại!” Vừa kinh ngạc vừa bội phục mà cười liếc mắt nhìn anh, Nhan Hân Lam đeo găng tay cách nhiệt lấy bánh ra khỏi lò, cắt cho anh một miếng to. “Sữa cô đặc thêm quýt cắt nhỏ, trộn với rượu quýt em tự cắt năm rồi, nướng lên, anh ăn thử xem vị thế nào?”

Cầm đĩa xắn một miếng nhỏ đưa vào miệng, cảm nhận miếng bánh thơm nồng thoang thoang mùi rượu ngâm hoa quả tan ra trong khoang miệng, Thiệu Duẫn Thiên thật sự không còn biết khen ngợi tay nghề của cô như thế nào nữa.

“Ngon lắm! Sẽ bán chạy lắm cho xem!” Vừa dừng lại, trong nụ cười nhẹ ôn nhã mang theo trêu chọc. “Chức bếp trưởng nhà hàng năm sao của bạn anh nếu em không cần, vậy còn có chức đầu bếp bánh có thể cho em cân nhắc.”

“Cảm ơn anh!” Hờn dỗi cười lại, nghe được anh khẳng định vậy, Nhan Hân Lam biết cô đã thành công! Dù sao anh cũng là lớn lên ở nhà khá giả, đối với chuyện ăn uống hẳn có thể đạt đến mức thưởng thức ra vị đẳng của nước luôn.

“Không cần khách khí!” Làm bộ gạt đầu, mặt lại đầy ý cười.

“Không nói chuyện với anh nữa, em...” Còn đang nói một nửa, đột nhiên bị tiếng chuông điện thoại xen vào, “Xin lỗi, em đi nhận điện thoại.” Để cho anh tự phục vụ, Nhan Hân Lam vội vàng đi đến phòng khách nghe điện thoại.

Không lâu sau, cô quay lại bếp, khuôn mặt có hơi kì lạ.

“Xảy ra chuyện gì sao? Ai gọi vậy?” Thiệu Duẫn Thiên đang thưởng thức bánh ga tô ngon hiếm có, nhìn cô dùng ánh mắt không biết nên khóc hay nên cười mà nhìn anh, trong lòng cảm thấy nghi hoặc.

“Là trợ lý Phương gọi đến, anh nói sao?” Chậm rãi, cô nhẹ nhàng trả lời.

A! Bị tóm rồi! Mặc dù đã biết rõ cô đại khái cũng phát hiện được hành động chạy trốn rất buồn cười của anh, Thiệu Duẫn Thiên vẫn vô cùng bình tĩnh mặt không đổi sắc. “Chờ anh ăn xong bánh đã.”

Kết hay phết.

6. Chương 6

“Me!” Nhịn không được văng tục, nhưng biết rõ lo lắng trong lòng anh cả, Thiệu Duẫn Cương cũng đành thỏa hiệp. “Lão đại, nếu anh vẫn phải tham gia, tiếp khách phải để em và bà đàn ông xử lý.” Quyết định! Hân và bà đàn ông trở thành Tả Hữu hộ pháp của lão đại, tuyệt không cho phép bất cứ người nào không biết nghĩ nói cái gì trước mặt anh ấy.

“Mày...” Cho anh là trẻ con ba tuổi đấy à? Thiệu Duẫn Thiên dờ cười dờ mếu, nhưng cũng cảm động hẳn sốt ruột bảo vệ anh, cho nên chỉ cười nhạt. “Tùy mày! Vậy ày và Đỗ Lan đi theo!”

Trên bảng gỗ thô là hai chữ viết nghệ thuật “Góc phố”, bảng gỗ vẫn treo trước cửa, mà trong quầy bar của quán cà phê ẩm áp theo phong cách châu Âu, có hai cô gái xinh đẹp, cô gái trẻ tóc ngắn, đang chấp tay cầu khẩn nài nỉ cô gái tóc dài dịu dàng.

“Hân Lam... coi như tao xin mày mà...” Trần Giai Kỳ giả vờ khóc đầy ai oán. “Đi theo tao một lần này thôi, tao sẽ biết ơn mày cả đời...”

“Giai Kỳ, đừng làm loạn nữa!” Nhan Hân Lam bật cười. “Cái loại tiệc xã giao thượng lưu này tao cũng không quen, nếu đi chỉ sợ bị người ta nhìn ra là người nhà quê, mất mặt lắm.”

“Ai bảo thế!” Nghe vậy, Trần Giai Kỳ nói rất hùng hồn. “Hân Lam, tự mày cũng biết khí chất mày tốt thế nào, mấy bà danh viện thực nữ, phu nhân, thiếu phu nhân đó, cơ bản không đáng xách dép ày.” Mày lộ mặt ra, không khéo hội dã lang háo sắc đó còn tưởng là danh môn thiên kim nhà nào giữ nuôi trong khuê phòng, lại chẳng nhào đến hỏi han, chảy nước miếng ấy chứ!

“Càng nói càng quá đáng.” Liếc xéo một cái, nhưng lại đặt mấy câu khen ngợi của cô vào trong lòng, Nhan Hân Lam cười nhẹ hỏi. “Nếu mày không muốn đi thì cứ gì phải miễn cưỡng?”

“Không có cách nào cả! Ông già muốn tao tham gia, nếu không sẽ cắt tiền tiêu vặt hàng tháng của tao. Nói đến tiền, tao không thể không cúi đầu.” Cười ha ha, không hề nhăn nhó thừa nhận luôn.

“Mày trước giờ sống đơn giản cũng đâu thiếu tiền tiêu. Tiền mày gửi tiết kiệm hàng tháng của mày, mày cũng chưa đụng đến lần nào, sao mày lại bị chuyện cắt tiền tiêu vặt uy hiếp được?” Nhan Hân Lam vạch trần, vẻ nghi ngờ.

“Tiền thì có ai ngại?” Trần Giai Kỳ cười nhạt. “Bây giờ bòn rút được ít nào thì bòn rút ít đó. Miễn cho sau này ông già phá sản không bòn rút được gì lại hối hận.”

“Giai Kỳ, ý mày là...” Nghe ra hàm nghĩa trong lời nói, mày liễu nhẹ nhúu.

“Đúng thế!” Nhún nhún vai, tỏ vẻ chẳng quan tâm, “Nghe nói đại nghiệp đại danh môn nhà họ sắp sụp rồi, cho nên ông già kia mới vội vàng gọi con trai con dâu về ứng phó. Còn nữa, mày cho là ông già tao trừ tiền cho hàng tháng cố định ra căn bản cũng chẳng quan tâm gì đến cái đứa con rơi như tao, sao hôm nay lại đột nhiên nhớ đến tao, muốn tao nhất định phải đi dự tiệc? Còn không phải là muốn nhân cơ hội này đem tao đẩy mạnh tiêu thụ ột tên đàn ông độc thân giàu có nào đấy, xem xem có thể nhờ sính lễ của con gái riêng lấy được ít nào à.”

“Giai Kỳ, nhưng liên quan đến hạnh phúc của mày mà, mày không thể...”

“Đừng nói nữa!” Buồn cười mà liếc cô bạn thân khấn trương đến mặt trắng bệch, cô cười gian. “Tao mà có thể cho ông ấy bày bố sao? Theo kế hoạch của tao, tận dụng lúc còn có thể rút được tiền tiêu vặt, giả vờ thuận theo mà ứng phó, rồi bao giờ không thể chịu nổi nữa, bản tiểu thư phải xông đi luôn, cho ông già ở đấy một mình. Đến khi đó, chỗ tiền dồn lại suốt bao nhiêu năm kia cũng không ít, xem như lương hưu của tao!” Lầm bầm, vậy mà cô đã lo hết đến thế cơ đấy.

“Cho nên, nói thế này! Tao bị buộc đi dự cái tiệc nhảm chán này đáng thương làm sao! Hân Lam, mày rủ lòng thương, đi theo tao đi! Như vậy dù có nhảm chán cũng có mày đi theo nói chuyện giải sầu, không tao sẽ phát điên thật đấy!” Ngữ điệu đổi xoành xoạch, lại thành cầu xin đầy đáng thương rồi.

“Sao không bảo Chương học trưởng của mày đi cùng đi?” Thái độ đã có chút hòa hoãn.

“Bạn học, bạn đùa mình à?” Mắt hạnh trợn tròn, cô khoa trương quát quang quác. “Nếu mà để tên chết giấm đó biết mục đích tao bị bắt đi dự tiệc, chỉ sợ không tức phát hỏa lên mới lạ! Hơn nữa, nếu ông già giới thiệu ‘người tốt’ cho tao, tên kia ở bên cạnh mà để yên sao? Kế hoạch tiền tiêu vặt của tao không để cho hắn làm hỏng được.”

Ra thế! Nghe vậy Nhan Hân Lam không nhịn được cười.

“Này! Tình cảm thâm thiết thế này mà không đi theo là không phải bạn đâu!” Vô cùng hung ác uy hiếp.

“Nhưng... Nhưng tao đâu có trang phục gì phù hợp tiệc cao cấp thế này...”

“Yên tâm! Đó không phải là vấn đề. Hai chúng ta vốc người không khác nhau lắm, tao có thể ày mượn...”

“Tao có cảm giác như bị bức thượng Lương Sơn...”

“Ha ha... Tao chính là quan phủ ác bá mà!”

(*bức thượng Lương Sơn là bị ép đến đường cùng, buộc phải vùng lên phản kháng hoặc buộc phải làm người xấu)

Đêm, ánh đèn ảm áp truyền ra từ trong căn nhà nhỏ, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, trong phòng khách hiện rõ hai cái bóng một người một chó cùng nhau...

“Gâu gâu”

“Lai Phúc, ngồi! Cái này là ày.”

“Ừ ư...”

“Mày... Mày đừng giả vờ đáng thương...”

“Ừ... Gâu...”

“Mày... Thôi được rồi! Cho mày hai miếng bánh quy đây...” Cuối cùng cũng không thể chịu nổi ánh mắt đáng thương cầu xin kia, Nhan Hân Lam bật cười, bất đắc dĩ đầu hàng mà ném hai cái bánh quy vừa thơm vừa giòn cho Lai Phúc.

“Gâu gâu!” Sung sướng sủa hai tiếng, Lai Phúc đón luôn bánh, trốn vào một góc tự thưởng thức.

“Thật không biết làm sao với nó.” Vừa bực mình vừa buồn cười, cô ngồi xuống salon, vừa đưa hộp bánh quy trên tay đưa cho Thiệu Duẫn Thiên đang ngồi cạnh.

“Mời anh hả?” Thiệu Duẫn Thiên mỉm cười hứng thú, thực sự anh rất thích cái kiểu ở cùng nhau của cô và Lai Phúc.

“Để anh vừa xem thời sự vừa ăn.” Tay tự động chuyển TV sang kênh tin tức tài chính kinh tế, hoàn toàn hiểu rõ thói quen của anh.

“Em dám đem hai cái bánh của anh cho Lai Phúc ăn.” Trêu đùa lên án.

“Mai làm bù cho anh.” Cười nhặt cái lại.

Ngày mai? Ý cô là, mai còn muốn mời anh đến sao? Thiệu Duẫn Thiên ngậy người.

Dường như phát hiện mối nghi hoặc của anh, Nhan Hân Lam nở một nụ cười thuần khiết. “Sau này nếu tới có thời gian, anh đều có thể đến tìm em!” Dứt lời, đôi mắt không chớp nhìn theo hai chân vô lực dưới sofa của anh...

Ồ... Làm sao đây? Rất muốn làm “như vậy”, nhưng mà có thể nào anh sẽ ngại không? Tuy lần trước để ấn được dấu chân anh lên xi măng, cô cũng phải chạm vào chân anh rồi, nhưng nếu làm “như vậy” thật, không phải chỉ là chạm đến cẳng chân anh thôi, mà còn sẽ chạm vào... Chạm vào một vài chỗ nhạy cảm nha!

Nghĩ đến đây, cô đột nhiên đỏ bừng mặt, tim đập dồn dập, mặt lại không chớp nhìn thẳng nửa người dưới của anh, do dự trầm ngâm hồi lâu... Không hề gì! Vì tốt cho anh thôi, trước làm nói sau! Vả lại... Với lại hẳn anh cũng không có cảm giác gì, đại khái cũng sẽ không chú ý mới đúng...

Lòng đã quyết, bất thành linh cô động thủ, nhấc hai chân vô lực của anh lên cao, gác trên đùi mình.

“Hân Lam, em...” Lại càng hoảng sợ, Thiệu Duẫn Thiên hiện giờ gần như nửa nằm nửa ngồi trên ghế, hai chân còn gác trên đùi mềm mại của cô, tay đang cầm bánh quy ăn tùy thích. Cái tư thế này ai không biết lại tưởng anh đang hưởng thú vui “tĩnh nắm quyền thiên hạ, say tựa gối mỹ nhân” ấy chứ.

“Anh, anh có ngại để em xoa bóp cho anh không?” Gò má phần hồng như anh đào, đôi mắt quan sát từng chút một cũng không thấy phản ứng không vui nào... Tốt rồi, không có! Chỉ là hơi ngạc nhiên.

“Không, không phải đâu...”

“Thế thì tốt!” Thở phào nhẹ nhõm, Nhan Hân Lam liền liếc mắt đầy trông chờ vào hào hứng, cẩn thận cời tắt dây giữ ẩm chân anh, bàn tay dùng lực đúng mức vuốt ve mà xoa bóp, miệng lại nhắc đi nhắc lại. “Việc bác sĩ Vương cần nhắc anh không chịu đi phục hồi chức năng chân đúng hẹn, em cũng đều nghe được cả rồi. Nếu anh đã không thương tiếc cơ thể của chính mình, vậy để em giúp anh đi. Sau này nếu tới có thời gian cứ tới đây, em có thể xoa bóp chân giúp anh, xoa bóp cơ bắp có thể tăng cường tuần hoàn máu, đối với chân anh sẽ rất có lợi.”

“Em...” Nhìn cô chuyên chú mà đấm bóp, còn gập chân anh cong lại, duỗi chân anh ra, theo đúng tiêu chuẩn vật lý trị liệu, Thiệu Duẫn Thiên thoáng kích động, một đợt sóng ảm áp lướt đến, tâm tư cũng đảo thành một vòng, phức tạp vô cùng, lúc này đây, anh không biết phải nói gì đây?

“Có chuyện gì sao?” Có lẽ nhận đã được sự khác thường ở anh, Nhan Hân Lam quay đầu cười hỏi, động tác trong tay vẫn không dừng lại.

“Vì sao em lại quan tâm đến anh như vậy?” Chậm rãi từng chữ, giọng nói trầm thấp dễ nghe, hỏi một câu hỏi mà ngay từ khi quen cô anh vẫn để trong lòng. Ngay từ đầu cô đã vô cùng quan tâm chăm sóc anh.

Đột nhiên, hai tay hơi khựng lại, rồi nhanh chóng tiếp tục trở lại.

“Bởi vì chúng ta là bạn thôi!” Cô cười gượng, giải thích ngắn gọn. Nhưng thực ra, cơ bản cô không dám thừa nhận là mình đã âm thầm để ý đến anh bao nhiêu năm rồi, sợ anh lại nghĩ có ý đồ bất lương.

Không! Tuyệt đối không thể là như thế! Sự chăm sóc của cô đã vượt quá mức bạn bè bình thường với nhau rồi. Nặng nề chăm chú nhìn cô, Thiệu Duẫn Thiên vẫn chưa biết rõ đáp án, còn nghi ngờ, nhưng cũng thấy cô không muốn nói nhiều, nên không truy hỏi nữa, chỉ ánh mắt sáng ngời nhìn cô, đầy mắt hiện lên tâm trạng.

“Có chuyện gì sao? Sao lại nhìn em như thế?” Bị nhìn như thế, cô cũng không thấy thoải mái.

“Không! Không có gì!” Lắc đầu, cảm nhận được sự bất an của cô, Thiệu Duẫn Thiên mỉm cười, ăn xong một cái bánh quy, bắt động thanh sắc chuyển chủ đề “Ngon quá! Mai nhớ làm bù hai cái hôm nay cho anh.” Dứt lời, lại bỏ một cái nữa vào miệng.

Anh nói vậy, là đồng ý ngày mai lại đến để cho cô giúp anh xoa bóp vận động chân tay phục hồi chức năng sao? Nhan Hân Lam thầm phỏng đoán, rồi nhún vai, coi như đúng thể luôn đi.

“Không có vấn đề gì!” Trọng tâm câu chuyện đã chuyển đi, thần sắc cô cũng khôi phục tự nhiên, cô mỉm cười đáp lại.

Thiệu Duẫn Thiên nghe vậy chỉ cười nhạt không nói, trong khi cô cúi đầu chuyên tâm chăm sóc hai chân anh, đôi mắt sâu đen nhìn chăm chú, tràn ngập thâm ý, giống như không thể tách được đi.

“Đúng rồi!”, đột nhiên nhớ ra chuyện hôm nay cô bị Giai Kỳ bắt phải đồng ý, cô thông báo nhanh trước: “Xin lỗi anh, tối ngày kia em có hẹn với bạn, không thể đi đến câu lạc bộ nhảy với anh được.” Tiện lúc bây giờ còn nhớ ra thì nói luôn, kéo quên mất, lại để anh đợi không công, vậy thì ngại lắm.

“Không sao! Cũng đúng lúc anh có vài việc.” Nghe vậy Thiệu Duẫn Thiên thấy cũng trùng hợp quá. Còn đang nghĩ phải nói cho cô ngày kia không đi tập nhảy được, không ngờ cô lại nói trước.

“Vậy thì tốt rồi.” Vốn còn đang nghĩ ngại ngùng quá, nhưng giờ cả hai đều bận, vậy cô cũng không thấy áy náy nữa.

Thấy cô vốn đang mơ hồ tỏ vẻ ngượng ngùng, nhưng vừa nghe anh nói về ngượng ngùng đã dần biến mất, Thiệu Duẫn Thiên đại khái cũng đoán ra cô nghĩ thế nào, vậy là bật cười vô thức.

“Ấy, có chuyện gì nữa?” Bị cười đến mặt đỏ ửng (không hiểu gì), Nhan Hân Lam ngơ ngác đầy mắt.

Lắc đầu, anh không nói nhiều, chỉ cầm một cái bánh nữa cho vào miệng.

Nếu anh không nói, vậy cô không hỏi, thu hồi tâm trạng, lại tiếp tục chuyên tâm xoa bóp chân anh, miệng tùy tiện chọn đề tài. “Anh biết không? Thầy nhảy nói anh học nhảy tốt lắm, nhảy rất đẹp đấy! Ở chỗ họ có nhiều người luyện tập rất lâu cũng không bằng anh.” Chắc chắn trước đây anh nhảy rất tốt, cơ sở đã có vốn tốt, giờ chuyển sang dùng tay đẩy xe lăn mà nhảy, nên cũng nhanh chóng thích ứng được, thực hiện được.

“Đó là nhờ bạn nhảy giỏi, nhảy ăn ý phối hợp với anh, không thể không kể công!” Anh cười khen lại cô. Người cùng nhảy với người đi xe lăn lại còn nhảy khó hơn nữa, trừ khi hai người bắt cặp luyện tập từ lâu, cũng đã nhảy thuần thục, bằng không cơ bản là không nhảy nổi.

Nghe lời khen, cô mặt nhàn nhạt đỏ bừng, đôi môi xinh đẹp lặng lẽ cong lên, mỉm cười rất dịu dàng, lại không nói gì cả, tiếp tục như trước cúi đầu vội vàng xoa bóp vuốt ve.

Thiệu Duẫn Thiên thấy vậy, không khỏi tâm thần nhộn nhạo, hơi giật mình nhìn chằm chằm vào nụ cười yếu ớt thuần khiết, thật lâu cũng không thể rời mắt...

Mát xa được một lúc, Nhan Hân Lam thấy bắp chân cũng đã xong hòm hòm, đường nhìn không tự chủ lại lặng lẽ dịch dần lên đùi...

Ấy, sao thế này? Tuy nói “phía dưới” đã xong thì chuyển lên “phía trên”, mà cô cũng quyết định phải giúp anh, nhưng mà... Nhưng mà càng lên cao, lại càng đến gần vị trí “tư ẩn” đó a! Cô lớn bằng chừng này nhưng cũng chưa từng đụng chạm đàn ông con trai mạnh dạn như vậy đâu... Ấy da! Cô, cô đang nghĩ gì thế này? Việc này hoàn toàn trong sáng mà, chỉ là đang xoa bóp thôi, lúng túng cái gì chứ...

Tự nhắc bản thân một lần nữa không có gì là xấu xa mà phải ngại ngùng, Nhan Hân Lam mới mặt đỏ bừng như lá phong, cố gắng kiềm chế ngưỡng ngừng, đưa hai tay nhỏ thon dài trắng nõn hướng về phía đùi mà đặt xuống...

“Được rồi!” Đang tim đập thùng thùng bỗng nhiên hốt hoảng hoàn hồn, đã phát hiện vị trí đôi tay ngọc xinh xắn đặt lên, Thiệu Duẫn Thiên liền đỏ ửng mặt, hơi hoảng loạn vội vàng nắm lại đôi tay chuyên nghiệp của cô.

“À?” Lại càng hoảng, nghĩ là do mình làm anh thấy khó chịu, Nhan Hân Lam cũng sốt ruột. “Có chuyện gì à? Anh thấy khó chịu sao? Do em ấn không đúng đúng không? Có cần gọi bác sĩ không...”

“Không... Đều không phải! Không có vấn đề gì cả!” Lúng túng dịch nửa người dưới, biết là mình đã hù cô sợ, Thiệu Duẫn Thiên nhẹ nhàng buông tay cô ra, giả giọng nói trầm ổn, tỉnh táo nhất có thể. “Em xoa bóp cho anh lâu vậy rồi, tay chắc cũng mỏi, hôm nay dừng ở đây thôi.”

Hóa ra là anh thương cô thôi! Không nghi ngờ chút nào, Nhan Hân Lam yên tâm, hơi đỏ mặt cười yếu ớt. “Cũng được! Mai lại ấn huyết cho anh.”

Nhẹ gượng gật gật đầu, anh cố không động tĩnh gì dịch chuyển thân dưới. “À... Hân Lam? Có thể cho anh một cốc sữa nóng không? Đột nhiên anh rất muốn uống.”

“Đương nhiên! Anh chờ em chút.” Cẩn thận từng chút đứng dậy, đặt chân anh xuống ghế salon xong, cô mới chạy nhanh vào bếp.

Thấy kẻ đuổi người có hiệu quả rồi, Thiệu Duẫn Thiên mới nở nụ cười khổ sở, nhìn chằm chằm nơi nào đó trên người mình... Anh liệt chân, nhưng “bản năng nam giới” thì không liệt theo đâu!

Anh là một người đàn ông, dù là người chân liệt nhưng cũng vẫn là một người đàn ông “bình thường”. Lúc ấy mắt mở to nhìn đôi tay mềm mại nhỏ nhắn kia từ từ dịch lên trên, càng lúc càng đến gần trung tâm của “bản năng nam giới” thì, thực sự không thể không có cảm giác, cho nên không còn cách nào khác đành thừa dịp cô còn chưa phát hiện ra, lập tức hô ngừng.

Thở dài cười khổ cúi đầu nhìn nhìn, trong lòng biết rõ “xúc động” vẫn chưa dừng lại, anh nhanh tay kéo tấm chăn mỏng giữ ấm chân đặt trên xe lăn ở cạnh ghế salon phủ lên lập tức, vô cùng cẩn thận trùm kín nửa người dưới, che lại cái bộ phận có thể không không chế được mà gây ra chuyện lúng túng.

Duẫn Thiên, cậu may mắn quá đấy! Chỗ tửy sống lúc đầu bị tổn thương, do trạng thái “tê liệt tửy sống tạm thời” các thần kinh phản xạ biến mất, một năm sau, tình trạng đó biến mất, thần kinh bị tổn thương bắt đầu khôi phục. Mà rất đáng vui mừng, thần kinh chức năng tính-phúc của cậu không bị tổn thương đâu!

Ha ha... Chúc mừng! Giờ cậu muốn sinh chín, mười đứa nhỏ cũng không có vấn đề gì! Vui vẻ mà hưởng thụ tương lai “tính-phúc-mỹ-mãn” đi nhé...

Trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh ngày nọ một năm sau tai nạn của anh, cái “bản năng nam tính” vốn đã vắng vẻ bao lâu đột nhiên thức tỉnh làm anh nghi hoặc, khi đến tìm bác sĩ khám, lão bác sĩ Vương đó cười hơ hớ sau khi kiểm tra xong cho anh, từ tốn mà buông lời trêu chọc.

Ai... Thức tỉnh vậy là tốt, nhưng mấy năm gần đây từ sau tai nạn, anh sống thanh tâm quả dục lắm, trừ một lần đầu thức tỉnh báo cho anh biết là anh chưa “phế”, trừ cả việc sau một thời gian tự động “xả hàng tồn” ra, cậu ấy vẫn chưa có phản ứng với cô gái nào, sao hôm nay lại...

Lắc đầu cười khổ sở, Thiệu Duẫn Thiên bối rối nhận ra, dường như anh lại có mơ tưởng dục vọng với cô.

Đây là đoạn sắc nhất truyện. Chú thích nhỏ: tính-phức là đời-sống-tình-dục nhé.

Các bạn ạ, trông thể này thôi, chứ để có được một chương truyện này là vô cùng khó khăn đó.

Chương này tôi phải làm 2 lần.

Vào hôm thứ năm, tôi đã cố thức khuya (đến gần 1h30 sáng) để làm nốt. Cuối cùng không thể làm nổi nữa, phải dừng ở đoạn “Duẩn Thiên, cậu rất may mắn đó!”, vì bắt đầu tôi viết linh tinh. Viết đến 2, 3 lần vẫn không dịch nổi cái câu đấy, toàn viết vớ vẩn cái gì ý. Nghĩ bụng “Thôi đi ngủ thôi, mai làm tiếp sau.” Vậy là tắt máy, đi ngủ.

Vấn đề nằm ở chỗ, khi máy hỏi, bạn có muốn lưu thay đổi không. Trong tình trạng không có năng lực điều khiển hành vi, tôi đã ấn “No” (—, —)

Vậy là mất hết sạch công gần 2 tiếng ngồi làm.

Chốt lại, các bạn nhớ đừng bao giờ cố quá khổ quá cố nhé (_ ”)

7. Chương 7

“Rõ ràng đâu phải chuyện gì ghê gớm, lại còn bày trận to thế này, không biết là muốn dọa ai đây nữa?” Ánh đèn sáng rực rỡ, y hường tấn ảnh (người đẹp mặc đồ đẹp -> đẹp), người nổi tiếng tụ hội như nước, trong tòa nhà cao cấp xa hoa, Trần Giai Kỳ uống một ngụm sâm-panh, quay sang cô gái xinh đẹp nhu mì đang vô cùng không tự nhiên đứng cạnh, cười lạnh mĩa mai mà nói.

“Dọa ai cũng đâu liên quan đến mình...” Không được tự nhiên mà lén kéo vạt áo trước ngực, Nhan Hân Lam thực sự cảm thấy, cái váy dạ hội này khoét ngực sâu quá mức rồi. “Giai Kỳ, không lẽ mày không có bộ lễ phục nào kín đáo hơn một ít à?” Giọng nói lộ vẻ oán hận.

“Bạn thân mến à!” Chịu không được nữa mà trợn trắng mắt, Trần Giai Kỳ vừa bực vừa buồn cười mắng. “Nhìn các em gái mặc áo ba lỗ đang đi ngoài kia kìa, còn mặc áo hở ngực nhiều hơn cả mày nữa đấy, cái váy này đã là quá kín đáo rồi.” Thật sự! Trong mấy bộ dạ hội trong tủ cô, đây đã là cái che nhiều nhất rồi đấy, tiểu thư đây lại còn dám nói là hở hang à? Có còn công lý không? Hả?

Ừm... Có điều bộ váy dài lam đậm này, mặc trên người cô ấy thật sự quá phù hợp! Cứ ý như là được may riêng cho cô ấy vậy! Trần Giai Kỳ không nhịn được tự thương cảm cho chủ cái váy là cô đây, chưa từng mặc cái váy đó mà lại đạt được cái khí chất như thế này – tao nhã, mềm mại, xinh đẹp, quý phái.

Nhìn đi! Nửa người trên cắt vừa đúng bó sát mà đứng đắn trang nhã, đường cắt trước ngực vừa đủ hơi hé bầu ngực sữa trắng nõn, làn váy dưới thắt lưng cũng chất vải, từng nếp váy xếp như từng đợt sóng, khi cô bước đi lay động nhẹ nhàng như sóng biển dập dờn, không chỉ thể dưới ánh đèn làn váy dường như lấp lánh phát sáng, giống như sóng biển dưới ánh trăng, mê người mà huyền bí.

Còn chưa kể mỗi khi hơi cúi xuống, mái tóc dài đen nhánh búi cao hiện ra những tia sáng nhẹ, lộ ra một mảng gáy trắng như tuyết vô cùng tinh tế, chỉ có vài sợi tóc khê rử bên má, tăng thêm khí tức ngọt ngào mà ưu nhã, quả thật là mềm mại đáng yêu làm cho người khác muốn chảy nước miếng mà nuốt ve.

“Nhưng mà... Nhưng mà tao không quen.” Không phát hiện được bạn thân đang gần như mê đắm nhìn cô, Nhan Hân Lam tự đắm chìm trong suy nghĩ của mình, lại cố kéo vạt áo trước ngực lên một chút. “Không lẽ mày cũng không có cái áo choàng nào cho tao che một chút à?”

“Tiểu thư à, hiện giờ chúng ta đã đến hiện trường, cô bảo tôi lấy đâu ra áo choàng cho cô hả?” Vả lại, cho dù có cũng không cho đâu. Trông cô hiện giờ xinh đẹp thế này mà, sao lại phải che? Trần Giai Kỳ thầm cười nham hiểm, nhưng lại làm bộ mặt muốn giúp mà bất lực vô cùng thương cảm.

Nghe thế, Nhan Hân Lam thầm thở dài, cũng biết mình làm khó người khác rồi. Khi mặc cái váy này, ngực sẽ hơi hở một chút, cô cũng phải làm quen, suy cho cùng trước nay cách ăn mặc của cô đều theo kiểu đơn giản, bảo thủ, chất liệu cũng là loại mềm, bền, dễ cử động, dễ mặc. Nhưng mà, mấy bộ váy dạ hội trong tủ Giai Kỳ cũng thực sự chỉ có cái này là cô có thể miễn cưỡng chấp nhận được.

“Ai nha! Đừng có kéo!” Gạt phăng cái tay lại đang định kéo quần kéo áo, Trần Giai Kỳ lần thứ hai trợn trắng mắt cười mắng. “Tất cả phụ nữ ở đây đều mặc hở hang hơn mảy nhiều, không ai để ý đến mảy đâu! Nhưng mà nếu mảy cứ không tự chủ được tiếp tục kéo áo thế, tao cũng không dám bảo đảm là ánh mắt người khác nhìn mảy có bình thường hay không đâu.”

Giọng cô hơi có vẻ đe dọa, ngay lập tức làm cho cô nàng nào đó vô cùng bảo thủ cứng đờ dừng động tác, ngưng ngừng buông tay.

“Ông già đang gọi, tao phải đi qua xem.” Thoáng nhìn thấy lão nhân đang đứng giữa đám người náo nhiệt cách đó không xa đang nhìn ám hiệu, Trần Giai Kỳ không nhịn được bĩu môi cười nhạt. “Tự chơi một mình đi nhé, cái gì nên ăn, nên uống, nên hưởng thụ, thì cố gắng tận hưởng đi, nghìn vạn lần đừng khách sáo với ông ta làm gì.” Dứt lời, tiêu sái khoát tay, xoay người đi vào giữa đám người tụ tập tưng bừng.

Nhìn cô ấy cả cơ thể mềm mại bao trong chiếc váy đỏ như lửa, lộ ra một mảng lưng trắng nõn kiều diễm, rồi đến bờ mông duyên dáng, Nhan Hân Lam thật sự phải bội phục cô bạn tốt này còn dám mặc cái váy đến thế kia, có điều... Nhìn quanh, hình như tất cả danh viện thực nữ ở đây đều mặc như thế, so sánh thì, váy dạ hội của cô thực sự là kín đáo rồi.

Nhìn kĩ xung quanh, toàn những nhân vật nổi tiếng quyền quý, người ta xã giao qua lại nói cười, lại nhìn về phía Giai Kỳ, phát hiện cô đang đứng cạnh ông bác uy nghiêm, trên mặt đầy chán nản, Nhan Hân Lam không khỏi mỉm cười, cũng biết loại giao tình trong xã hội thượng lưu này không phải thế giới của cô, nên ngay lập tức đi về phía bàn tiệc đứng, lấy một đĩa đầy tú ụ đồ ăn rồi mới tìm một chỗ kín đáo ở bên cửa sổ, có một ghế nghỉ cho hai người mà ngồi xuống, vui vẻ giải quyết chỗ đồ ăn, cứ như thế mà tránh xa tụ điểm.

Còn ở phía bên kia, Trần Giai Kỳ đang muốn trợn trừng mắt lên mà lẳng lặng nghe giảng —

“... Chút nữa nó sẽ đến, bố muốn con đi theo bởi nó thật tốt, tốt nhất là để cho nó thích con, rồi gả con vào Thiệu gia...” Người cầm quyền tập đoàn Đại Hoa, cũng đồng thời là cha đẻ của Giai Kỳ – lão Tôn, mặt nghiêm chỉnh căn dặn.

“Sao chứ? Bán con gái a!” Đuôi mảy nhướn lên đầy tráo phúng, Trần Giai Kỳ cũng không nề tình.

“Nói linh tinh cái gì hả!” Đứa con gái riêng chẳng có vẻ hiền lành gì mà nói thẳng sự thật, nét mặt già nua của lão Tôn nhanh chóng thành đỏ rực, vừa tức vừa cáu. “Đây là bồi thường cho thằng bé! Bởi vì trước đây...”

“Trước đây con trai ông không để ý tình nghĩa bạn bè, lợi dụng lúc người ta tai nạn giao thông xong thành người tàn phế, bắt cóc bạn gái người ta cao chạy xa bay!” Khiến cho quan hệ hai bên thành khó xử, cũng lâu không qua lại, giờ công ty bất ổn, cần nhà người ta ra tay, mới lôi con gái riêng ra để đắp vào. Ha ha... Thật sự là buồn cười! Cũng chỉ là cách bù đắp một bên cố tình nguyện, cũng chẳng thêm để ý xem người ta có muốn hay không!

Hơn nữa, con trai bảo bối của ông và vợ anh ta thiếu nợ người ta, tại sao phải là tôi, một người hoàn toàn không liên quan gì đi trả nợ thay? Cô cũng không phải ngu ngốc để bị coi thường! Bất quá... Loại tình tiết này sao lại giống tiểu thuyết vậy? Nếu để Thiệu tiên sinh kia sau khi bị phản bội, từ đó trở nên hận thù toàn bộ nữ giới trong thiên hạ, vậy thì càng hoàn mỹ không tì vết rồi.

Nghĩ đến đó, Trần Giai Kỳ buồn cười quá, nở nụ cười. Câu chuyện của người anh trai cùng cha khác mẹ và chị dâu kia của cô, sáu năm trước, các báo lá cải sôi lên sùng sục, mà cô lại biết rõ. Ha... Đâu có cách nào! Ai bảo cả hai đều là danh môn thế gia, bọn phóng viên chuyện nhiều chuyện thích bám mông tận nơi làm sao bỏ qua được!

“Mày...” Lão Tôn thực sự giận dữ, đang định mở miệng giáo huấn nhưng—

“Bố!” Một nam một nữ đồng thời gọi lớn, cắt đứt lời định nói của lão Tôn.

Trần Giai Kỳ quay đầu nhìn lên, chỉ thấy Tôn Minh Vũ ngũ quan đoan chính, ôn hòa hiền hậu cùng Kỷ Tình Vân thướt tha cao quý, xinh đẹp tuyệt mỹ khoát tay nhau đi đến.

“Giai Kỳ, đã lâu không gặp.” Tôn Minh Vĩ nở nụ cười thật thà, bắt chuyện trước. Anh cũng biết cô em gái do bố mình phong lưu bên ngoài mà sinh này, trước đây hai người cũng gặp nhau mấy lần. Còn Kỷ Tình

Vân chỉ gật đầu thăm hỏi, không nói gì.

“Là rất rất lâu không gặp.” Từ sau khi anh xuất ngoại sáu năm trước. Lặng lẽ cười gian, Trần Giai Kỳ liếc nhìn Kỷ Tình Vân xinh đẹp thần sắc ổn định, đột nhiên rất có hứng thú muốn biết nếu Thiệu tiên sinh kia xuất hiện rồi, ba người chạm mặt thì sẽ làm sao nhỉ?

“Bố, anh ấy... còn chưa đến sao?” Không hiểu vì sao, người vốn nên khó gặp mặt bạn trai cũ Kỷ Tình Vân lại mở miệng hỏi trước.

Mà Tôn Minh Vĩ vẻ mặt đang ôn hòa hiền hậu nghe vợ mình hỏi xong, mặt như cứng đờ, nhưng cũng rất nhanh mà quay đi, không nói gì.

“Cũng sắp đến,” lão Tôn mắt tinh quét qua con dâu một cái, rồi lập tức quay sang con gái đứng bên cạnh nói: “Giai Kỳ, lời của bố lúc này có nghe rõ chưa?”

Nhún vai, vẫn là vẻ mặt nghe cũng không quan tâm đó, lập tức chọc giận lão Tôn thở hồng hộc, đang muốn mắng, lồi vào cửa lớn bỗng dưng nổi lên xôn xao——

“Ể? Đó không phải Thiệu Duẫn Cương tập đoàn Đông Hạo sao? Người ngồi trên xe lăn kia hình như là lão đại nhà họ Thiệu lâu chưa lộ mặt...”

“Cái gì mà hình như? Cơ bản chính là anh ta chứ còn ai nữa?”

“Oa—— tin tức lớn đây! Không ngờ hôm nay anh ta cũng đến...”

“Ha! Chờ một chút mới có chuyện hay...”

Thiệu Duẫn Thiên đang mặc lễ phục trắng tinh, nhã nhặn tuấn đạt được Thiệu Duẫn Cương và Đỗ Lan một trái một phải hộ tống đưa vào, lập tức hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Mọi người lén bàn luận âm ỉ, hiếu kỳ suy đoán hai anh em Thiệu gia lần này đến đây làm gì, đặc biệt tại hiện trường còn có vài phóng viên truyền thông còng hô rầm trời may mắn, nắm luôn máy ảnh máy quay lén tách tách chụp lấy chụp để, xem ra ngày mai được lên tít chắc rồi!

“Ha! Cũng âm ỉ quá nhỉ!” Tay khẽ đẩy đẩy người yêu đứng cạnh, Đỗ Lan nhẹ giọng cười.

“Nói thừa! Lão đại đã bao lâu không xuất hiện, nhưng một khi đã xuất hiện là toàn thời điểm động trời, không âm ỉ mới là lạ!” Cũng thấp giọng đáp lại, Thiệu Duẫn Cương còn liếc cô đến trắng mắt luôn. (kiểu anh đây ít khi xuất hiện, nhưng đã xuất hiện là phải hoành tráng =)))

“Lúc thế này, hai đứa oan gia nhà chúng mày cũng đừng đầu võ mồm nữa.” Thấp giọng cười, Thiệu Duẫn Thiên đã thấy chủ buổi tiệc ở bên kia tiệc, cũng biết họ nhìn thấy anh, “Bọn họ ở đằng kia, đẩy anh sang đó.”

“Lão đại, anh chắc không?” Nói thật nhé, Thiệu Duẫn Cương muốn đẩy anh về nhà hơn.

“Chắc!” Nghe ra được ý định của em trai, anh nhàn nhạt nói: “Thôi để anh tự đi cũng được.”

“Không! Để em đẩy anh!” Nghe thế, Thiệu Duẫn Cương vội vã đồng ý.

“Đúng thế! Đúng thế!” Đỗ Lan cũng nhanh chân phụ họa, dù sao hôm nay bọn họ là Tả Hữu hộ pháp mà.

Biết rõ hai người đều muốn bảo vệ anh, Thiệu Duẫn Thiên bật cười, để hai người đẩy chậm rãi đi về phía trước —— mọi người tại chỗ đang vô cùng hiếu kỳ, tinh thần nhiều chuyện dạt dào, đều chủ động dừng lại, nhường đường rộng lối thẳng đến thành Rome – chủ buổi tiệc.

Nhưng mà, người Thiệu gia mới đi được một nửa đường đến thành Rome, chủ buổi tiệc —— lão Tôn đã bước trước, lôi con trai, con dâu thêm cả con gái riêng không tình nguyện, mà tươi cười chào đón.

“Duẫn Thiên, Duẫn Cương, lâu không gặp, khí sắc vẫn tốt quá nhỉ!” Lão Tôn niềm nở cười, tiến đến nhiệt tình chào mời. “Vị này là?” Lão liếc mắt nhìn Đỗ Lan, trong giọng nói có nghi hoặc.

“Mẹ của con gái cháu!” Thiệu Duẫn Cương không che giấu chút nào, tự nhiên mà giới thiệu, thế là nhận được một cái liếc xéo như cười như không của Đỗ Lan.

“Hóa ra người cháu cầu hôn công khai trong tạp chí Thương Nghiệp chính là con bé này!” Lão Tôn cười to, cuối cùng may mắn gặp cô gái nào đó thu phục được phong lưu bại hoại, tận mắt thấy Lư Sơn!

Cười ha ha gượng gạo, Thiệu Duẫn Cương không có tâm trạng nói chuyện phiếm với Tôn lão đầu, con mắt anh tuần hướng xuống dưới, lực chú ý đặt toàn bộ trên anh cả mình.

Lão Tôn vốn cũng chỉ muốn làm không khí thoải mái hơn một chút, nên mới nói giỡn thôi, lại không thấy hần phản ứng, ông ta cũng chỉ cười vài tiếng nữa, rồi mắt cũng hướng xuống nhìn thẳng với chàng trai trên xe lăn, vẫn duy trì nụ cười y như trước.

“Bác Tôn.” Thiệu Duẫn Thiên mỉm cười gật đầu thăm hỏi, lập tức khuôn mặt dễ nhìn ngược lên, đường nhìn chuyển tới phía sau lưng lão Tôn, nhìn người đàn ông ẩn hàm sự tôn quý và người phụ nữ xinh đẹp trầm tĩnh cười như hoa, nhìn không ra tâm tư. “Minh Vĩ, Tình Vân, chúng ta cũng lâu quá chưa gặp rồi, gần đây có khỏe không?” Giọng nói không hề có chút dao động nào mà cười hỏi, hoàn toàn không nghe ra còn có gút mắc gì.

“Duẫn Thiên ...” có lẽ không thể ngờ đến anh lại mỉm cười chào hỏi trước, Tôn Minh Vĩ còn đang xấu hổ lập tức tâm trạng tươi sáng, tươi cười ôn hòa hiền hậu, trong lúc nhất thời cũng chưa biết nên nói gì.

“Đúng là đã lâu không gặp rồi! Chừng sáu năm rồi đấy nhỉ!” Kỷ Tình Vân nở nụ cười xinh đẹp, không hề tỏ vẻ khó xử hạ thấp người, tới ôm anh.

Tức khắc, phải đến mấy chục tia chớp lòe lòe xẹt qua, tiếng răng nghiến bị đè xuống vang lên liên tục, rất lâu cũng không hết.

Ô hô! Trần Giai Kỳ từ này giờ vẫn đứng bên cạnh làm phong nền, trong đầu liền hiện lên một tiếng động buồn cười, đôi mắt đẹp to tròn linh động lặng lẽ liếc về phía người đàn ông trên xe lăn... Rất đúng quy tắc nhỉ! Hai tay buông xuống, hoàn toàn không có thừa cơ mà ôm lấy, ngược lại Kỷ Tình Vân lại đi ôm người ta chặt ghê cơ... Lại quay sang nhìn trộm nhìn anh cả cùng cha khác mẹ chẳng thân thiết của mình... Ồ, sắc mặt có hơi xanh nhỉ, ha ha ha...

“Ha ha... Ba người cũng lâu lắm không gặp rồi, chắc là có nhiều chuyện để nói lắm, có điều bây giờ tiệc đang đúng lúc náo nhiệt, nhạc cũng hấp dẫn, nhiều người còn đang chờ nhân vật chính nhảy mở đầu, cũng nhanh cho họ được nhảy nào!” Kỷ Tình Vân làm động tác này, chắc cũng chỉ học theo kiểu phóng khoáng của người nước ngoài thôi, lão Tôn cười lớn dời chú ý mọi người, đồng thời ngậm nháy mắt ra hiệu: “Minh Vĩ, cùng Tình Vân nhảy đầu tiên đi!”

Nghe vậy, Kỷ Tình Vân mới buôn Thiệu Duẫn Thiên ra, gương mặt xinh đẹp hiện vẻ vui mừng bí ẩn, chậm rãi đứng lên, ưu nhã mà kéo tay ông chồng mặt cứng ngắc hướng về phía trung tâm đại sảnh, giữa tiếng nhạc giao hưởng du dương, vũng vàng bắt đầu khiêu vũ.

“Nhìn đi! Hai người họ kĩ thuật đều đẹp, thật là một đôi trai tài gái sắc không hề sai!” Lời đầy ẩn ý, lão Tôn thâm trầm cười nói.

A, lão đầu đang muốn nói cái gì hả? Cứ nhìn bọn họ tung trên húng dưới thế này, thực sự là không thú vị tí nào... Oa —— Hân Lam đúng là nghe lời thật, bê bao nhiêu đồ ăn ngon, rồi trốn đi hưởng một mình! Mặc kệ! Cô cũng không chịu nữa! Trần Giai Kỳ, buồn chán đến cực điểm, đôi mắt sợ ý nhìn thấy bạn tốt vừa ăn uống sung sướng, lòng cực kỳ bất ổn, lại phát hiện lão đầu không để ý đến cô, lập tức lén lút lách người, lướt về góc tối kia.

Lão Hồ Ly! Muốn nói cái gì cứ nói thẳng, đừng có quanh co. Nghe xong tất cả, Thiệu Duẫn Cương đôi mày liền nhướng cao, trong lòng thâm bốc lửa, bụng đầy bực dọc.

“Đúng là trai tài gái sắc.” Hiểu em ai bằng anh? Sẵn lúc người nào đó còn chưa kịp buông lời trào phúng, Thiệu Duẫn Thiên phủ đầu nói trước, vẻ mặt trầm tĩnh, lạnh nhạt mỉm cười phụ họa, dường như động tác của Kỷ Tình Vân lúc này chẳng ảnh hưởng gì đến anh.

“Lão đại!” Thiệu Duẫn Cương bắt măn kêu.

“Duẫn Cương, còn không nhanh dẫn Đỗ Lan nhảy đi, đừng đứng canh anh nữa, chỉ bực vào người thôi.” Thiệu Duẫn Thiên nhìn thấy vợ chồng Tôn thị đã lên sàn nhảy mở đầu, một đôi cũng thực nữ danh viện

theo sát nhanh nhẹn nhảy bên, nên cười khê cổ động cặp oan gia đứng cạnh.

“Anh...” Đỗ Lan chần chừ, không an tâm.

“Đi đi! Chơi thoải mái chút!” Kiên trì bắt hai người phải đi hết, anh hoàn toàn kiên quyết.

Cũng vẫn một câu đó —— hiểu anh ai bằng em. Thiệu Duẫn Cương biết rõ anh cả dưới cái vỏ nhả nhận thực chất là một kẻ ngoan cố, đã quyết cái gì, không ai lay chuyển được, lập tức khuất phục thở dài. “Bà đàn ông, chúng ta đi nhảy nào!” Đại ca không muốn bị bọn họ coi là trẻ con ba tuổi mà che chở từng ly từng tí.

Nhìn hai oan gia nào đó lề mề lôi nhau ra sàn nhảy rồi, Thiệu Duẫn Thiên nhẹ cười ôn hòa, vui vẻ nhìn hai người thân luôn quan tâm đến anh ôm nhau khiêu vũ...

“Bác thật hi vọng có một đứa con trai như cháu.” Bỗng nhiên, lão Tôn cảm khái thở dài, không thể không thừa nhận con trai mình thực sự thua kém người ta! Chỉ nói vừa nãy ba người chạm mặt thôi, nhìn biểu hiện khí độ, còn kém nhiều lắm.

“Bác Tôn, bác khen sai rồi! Lại nói, Minh Vĩ tính cách hiền lành, hiếu thuận, bác cũng nên tự hào khi có một người con như thế.” Cười nhạt, không đồng tình cũng không phủ nhận.

“Là quá nghiêm túc thì đúng hơn!” Nhịn không được lại thở dài, lập tức lấy lại tinh thần. “Cháu trai, lại đây! Bác giới thiệu với cháu... Ô! Đâu rồi?” Quay đầu lại định giới thiệu, lại phát hiện cô con gái bất tri vồn nên đứng đây không thấy đâu nữa, mặt liền lúc xanh lúc trắng.

“Không sao! Sau này còn nhiều cơ hội.” Cho dù lại giới thiệu ai, đối với Thiệu Duẫn Thiên cũng đều có cũng được không có cũng chẳng sao.

Trong khi lão Tôn cảm thấy hết sức bức mình, điệu nhạc mềm nhẹ đã kết thúc, nhân lúc bản nhạc tiếp theo chưa bắt đầu, hai vợ chồng Tôn Minh Vĩ, Kỷ Tình Vân đã ưu nhã rời sàn nhảy, trở lại chỗ hai người đang chăm chú quan sát...

“Bạn học, ăn lễ hả?”

“Giai Kỳ!” Vừa nghe giọng nói trêu chọc quen thuộc, Nhan Hân Lam đã ngẩng đầu từ trong đồng đồ ăn, nở nụ cười hài lòng. “Mày đã thoát được rồi hả? Vậy chúng ta đi nhanh đi...”

“Không vội!” Đặt mông ngồi xuống cạnh cô, Trần Giai Kỳ tiện tay lấy luôn sandwich cá trên đĩa trong tay cô cho vào miệng, vừa ăn vừa nhồm nhoàm cười nói. “Để tao ăn cho no đã, hưởng hồ... Hô hô, có trò hay để xem, sao lại bỏ đi sớm vậy được!”

“Trò hay?”

“Đúng vậy!” Tay ngọc chỉ thẳng về khoảng nào đó trước mặt, chỗ đang bị mọi người chú ý nhất, cười nguy hiểm. “Nhìn! Lão kia là ông già tao, cái anh đẹp trai ngồi xe lăn là người bị anh cùng cha khác mẹ của tao cướp mất người yêu, rồi hai người cùng trốn ra nước ngoài. Ha ha... Hôm nay sau bao nhiêu lâu hai bên chạm mặt, nhất định là có chuyện thú vị! Tất cả người ở đây dù là người trong giới kinh doanh hay là nhà báo phóng viên cũng đều đợi xem đấy...”

“Gi?” Nhìn thẳng theo hướng cánh tay, Nhan Hân Lam này giờ trốn trong góc không để ý xung quanh bỗng dưng mở to mắt, không tự chủ kinh hãi kêu lên một tiếng.

“Có chuyện gì hả? Nhìn thấy người quen?” Phát hiện bạn thân hình như hơi kì lạ, Trần Giai Kỳ nghi hoặc hỏi lại.

“Ừ.” Cuối cùng cũng hoàn hồn, cô nhẹ giọng đáp lại. Không ngờ... Không ngờ anh cả và chị dâu của Giai Kỳ là bạn tốt trong lời anh nói, và cô gái xinh đẹp mà cô từng rất ngưỡng mộ thời thiếu nữ...

Thật là trùng hợp! Hóa ra hôm nay anh cũng đến buổi tiệc này. Gặp lại người mình yêu một thời, chắc hẳn tim của anh còn kích động lắm...

“Ai? Người mà quen là người nào?” Trần Giai Kỳ hiểu kỳ, hào hứng quay đầu tìm kiếm khắp nơi. Rõ ràng những chỗ bạn thân cô thường ngày lui tới, không phải là quán cà phê thì cũng là nhà, ngoài ra đời sống xã hội vô cùng đơn giản, cực kì khép kín, có rất ít bạn bè nên cô đều quen.

“À... anh ấy...” Đang nghĩ có nên nói ra người cô quen là “kẻ đáng thương” trong lời bạn cô không, thì người gây ấn tượng sâu sắc trong cô nhiều năm về trước cũng là người cô hâm mộ vô cùng, cô gái xinh đẹp cao quý đó đang dắt người chồng hiền lành lọt vào màn hình, đi tới bên cạnh xe lăn của anh, còn dịu dàng cúi người xuống, không biết đang nói cười gì vậy?

Nhìn không khác gì khung cảnh mấy năm trước khi hai người còn yêu nhau, chỉ là cô đã không còn cái cảm giác hâm mộ, sẵn sàng chúc phúc đó nữa, ngực không khỏi thắt chặt lại, mũi hơi có cảm giác cay cay, cảm thấy ần ần đau...

“Hân Lam?” Nhìn thấy cô ấy khác thường giật mình nhìn trừng trừng phía trước, Trần Giai Kỳ cũng không biết rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nhìn theo ánh mắt sững sờ của cô ấy, cũng không ngờ lại đối mắt với một người khác, ánh nhìn của người đàn ông ngồi trên xe lăn đang nhìn về góc này...

“...Cái dự án đầu tư khu đô thị đó, bác định để Minh Vĩ quản lý. Cháu trai, cháu rất có kinh nghiệm trong việc này rồi, mấy năm trước dự án khu nhà công nghệ cao “Tình thiên mỹ địa” mà cháu cho khởi công, ngoài ba nhà mà cháu để lại cho ba anh em ra, còn lại tất cả đều bán được hết trong có nửa năm, lợi nhuận rất lớn. Dù sao chúng ta cũng là thế giao, cháu và Minh Vĩ cũng làm bạn từ nhỏ, sau này làm phiền cháu hỗ trợ nó một chút...”

“Bác Tôn, bác nói đùa rồi! Với năng lực của Minh Vĩ, cháu tin chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” Cười nhàn nhạt lấy tứ lạng bạc thiên cân, Thiệu Duẫn Thiên không ngốc mà đáp ứng. Suy cho cùng, anh vẫn cảm thấy chuyện này không phải đơn giản là “hỗ trợ một chút” như thế đâu!

Nhìn vào tình trạng tập đoàn Đại Hoa bây giờ, nguồn vốn sợ là không thể nào đủ để của thể đầu tư được một dự án quy mô lớn như thế bằng vốn riêng được, nếu muốn xin nguồn vốn vay của ngân hàng, ngân hàng cũng không phải không biết tình hình Đại Hoa, cho vay số tiền lớn vậy là chuyện không thể. Như vậy, cách duy nhất là, tìm người góp vốn đầu tư trong những tập đoàn khác thôi...

Nghĩ vậy, Thiệu Duẫn Thiên cũng hiểu rõ, dưới nụ cười tao nhã, đã tự có một tính toán khác.

“Bố, những chuyện này sau hẵng nói...” Dường như đã biết rõ dụng ý của bố mình, Tôn Minh Vĩ khó xử. Dù sao cũng tránh sang nước ngoài nhiều năm không gặp mặt, vừa trở lại đã nói chuyện công việc, ý đồ quá rõ ràng.

“Cũng phải! Lúc này không nên nói chuyện làm ăn, mọi người nên thư giãn mới đúng.” Mỉm cười nói tiếp, Kỷ Tình Vân dịu dàng cúi người. “Duẫn Thiên, anh đói bụng không? Cần em đi lấy đồ ăn cho anh không?”

“Không ...” Đang định từ chối, bỗng nhiên, Thiệu Duẫn Thiên có cảm giác có người đang nhìn mình chăm chăm, liền nhạy cảm quay về phía ánh mắt đó thì...

Là cô ấy, là Hân Lam!

Trong ghế nghỉ ở góc đằng kia, bóng hình tinh tế đó và ánh mắt đó vô cùng quen thuộc, Thiệu Duẫn Thiên trong lòng vạn phần sung sướng, nhưng còn nhiều hơn sung sướng là vui sướng cuộn lên như sóng triều.

“Xin lỗi! Tôi xin phép đi chỗ này một chút.” Khóe miệng nở nụ cười vui vẻ, không thèm quan tâm mọi người kinh ngạc nhìn, anh tự đẩy xe lăn, đi qua từng đám người, đi về phía ghế nghỉ đôi bên cửa sổ...

“Ể? Sao “Thiệu tiên sinh đáng thương” kia lại đi thẳng về hướng bọn mình vậy?” Trần Giai Kỳ tinh mắt phát hiện, hơn nữa sự chú ý của tất cả quan khách ở đây, đều đặt trên một vị tiên sinh tàn tật “vượt qua mọi khó khăn” đi về góc khuất này, cô không thể không thấy quái dị mà thấp giọng hỏi bạn mình ngồi cạnh.

“Bởi vì người tao quen chính là “Thiệu tiên sinh đáng thương” đó chứ sao!” Thu lại ánh mắt chăm chú, Nhan Hân Lam buồn cười mà trả lời bạn. Không biết vì sao, biết anh nhìn thấy cô, cũng không hề do dự mà đi tới, cái đau đớn trong tim như bị ai nhéo liên biến mất không thấy nữa, tâm tình cũng chuyển biến tốt hơn hẳn.

“Mày đùa à?” Kinh ngạc thốt lên, Trần Giai Kỳ tỏ vẻ lúng túng cười. “Tao lúc này có nói xấu gì người ta không?” Ô... Từ bao giờ Hân Lam lại có quen biết với một nhân vật như vậy? Nếu đã quen, sao không nói sớm?

Buồn cười nhìn bạn thân, Nhan Hân Lam trêu cô: “Không sao! Cho dù mày có nói, tao cũng không tố cáo mày đâu.”

Aaaa —— mắt hạnh liếc sang, đang muốn mắng lại, một giọng nam dễ nghe mà âm áp đã chớp cơ hội vang lên.

“Hân Lam, sao em lại ở đây?” Đi tới trước mặt cô, Thiệu Duẫn Thiên cười nhẹ, rõ ràng rất vui vẻ.

“Đi theo bạn em.” Chỉ vào Giai Kỳ ngồi cạnh, Nhan Hân Lam cười. “Bạn em, Trần Giai Kỳ. Giai Kỳ, đây chính là người lần trước tao hỏng xe phải dừng giữa đường, đã hảo tâm giúp tao mang bánh đến, Thiệu Duẫn Thiên.”

“Trần tiểu thư, chào em.” Lễ độ gật đầu bắt chuyện. A... Hóa ra hôm trước cô nói hẹn bạn, chính là nói chuyện này à! Đúng là quá trùng hợp!

“Thiệu tiên sinh, rất vui gặp anh!” Trần Giai Kỳ đầy hứng thú, mắt gian tà đảo liên hồi, cười nói: “À, không vui! Đại quân chen ép, muốn tai được nhàn hạ mà cũng không xong.” Ha! Đang đi đến đâu phải chỉ có nhà lão già kia, còn có hai người nhà của Thiệu tiên sinh đây nữa!

Nghe cô nói, hai người còn lại còn chưa kịp phản ứng, đã thấy mấy bóng người bám theo vây quanh họ, chưa gì đã xen vào cướp lời ——

“Lão đại, anh không sao chứ ... Ồ? Đây không phải là Nhan tiểu thư sao?” Thiệu Duẫn Cương đã định mở đầu làm khó dễ, nhưng khi nhìn thấy Nhan Hân Lam thì cũng kinh ngạc. Tuy trước đây hai người cũng chưa từng chính thức gặp mặt, nhưng hắn đã bao nhiêu lần từ xa nhìn cô và lão đại đi dạo bộ rồi, cho nên tuyệt đối không nhận nhầm người!

“Cháu trai, sao đột nhiên lại bỏ lại mọi người vậy, có chuyện gì quan trọng sao... Giai Kỳ, sao con cũng ở đây?” Thấy con gái không chịu nghe lời lại ở cùng Thiệu Duẫn Thiên, lão Tôn cũng kinh ngạc.

“Duẫn Thiên, vị tiểu thư này là người quen của anh sao?” Kỷ Tình Vân vốn cẩn thận, trực giác phụ nữ bảo cô rằng người quen của Thiệu Duẫn Thiên không thể là Trần Giai Kỳ, mà là cô gái kia.

“Ôi trời! Cuối cùng cũng có cơ hội làm quen với Nhan tiểu thư! Tôi tên là Đỗ Lan, xin chỉ giáo nhiều hơn!” Đỗ Lan cũng nhận ra người, cao hứng vươn tay cầm lấy tay người đối lắc lắc, biểu đạt thiện chí tuyệt đối.

Trong số những người đi đến, chỉ có Tôn Minh Vĩ vẫn ôn hòa là không lên tiếng gì.

A... Đây là thế nào? Nhan Hân Lam mờ mịt nhìn người mặt lạ hoắc trước mặt mình, cuối cùng mắt quay về nhìn đến người đàn ông vẫn y nguyên một nụ cười nhạt.

Ừm... Ánh mắt Duẫn Thiên cũng đầy bất đắc dĩ kia!

Biết rõ ý nghĩ thật của anh bên dưới nụ cười ôn hòa kia, cô không kìm được cười khê, chậm rãi thu tay bị Đỗ Lan nắm về, ngược lại đưa tay về phía anh trên xe lăn, nghiêm túc mà thành khẩn mời ——

“Tiên sinh, có thể mời anh một điệu không?”

“Nếu bạn nhảy là em, vậy anh liền đồng ý!” Cười đầy vui vẻ, anh thực sự rất yêu thích sự tinh tế và thông tuệ của cô. A... Cũng chẳng có lý do gì mới có thể bỏ qua được một màn lẳng nhàng thế kia thôi.

“Khiêu vũ?” Người Tôn gia và Trần Giai Kỳ không rõ chuyện đều há hốc mồm. Anh ấy —— ngồi xe lăn khiêu vũ?

“Ôi trời ơi! Lão đại, bọn em đã chờ được thấy cao thủ khiêu vũ anh tái xuất giang hồ suốt bao lâu!” Thiệu Duẫn Cương và Đỗ Lan biết hết thì hưng phấn vỗ tay hoan nghênh cười lớn.

Còn hai vị nhân vật chính chuẩn bị khiêu vũ, chỉ ăn ý nhìn nhau cười, đối với sự kinh ngạc của người xung quanh, hay kể cả câu cổ vũ, cũng giống như không hề nghe thấy, một đường chậm rãi đi về phía sàn nhảy, giữa một bản nhạc khác nhẹ nhàng vang lên...

8. Chương 8

“Đẹp quá!” Nhìn lên bầu trời đêm, lấp lánh những vì sao, Nhan Hân Lam reo lên khen ngợi.”

“Là vô cùng đẹp...” Giọng nam trầm nhẹ phụ họa, Thiệu Duẫn Thiên hướng đôi mắt đen sâu thẳm nhìn sang cô vừa nhảy xong nên khuôn mặt nhu mỹ ửng hồng, thành ra người ta không rõ, anh khen trời sao đêm nay sao? Hay là khen người bên cạnh?

“A...” Không biết anh đã nhìn đến gần người, cô quay đầu nhìn anh, miệng vẫn cười. “Anh dọa cả đại sảnh sợ đó!” Khi anh theo nhịp nhàng, di chuyển xe lăn theo những tư thế ưu nhã, toàn bộ khách khứa trợn mắt, toàn bộ lui hết ra xem nhảy, cả sàn nhảy rộng chỉ còn lại hai bọn họ.

“Là em khởi xướng còn gì?” Nếu không phải cô lôi kéo anh đi học nhảy, học cách điều khiển xe lăn cùng bạn nhảy khiêu vũ như bình thường, làm sao hôm nay anh có thể có kỹ thuật ưu nhã phong thái mê người, làm mọi người rơi cả cằm đây? Hơn nữa, đêm nay cũng là cô mời anh nhảy mà?

Cô thích làm người khởi xướng đây! Hoạt động không tiện không có nghĩa là phải từ bỏ những việc tốt đẹp, chỉ là dùng một cách khác, nhưng cũng vẫn đẹp như cũ, mà khiêu vũ là một trong những việc đó.

Nhan Hân Lam thầm nghĩ vậy, gương mặt dịu dàng lại nở nụ cười, hưởng thụ không khí yên tĩnh trong sân vườn, khác hẳn với tiếng ồn ào xôn xao trong phòng.

Ai... Thực ra, hai người họ là “chuồn” ra giữa ánh mắt của bao nhiêu người đó. Nhảy xong một điệu khiến mọi người kinh ngạc tán thưởng, theo ý Thiệu Duẫn Thiên, cô đẩy anh rời sàn nhảy, đi thẳng vào sân vườn yên tĩnh ngoài tòa biệt thự. Còn, tại sao vài đồng chí làm tạp vụ sao không đi ra theo? Nghĩ cũng biết là do hành động của anh lúc muốn ra ngoài vườn, ý tứ đã quá rõ ràng — tôi muốn yên tĩnh, đừng lại gần, đáng ghét! Thế nên người khác cũng không dám không thức thời mà đi theo!

Cô — thật đẹp! Nhất là tấm dưới ánh trăng, cô có một hơi thở thuần khiết, thần thái dịu dàng, nụ cười nhẹ nhàng, thật sự sẽ khiến bất cứ người đàn ông nào may mắn nhìn thấy cô phải ngây ngốc mà say mê...

Bỗng nhiên, anh cảm thấy ngực mình nóng lên, đáy lòng mơ hồ mừng rỡ, trong vườn chỉ có hai người họ, bởi vì... như vậy có nghĩa chỉ có mình nhìn thấy phong thái xinh đẹp của cô lúc này...

“Đang nghĩ gì thế?” Ánh mắt anh làm cô tim đập dồn dập, Nhan Hân Lam không khỏi hiếu kỳ cười hỏi.

“Không, không có gì!” Vội vàng thu lại tâm trí, Thiệu Duẫn Thiên không khỏi kinh ngạc mình lại có ý muốn độc chiếm với cô.

Đối với phụ nữ, trước nay anh vẫn lấy thái độ lễ độ nhã nhặn mà đối đãi, nhìn như thân thiết, thực ra cũng không dấu vết hóa giải hết cảm tình của người kia, triệt hạ mọi hành vi thân mật. Đặc biệt là sau khi tai nạn, anh tâm phòng quá nặng, ngoại trừ y tá trong bệnh viện và Trương tẩu ở nhà ra, hầu như anh chưa bao giờ cho phép phụ nữ chạm vào hai chân mình. Những mà nghĩ lại mấy ngày đầu mới biết cô đến nay, anh không chỉ một lần để cho cô chạm vào cái chân đáng ngại nhất của anh, trong lòng không hề có chút bài xích, hơn nữa trong thời gian ấy, thậm chí còn thoải mái vui sướng mà hưởng thụ cô xoa bóp chân cho anh, kệ cô nâng lên đặt xuống cũng không cảm thấy ngại ngần gì.

Mà đáng chú ý nhất là — hai hôm trước, anh lại có phản ứng với cô, và hôm nay lại sinh lòng độc chiếm.

Tổng hợp các điều trên, việc này đại biểu cái gì? Chẳng lẽ...

Nghĩ đến đây, anh có chút hoảng mà nhận ra, rồi lại không nén được cười khổ, bàn tay thon dài vô ý thức xoa lên chân... Cô đáng giá được một người đàn ông hoàn hảo, xuất sắc chăm sóc, thương yêu, chứ không phải... không phải ngược lại khổ cực chăm sóc một người tàn tật như anh...

“Chân khó chịu sao?” Nhảy cảm nhận ra động tác nhỏ đó, Nhan Hân Lam vội vã ngồi xuống trước mắt anh, cẩn thận điều chỉnh vị trí hai chân anh, tiện thể nắm bóp các cơ.

“Nếu thật sự có cảm giác khó chịu, mới là tốt.” Hai chân liệt suốt bao lâu không có cảm giác, nếu thật thấy khó chịu, đó mới là chuyện tốt! Thiệu Duẫn Thiên nhẹ cười nhạt, mắt lại rũ xuống, không may rơi xuống khe mờ hơi lộ ra giữa bộ ngực, đầy đặn trắng nõn, rất là mê người nha...

Rất muốn có vẻ phong độ mà dời mắt đi, lại lần đầu trong đời phát hiện ý chí của mình yếu ớt đến thế, không làm sao buông tha được cho cảnh đẹp này...

“Duẩn Thiên, mặt anh đỏ lên thế! Anh sốt à?” Vội vàng đứng dậy, vươn tay sờ trán anh kiểm tra.

“Không... Anh không sao... Chỉ là miệng hơi khô...” Vừa ăn vụng viên kem của người ta, miệng khô lưỡi cũng khô! (kem=đậu hủ/đậu phụ mà chúng ta thường dùng)

“Em đi lấy đồ uống cho anh...” Xoay người đi vào.

“Không cần!” Nhanh chóng nắm cánh tay tinh tế, gấp gáp hô lên. Nếu vào trong, chỉ cần là người đàn ông nào hơi ột chút đứng cạnh cô, thế nào cũng thấy cảnh đẹp như anh vừa thấy.

Có thể để anh xem, tuyệt đối không thể cho người khác xem! Ai... Ham muốn độc chiếm của đàn ông lại quấy phá... Còn nói gì mà cô xứng đáng người tốt hơn! Chỉ là thế này, anh đã không chịu được rồi, huống chi nếu có ngày, cô cùng một người đàn ông khác cùng một chỗ, thật sự anh có thể chân thành chúc phúc được sao?

Nghĩ đến đây, Thiệu Duẩn Thiên thực phỉ nhổ mình, quá hèn hạ. Không dám theo đuổi, lại không muốn người khác phát hiện ra những điểm tốt đẹp của cô.

Bị hành động đột ngột của cô dọa, Nhan Hân Lam vẻ mặt lo lắng: “Anh chắc chắn không có chuyện gì chứ?” Nhìn anh thực sự không giống bình thường!

“Anh...” Vốn định lắc đầu, nhưng lại nghĩ, nếu nói là không có chuyện gì, cô nhất định sẽ kiên trì vào trong lấy đồ uống cho anh, lập tức đề tiện mà giả vờ tỏ vẻ mệt mỏi. “Anh thấy hơi mệt, người hơi khó chịu.” Cô chắc chắn sẽ ưu tiên lo lắng cho thân thể anh.

“A — có muốn đi về trước không? Bây giờ anh có thể rời đi không?” Quả nhiên, cô lo lắng mà.

“Có thể! Em đẩy anh đến chỗ đỗ xe đi, anh bảo tài xế đưa hai chúng ta về.”

“Được, mình đi.”

Dưới ánh trăng đêm, cô gái dịu dàng xinh đẹp có vẻ lo lắng, cứ thế mà bị chàng trai nhã nhặn ngồi xe đẩy lừa đi về mất.

“Chắc chắc! Kỹ áp toàn trường, điểm kinh tứ tọa, lão đại a!” Tặc lưỡi trêu chọc, Thiệu Duẩn Cương cười không dứt. (câu thành ngữ trên tạm hiểu là tài năng được biểu hiện làm kinh ngạc người xem, kiểu anh múa Hàm Hương tung bướm của CN's got talent mùa thứ 5 vừa rồi ý)

“Mày lại nói gì thế!” Đầu cũng không ngẩng, Thiệu Duẩn Thiên không dừng tay, tiếp tục xử lý tài liệu.

“Đừng giả nai! Hôm qua anh khiêu vũ với Nhan tiểu thư quá đẹp, hai người đi rồi, tất cả khách khứa đều bàn luận sôi nổi, khâm phục vô cùng... Nói mới nhớ, lão đại, anh cũng thật quá đáng! Chỉ lo cùng ý trung nhân chuồn êm, bỏ lại em và bà đàn ông ở đằng kia, thật không có tình nghĩa huynh đệ gì hết!” Ai... Thực sự là đau lòng! Ba người cùng đi một xe đến, kết quả lão đại lại gọi tài xế lái xe đi trước, hại hân và bà đàn ông còn phải đi nhờ xe người khác về.

“Cái gì mà ý trung nhân?” Nghe vậy, tay khựng lại, Thiệu Duẩn Thiên ngẩng đầu nhú mày. “Đừng nói nhảm! Nếu để phiền đến Hân Lam thì không tốt đâu.” Lời này mà truyền ra ngoài, để cho đám nhà báo biết, không biết sẽ nói thành cái gì.

“Lão đại, còn chưa chịu thừa nhận.” Vạch trần anh trong ngoài bắt nhất, Thiệu Duẩn Cương nghiêm túc nói: “Lẽ nào em còn không biết anh? Thành thật đối diện với mình đi!”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt dương cương tuấn dật của người nào đó, Thiệu Duẩn Thiên không khỏi thở dài: “Sao mày nhìn ra được?” Biết mình không gạt được em trai, đành phải thừa nhận thôi.

“Từ cách anh đối xử với cô ấy.” Đuôi mày cong lên, đắc ý cười to. “Lão đại, trước giờ đối với phụ nữ bao giờ chẳng lễ độ ôn hòa nhưng mà lại khó thân cận, nhưng chỉ có Nhan tiểu thư đó thân thiết với anh mà không bị anh bài xích. Hơn nữa, từ trước đến nay đối với người anh yêu thương sâu sắc anh đều ngoan ngoãn phục

tùng, điểm này, có thể thấy từ lần anh để cho cô ấy áp tải anh trở về bệnh viện khám bệnh. Từ trước đến nay, trừ nhan tiểu thư, cũng chỉ Kỷ Tình Vân được anh đối xử như thế.”

Sống ba mươi năm, chỉ có hai người phụ nữ, anh cả của hắn cũng quá mức trong sáng... Nói thế, hay là nói hai cô gái đó đánh giá cao lão đại rồi. Vị nhan tiểu thư này hẳn là còn chưa bị ăn đầu, nói vậy thì... Ha ha, lão đại cũng cần hưởng tư vị nữ nhân a!

Hóa ra trong khi anh còn hồn nhiên chưa nhận ra tình cảm của mình, anh đã biểu hiện rõ ràng như vậy, để cho Duẫn cương dễ dàng nhìn ra như thế... Thiệu Duẫn Thiên cười khổ.

“Lão đại, giờ tích cực theo đuổi hạnh phúc đi! Em tuyệt đối ủng hộ anh.” Hơn nữa còn gơ cả hai tay tán thành.

Vô thức xoa chân, cười khô khốc. “Hân Lam, cô ấy... Cô ấy đáng được nhiều hơn... Anh không xứng...”

“Nói vậy!” Nhìn anh trai không có tự tin, Thiệu Duẫn Cương nháy mắt nổi giận. “Lão đại, anh rất tốt! Trên thế gian không có cô gái nào là anh không xứng hết... Anh... Anh còn nghĩ như vậy, đừng trách em không nể anh khó hoạt động mà đánh anh một trận! Huống hồ, anh ở trong mắt cô ấy, chính là người tốt nhất. Anh không thử hỏi, làm sao biết được ý nghĩ của cô ấy?” Mẹ nói! Lão đại bình thường sáng suốt lắm mà, sao gặp truyện này lại ngốc thế không biết! Thật khiến hắn... khiến hắn muốn đánh người! (*nguyên văn là làm thịt anh. Khổ thân tôi, sao làm ngôn tình lại ngồi soi hint huynh đệ thế này?)

“Anh...”

“Đừng có nói anh xứng hay không xứng gì đó nữa.” Nheo mắt nguy hiểm, khẩu khí cứng rắn, “Cho mình cơ hội, đừng để sau này hối tiếc!”

“Vậy sao? Cho mình cơ hội à...” Thở dài lẩm bẩm, anh suy tư hồi lâu, rồi mới nhượng mảy chậm chậm cười. “Mày nói đúng!”

“Thừa lời! Chuyện nam nữ, em đây cao thủ đi qua bao bụi hoa suốt mười năm, còn nói sai được chắc?” Thấy anh có vẻ đã thông, Thiệu Duẫn Cương mới hơi bớt giận.

Thiệu Duẫn Thiên nghe thế buồn cười: “Không phải cao thủ đã về hưu rồi à? Nghe một người đã về hưu lâu rồi nói chuyện, có vẻ cũng không đáng tin lắm.”

“Ngay cả có về hưu, thì đẳng cấp vẫn còn đấy!” Mắt trừng lạnh, cười tà. “Căn cứ vào sự quan sát của cao thủ em đây, Nhan tiểu thư chắc chắn có ý với anh. Không chừng cô ấy đã sớm thích anh từ lâu! Anh cũng không cần phải tấn công gì hoành tráng, chỉ cần cưới ngựa trắng đến đón trước cửa lâu đài, cô ấy sẽ vui vẻ mà mở cửa cho anh ngay.” Hờ hờ... khả năng này cao lắm.

Đây là cái ví dụ kiểu gì vậy? Thở dài vì sự dùng từ của hắn, Thiệu Duẫn Thiên lắc đầu bật cười, nhưng trong lòng lại như được cổ vũ mà sôi sục...

Đúng, anh nên tự mình một cơ hội! Một cơ hội tìm thấy hạnh phúc...

“A, được rồi, lão đại!” Có lẽ bị cuộc nói chuyện vừa nãy kích thích, Thiệu Duẫn Cương không biết lấy ở đâu ra một tờ báo vừa ra lò, cười rất tà ác mở ra trước mặt anh. “Vừa lúc này anh bảo em không nói nhằm kéo làm phiền phức cho Nhan tiểu thư. Nhưng mà, rất tiếc phải nói với anh là, phiền phức đã có rồi!”

Chỉ thấy tất cả tiêu đề tạp chí dù giải trí hay kinh tế đều là tin buổi tiệc hôm qua và ảnh chụp.

Nhìn đây! Phiên bản tài chính và kinh tế viết — tập đoàn Đại Hoa và tập đoàn Đông Ngô nối lại tình xưa? Dưới ảnh chụp to là đoạn Kỷ Tình Vân cúi người ôm anh, cũng không biết là muốn nói hai công ty quan hệ tốt đẹp, hay là ám chỉ tình xưa không rủ cũng tới?

Phiên bản lá cải thì đầu đề là — “cùng tình mới thần bí khiêu vũ, cùng tình cũ ôm nhau”! Tiêu đề nhỏ — “hai cô gái tranh một đồng phân?” Đến mức ngoài vài bức ảnh chụp Kỷ Tình Vân ôm anh ra, còn có vài bức anh và Nhan Hân Lam khiêu vũ.

Nhìn đám báo chí, Thiệu Duẫn Thiên không khỏi nhú mảy, từ đáy lòng thực sự sợ Hân Lam nhìn thấy báo viết rồi, vì để không bị người ta bàn tán sẽ giữ khoảng cách với anh, còn có đám chó săn đáng ghê tởm quấy rối cuộc sống yên tĩnh của cô.

“Ai... Lão đại, đây cũng là chuyện không thể tránh! Anh cũng biết nhà báo thích nhất là nói láo, bọn họ cũng chỉ vì cơm áo mà thôi...” Rất không có lòng cảm thông, Thiệu Duẫn Cương ở đáy lòng cười điên loạn.

Ha ha... Cuối cùng trong ba anh em Thiệu gia, cũng không phải chỉ có hắn là chủ đề hot cho báo chí soi mói kiếm chuyện trà dư tửu hậu nữa, giờ có thêm lão đại cũng vùng lên tỏa sáng rồi, hắn không cô đơn nữa!

“Hầy ——” một tiếng thở dài rất dài truyền ra sau quầy bar.

Ể? Không phản ứng!

“Hầy ——” thở dài càng dài càng sâu.

Gì? Vẫn không động tĩnh gì? Xem ra có người khinh cô nhỏ tiếng quá đúng không?

“Hầy—— hầy—— hầy——” Tiếng kêu vừa sắc vừa lớn vang vọng trong quán cà phê, nhưng lại trúc trắc, tiếng này đỡ tiếng kia, âm vang kéo dài không dứt, đạt đến cảnh giới ma âm xuyên não.

“Còn may chúng ta chưa mở hàng, nếu không khách ngồi đây cũng bị mày dọa chạy mất!” Vội vàng đặt bánh ga tô nhỏ vào tủ kính, Nhan Hân Lam cuối cùng cũng không chịu nổi mà lên tiếng.

“Ai bảo mày chả có phản ứng gì cả!” Phản kháng chỉ trích, Trần Giai Kỳ lập tức cười quái dị, vẻ mặt biến đổi. “Nói! Mày và Thiệu tiên sinh kia có quan hệ mờ ám gì hả?” Đến mức còn bỏ rơi bạn bè, “chạy trốn” cùng người kia!

“Mờ ám gì? Không phải là bạn bè thì gì?” Xong việc, cô rót một cốc nước đi tới ngồi xuống trước quầy bar.

“Cắt!” Hoàn toàn không tin, trừng trắng mắt. “Nhìn hai người khiêu vũ tối qua đi, mắt đưa tình quẩn quít, ăn ý hoàn hảo, đứa bé ba tuổi cũng nhìn ra hai người tình ý dạt dào!”

“Nào ... nào có giống như mày nói...” Chợt nghe lời này, Nhan Hân Lam lúng túng đỏ mặt, không biết hai người họ khiêu vũ lại khiến người khác có cảm giác đó.

“Có đấy!” Như đinh đóng cột, Trần Giai Kỳ bỗng chuyển nghiêm túc. “Mày thích anh ta, đúng không?” Tính cách bạn thân, cô hiểu rõ nhất. Cái loại người gần như tự kỷ ít khi cùng người khác phải có quan hệ này, nếu không phải cực kì quan tâm, cực kỳ yêu quý, cô làm sao có thể để tiến triển đến mức giao tình thân thiết như vậy.

Nghe vậy, đáy lòng Nhan Hân Lam như bị người ta hung hăng đâm xuống, tình cảm bị chôn vùi xuống thật sâu dưới đáy như có người cạy mở, đôi mắt đẹp như có nước bao phủ một màn sương mờ, đáp lại chẳng ăn nhập gì: “Giai Kỳ, mày còn nhớ vụ tai nạn làm bố mẹ và em trai tao qua đời không?”

Gật đầu, Trần Giai Kỳ vĩnh viễn cũng không quên vụ tai nạn cướp đi người thân mà cô ấy yêu quý nhất, cũng để lại cho cô ấy một khoảng thời gian sống như người chết.

“Duẫn Thiên và tao đều là người sống sót trong tai nạn đó.”

“Gì?” Kinh hãi thốt lên, Trần Giai Kỳ thật không thể tin được chuyện lại trùng hợp đến thế... Khoan! Hình như cô đã nghĩ ra!

Còn nhớ không lâu sau chuyện buồn của nhà Hân Lam, tôn gia lại có chuyện vui, đón con dâu vào cửa. Nếu là như thế, Thiệu Duẫn Thiên phải xảy ra chuyện trước đó... Ai nha! Thời gian thực sự cũng khớp.

Không nhìn sự kinh ngạc của cô, Nhan Hân Lam cứ nhìn chăm chăm cốc nước, mắt vẫn mù sương. “Vụ tai nạn đó cướp đi mạng sống của rất nhiều người, bao gồm cả người nhà tao, mà tao lại giống như kỳ tích không hề có chút thương tích. Lúc đó, tao thần thờ nhìn nhân viên trong bệnh viện vội vàng, rối loạn đi tới đi lui, trong đầu trống rỗng, cho đến khi... cho đến khi bên tai truyền đến tiếng loa phóng thanh dồn dập, mới kéo lại thần trí của tao.”

“Loa phóng thanh?”

“Đúng thế!” Nhẹ gật đầu, cô như có suy nghĩ gì lạnh nhạt nói: “Giai Kỳ, mày biết tao có nhóm máu O Rh âm tính đúng không!”

“Biết! Nhóm máu đó rất hiếm ở người châu Á!”

“Cũng không phải hiểm đến thế!” Mỉm cười, cô lại lạc vào hồi ức từ lâu trước đây. “Rất đúng lúc, Duẩn Thiên cũng là O Rh âm! Lúc ấy kho máu không còn đủ loại máu này, Duẩn Thiên lại mất quá nhiều máu, cần gấp người truyền máu mới cứu được mạng, cho nên bác sĩ không có cách nào khác, đành gọi loa, tìm xem có người nhóm máu này xuất hiện không.”

“Mày nghe được, cho nên đến?” Là câu nghi vấn, nhưng hoàn toàn khẳng định, Trần Giai Kỳ thật gần như muốn hát tặng họ một bài của Đặng Lệ Quân —— “Vừa khóp”.

Cười yếu ớt, cô không phủ nhận. “Biết người nhà đã mất, lúc đó tao chỉ nghĩ, vụ tai nạn này đã giết chết quá nhiều người rồi! Không cần tăng thêm người vì người thân mất mà đau khổ nữa... Song khi đi vào để truyền máu, tao mới nhận ra người bị thương nặng đó chính là người ở không xa nhà tao, người luôn dịu dàng với bạn gái, đến mức tao vô cùng ngưỡng mộ.”

“Ngày hôm đó trở đi, tao mất đi người thân, lại ngoài ý muốn vì cùng nhóm máu mà cứu được một người, cho nên theo bản năng, tao coi người đó là một người cùng “quan hệ huyết thống” trên đời, một người cùng “huyết thống” do máu của tao truyền đi, thay thế người nhà đã mất của tao, để cho tao dành mọi quan tâm. Cho nên, so với trước tai nạn, tao càng chú ý anh ấy, quan tâm đến anh ấy, luôn luôn âm thầm nhìn theo nhất cử nhất động của anh ấy, từ cuộc sống hàng ngày...”

“Dừng! Dừng!” Bỗng nhiên, Trần Giai Kỳ cắt lời, vẻ mặt như cười như không, không dám tin. “Mày —— rình trộm người ta hả?” Ha! Không ngờ cái người như bạn cô cũng có thể làm chuyện biến thái như thế, thật đúng là nhìn mặt không bắt được hình dong mà!

Dường như đoán được ý nghĩ của cô, Nhan Hân Lam mặt trắng nõn liền hồng lên, vội vàng giải thích. “Nhưng... nhưng từ sau khi tao và Thiệu Duẩn Thiên quen biết nhau, tao, tao không làm thế nữa...” Bởi vì có thể đường hoàng nhìn anh, quan tâm anh, hiểu được cuộc sống của anh!

“Đây không phải là trọng điểm! Trọng điểm là —— mấy cái này và mày có thích anh ấy không thì liên quan gì?” Nói một hồi cũng không nói trọng tâm gì hết! Là muốn lấy quá khứ ra đánh lạc hướng à?

Nghe thế, trầm ngâm hồi lâu, cô nhẹ nhàng chậm chậm nói. “Tao đã nhìn anh ấy từ lâu lắm, lâu lắm rồi... Từ trước tai nạn là yêu mến và người mộ, rồi sau tai nạn là âm thầm quan tâm như người thân, cho tới hôm nay quen nhau rồi thì hiểu nhau, đã bao nhiêu năm qua, tình cảm tích lũy với anh ấy đã nhiều lắm, rất phức tạp!” Những tình cảm đó giao hòa thành một thứ dây leo cắt cũng không xong, cắm rễ trong lòng...

“Nếu như quan tâm một người, không thể nhìn được nhìn anh ấy, tìm anh ấy, trong lòng luôn tràn đầy hình ảnh của anh ấy, mong muốn anh ấy bình an khỏe mạnh, vui vẻ, hạnh phúc của anh ấy cũng là hạnh phúc của mình là yêu, thì tao nghĩ, tao yêu anh ấy!” Bỗng dưng, cô cười lộ lúm đồng tiền mỉa mai hoặc mê ảo, ánh mắt bình tĩnh mà dị thường mỹ lệ.

Khỏi cần nói! Cô dám lấy mạng cả nhà cô ra cá, con bé này đúng là yêu ngài Thiệu đại tiên sinh ngồi xe lăn kia rồi! Trần Giai Kỳ trợn trắng mắt lên, rõ ràng là vô lực dựa vào quầy bar.

“Bạn học, mày có từng để cho Thiệu đại tiên sinh biết tình cảm của mày không?” Theo cái tính cách này của cô, chắc chắn là không rồi!

“Tại sao phải cho Duẩn Thiên biết?” Nếu để anh biết được cô vẫn lén nhìn anh, sợ là anh sẽ hiểu nhầm cô có ý đồ mới tiếp cận anh đấy! Cảm thấy kỳ quái liếc bạn, Nhan Hân Lam phát hiện mình hình như tiết lộ quá nhiều tình cảm riêng tư rồi, cho nên mặt cũng nóng bừng.

Ai... quả nhiên là cô đoán trúng rồi! Âm thầm thở dài, Trần Giai Kỳ tỏ vẻ bất lực. “Nếu mày không cho anh ta biết, làm sao anh ta biết rõ ân tình của mày với anh ta được?”

“Tao đâu cần anh ấy rõ!” Cô lặng lẽ quan tâm anh, cô cũng đã thấy thỏa mãn. Cười cười, Nhan Hân Lam không muốn dây dưa nhiều ở đề tài này nữa. “Không nói nữa! Cũng sắp trưa rồi, mày mở hàng đi, tao đi về đây!” Dứt lời, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Đồ ngốc!” Nếu có tình, sao không để cho người kia biết? Muốn làm nàng tiên cá hả? Lại trợn trắng mắt, Trần Giai Kỳ nhìn theo cô mở cửa ra ngoài, lưỡi biếng bổ sung một câu —— “Làm phiền lật bảng sang mặt “Đang mở cửa”, cảm ơn!”

9. Chương 9

Đây, đây là tình huống gì?

Ra khỏi quán cà phê, lái chiếc xe tải nhỏ đi trên con đường mòn, Nhan Hân Lam há hốc mồm mà trừng mắt nhìn một đám phóng viên tụ tập đông đảo quanh cổng lớn nhà Thiệu gia, mà căn nhà cách đó chừng trăm mét cũng tương tự có một đồng người.

Sáng sớm cô đã phải dậy làm bánh rồi mang đến quán cà phê, cơ bản là chẳng có thời gian thừa để lật báo chí ra xem, nên cô hoàn toàn không hay biết mình đã thành cái tên nóng hổi khắp mọi tòa soạn đài truyền hình đều muốn tìm, vậy là không có chút đề phòng nào, đi đến trước cửa nhà mình rồi dừng lại.

“A... Xin hỏi...” Mới vừa nhảy xuống xe đang định hỏi có chuyện gì, nháy mắt một loạt đèn chớp loang loáng nổi lên, làm cho cô gần như không thể mở nổi mắt, ngay sau đó các phóng viên lao lên như sói như hổ, bao quanh cô, những câu hỏi vang lên tới tấp, chói tai.

“Nhan tiểu thư, cho hỏi cô và Thiệu tiên sinh có quan hệ như thế nào?”

“Nhan tiểu thư, cô và Thiệu tiên sinh đã quen nhau bao lâu rồi?”

“Cô có ý kiến gì về việc Thiệu tiên sinh và người yêu cũ Kỷ Tình Vân gặp lại ôm nhau rất thân thiết?”

“Tình cảm của hai người đã tiến triển đến mức nào...”

Bọn họ, bọn họ đang nói cái gì vậy? Đột nhiên một đám người hỏi liên tục, làm Nhan Hân Lam kinh ngạc ngây người, đợi phục hồi tinh thần lại, lại phát hiện mình đã bị một bức tường toàn người là người bao quanh, không có khả năng thoát ra.

“Xin, xin lỗi! Chuyện các vị nói tôi không rõ lắm, xin tránh ra...” Ra sức muốn đẩy đám người ra để vào nhà, nhưng nửa bước cũng khó mà đi được.

“Nhan tiểu thư, xin nói gì đó đi ạ...”

“Nhan tiểu thư...”

Nhà báo, chó săn vẫn không chịu buông tha, Nhan Hân Lam chỉ nghiêm mặt, mím chặt môi không nói một câu, cúi đầu muốn phá vỡ hàng rào người...

Bỗng nhiên, từ đằng sau một cánh tay trắng kiêu không ngừng gạt hết những máy ảnh và micro, cơ thể mạnh mẽ cao lớn đem cô bảo vệ an toàn trong người, không để đám người xông tới.

“Trợ lý Phương...” Đột nhiên được người khác bảo vệ, Nhan Hân Lam giật mình, ngẩng đầu nhìn lên, đúng là người vẫn đi theo bên cạnh Thiệu Duẫn Thiên – Phương Lỗi.

“Nhan tiểu thư, tổng giám đốc đang đợi cô.” Trong lúc hỗn loạn, Phương Lỗi nói ngắn gọn, rồi lập tức dẫn theo cô đẩy ra đám người, xông ra ngoài hướng về một chiếc xe còn chưa tắt máy cách đó không xa, cũng bị phóng viên bao quanh.

Dựa vào người vóc dáng cao lớn cặp mắt sắc bén mà nhận ra chiếc xe Thiệu Duẫn Thiên sử dụng, các phóng viên hưng phấn bao lấy cửa sau xe, hô to muốn phỏng vấn tổng giám đốc Thiệu. Phương Lỗi cấp tốc giật lại cửa sau xe, vô cùng nhanh chóng nhét cô vào trong xe, đồng thời ánh đèn bên ngoài lại chớp chớp lóa lên.

Không cho phóng viên có thêm cơ hội chụp người ngồi ở ghế sau, Phương Lỗi sét đánh không kịp bưng tai mà đóng sầm cửa xe, đồng thời lấy thân thủ gọn gàng không hề phù hợp vóc người cao lớn mà ngồi vào ghế lái, không để ý bên cạnh xe còn một đám người đông nghịt ồn ào, đập chân ga, lợi dụng lúc mọi người sợ quá xê hết ra, tiêu sái gọn gàng mà lái lên đường cái, bỏ lại một đoàn người, nghênh ngang mà đi.

“Duẫn Thiên, chuyện này là thế nào?” Mắt thấy đã thoát khỏi miệng hổ, Nhan Hân Lam không khỏi thở phào một cái, giờ mới quay sang nhìn người đàn ông đầu sỏ, vẻ mặt đầy áy náy bên cạnh.

“Hân Lam, anh rất xin lỗi.” Trong mắt đầy áy náy, Thiệu Duẫn Thiên cười khổ, cầm vài tờ báo lên đưa trang đầu cho cô xem. “Anh ở công ty mới nhìn thấy mấy tờ báo Thiệu Duẫn Cương đưa này, lo các phóng

viên vô cùng thân thông quảng đại sẽ tìm được nhà em quấy rối, nên vội trở về, kết quả không ngoài dự đoán!” May là kịp cứu được cô, nếu không cô không bị đám người hung hăng phẫn khích kia mổ thịt luôn mới lạ!

“Cùng tình mới thân bí khiêu vũ, Cùng tình cũ ôm nhau... Hai cô gái tranh một chồng... Tình mới vừa bắt đầu, tình cũ lại tới...” Thì thảo đọc lại từng cái títt báo in vô cùng nổi bật, Nhan Hân Lam đọc lên thành tiếng rồi, chỉ có thể trừng mắt nhìn tờ báo trong tay.

“Thật mệt cho bọn họ suy diễn.” Thiệu Duẫn Thiên bắt đầu dĩ cười. Sức tưởng tượng phong phú cỡ này cơ đấy, hôm qua bọn họ cũng chỉ khiêu vũ với nhau một điệu, cơ bản đâu có rõ ràng quan hệ hai người đâu, không ngờ báo chí cũng không đầu không đuôi mà biên lại thành một câu chuyện dài như thế.

“Nhưng... nhưng mình... đâu phải là như thế... Mình chỉ là... bạn bè bình thường...” Lấp bắp hỏi, cô lo lắng nhìn anh, rất sợ anh sẽ bị đám phóng viên lôi chuyện cùng Kỷ Tình Vân nhiều năm trước ra mà viết lăng nhăng.

Bạn bè bình thường? Hóa ra đây là cảm giác của cô với anh, vậy sau này anh sẽ cố gắng thay đổi vậy. Thiệu Duẫn Thiên nở một nụ cười bí hiểm.

“Bọn họ viết sao thì viết, chúng ta cũng không biết làm sao, kệ họ đi... Có điều để liên lụy đến em rồi, xin lỗi!”

“Đừng, đừng nói thế!” Nhìn thấy nụ cười của anh có hứng thú gì đó mà cô không hiểu được, lại không hiểu sao mị hoặc mê người, Nhan Hân Lam chợt tim đập rộn lên. “Chúng, chúng ta sẽ đi đâu?” Quay đầu nhìn cảnh xung quanh ngoài xe, rất sợ bị phát hiện sự bất thường của mình.

“Nơi ở mới của em.”

“Hả?” Kinh ngạc quay đầu, mắt mờ mịt.

“Ở núi Dương Minh sắp tới chắc chắn không đảm bảo được an ninh. Để phòng em bị phóng viên quấy rối, trước em cứ ở căn hộ nhỏ của anh trong thành phố đi! Ở đó trị an tốt hơn, em sẽ không gặp tình huống như lúc này nữa.” Thiệu Duẫn Thiên dịu dàng cười, anh đã lo hết mọi việc ổn thỏa rồi.

“Vậy, vậy có ổn không?” Sống trong chỗ ở riêng của anh, có cảm giác hơi là lạ.

“Có gì mà không ổn!” Mỉm cười hóa giải nghi ngờ của cô.

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.” Yên lặng thở dài, rồi lại hỏi đầy khó hiểu: “Kỳ lạ! Sao báo giới lại biết chỗ ở của em?” Nếu tìm người mất tích mà cũng hiệu quả như thế thì có tốt hơn không!

“Đây là chỗ lợi hại của truyền thông!” Vẫn nụ cười không biết làm sao.

“Nói cũng đúng!” Gật đầu tán thành, nhưng lập tức nhíu mày. “Lai Phúc còn ở nhà.” Không thể bỏ nó ở nhà được, nó sẽ chết đói... Nhưng mà hình như trong chung cư không thể nuôi chó.

“Yên tâm! Anh sẽ mang nó về nhà anh, Trương tẩu có thể chăm cho nó.”

“Vậy thì tốt rồi.” Yên tâm rồi, Nhan Hân Lam cuối cùng cũng cười.

*

Đây, đây là căn hộ “nhỏ” của anh đấy hả?

Ngây người nhìn chăm chăm vào phòng ở trước mặt, lấy màu cà phê làm cơ sở, tạo thành một không gian phóng khoáng, trầm ổn vô cùng cao cấp, Nhan Hân Lam hơi chùn bước.

“À... Anh chắc là em phải ở đây chứ?” Tuy rằng lúc anh dẫn cô đi vào khu nhà cao cấp “Tinh thiên mỹ địa” này thì, trong đầu cô đã chuẩn bị tâm lý rồi. Nhưng ngàn vạn lần không ngờ được, khi bước vào phòng, vẫn bị cái khí thế “tiền đề chết người” này dọa.

Thành thật mà nói, căn phòng này nhìn không phải rực rỡ xa hoa, nhưng nếu là người sành nhìn vào, liền có thể nhận ra, từng góc trong căn phòng thanh lịch, đơn giản này, đều giấu toàn hàng trân phẩm.

Ở đây áp lực lắm a! Nếu không cẩn thận làm sút mẻ gì bất cứ một chỗ nào trong nhà này, chắc chắn sẽ đau lòng đến chết luôn!

“Đương nhiên.” Có lẽ hiểu hết ý nghĩ của cô, Thiệu Duẫn Thiên bật cười, đẩy xe lăn dẫn cô đi dạo một vòng, cuối cùng trở lại phòng khách, ra hiệu cô ngồi xuống ghế salon bọc da màu cà phê. “Thích căn phòng nào thì dọn đồ vào, coi như đây là nhà em, đừng khách khí.”

“Em nghĩ...” Chần chừ, cuối cùng lúng túng cười trừ. “Em quay về nhà thì hơn.”

“Tại sao?” Cô ấy không hài lòng chỗ này sao?

“À... Em phải nướng bánh đưa đến quán, lò nướng sợ không đủ lớn...” Phòng bếp ở đây chắc lò nướng không phải lớn đúng không? Nhan Hân Lam vắt óc nghĩ lý do.

“Yên tâm! Đồ trong nhà bếp hoàn toàn bằng chất lượng nhà hàng năm sao, em cần lò nướng lớn cũng có, không cần lo.” Nhân nhật đáp lại, Thiệu Duẫn Thiên mỉm cười.

“Đồ, đồ dùng cá nhân và quần áo của em cũng còn ở nhà...”

“Viết ra giấy đi, anh bảo Trương tẩu chuẩn bị rồi mang đến cho em.” Từ tốn đáp, cười đến mức ôn hòa cực điểm. “Còn chuyện gì nữa không?”

“Có! Chuyện rất nghiêm trọng.” Biết anh không dễ lừa như thế, cô đành nói thật, thở dài: “Ở đây rất áp lực! Nếu lỡ động chạm làm hỏng cái gì, em sẽ không đền nổi.”

Hóa ra là cô lo lắng chuyện này! Nghe vậy, Thiệu Duẫn Thiên buồn cười quá mà cười thành tiếng.

Nhìn anh cười thoải mái thế này thật sự là đẹp, nhưng mà... nhưng mà người anh đang cười là cô!

“Em... em nói nghiêm túc mà!” Hơi đỏ mặt, Nhan Hân Lam kháng nghị.

“Xin, xin lỗi!” Vội vàng nhịn cười, thành ra mắt Thiệu Duẫn Thiên thì vẫn đầy ý cười mà cơ mặt thì hoàn toàn nghiêm chỉnh. “Nếu thật em làm hỏng đồ đền không nổi, vậy anh không ngại em lấy thân thế chấp, anh sẽ ra giá cao.” Hơn nữa cả đời cũng không cho chuộc.

“Đừng lấy em làm trò cười!” Nghe anh đùa giỡn kiểu mờ ám thế này tim cô đập loạn, vừa cười vừa đỏ mặt, không dám tin là thật.

“Đầu năm nay người nói thật lại không có người tin, cũng thật khó sống a!” Nửa đùa nửa thật, lắc đầu thở dài, rồi lập tức đổi giọng, cười thuần khiết. “Em cứ an tâm ở đi! Cho dù em đốt rụi nhà anh, anh cũng không bắt đền em đâu!”

Nếu chủ nhà đã nói thế, cô cũng không thể làm gì khác, đành gật đầu đồng ý. Có điều... Đây không phải là khu chung cư sao? Sao lại còn có thang đi lên thế?

“Cầu thang kia là đi lên nhà trên à?” Khi này anh dẫn cô đi tham quan, cô cũng đã rất tò mò, nhân tiện giờ hỏi luôn.

“Hai tầng ở trên là anh giữ lại cho hai đứa em trai anh. Trước đây khi anh quy hoạch, thiết kế bài trí nơi này, đã cho thông ba tầng với nhau rồi, để cho ba anh em anh không chỉ tự do đi lại, mà còn có không gian riêng.” Hiện tại lão Tam và Noãn Noãn nhà anh đang ở tầng trên, buổi tối nếu buồn chán em có thể tìm hai đứa đó nói chuyện. Noãn Noãn rất nhanh nhẹn, đáng yêu, dễ gần lắm.”

“Em biết rồi...” Gật đầu, đột nhiên phát hiện ra điều quan trọng. “A... Ý anh là nội thất là do anh tự thiết kế?”

Anh cười khế, có vẻ có chút ngại. “Trước đây còn đi học anh cũng hứng thú, cũng nghiên cứu, đọc vài quyển sách. Sau rồi bận rộn quá, không có cơ hội đi làm hại nhà người khác, nên không còn cách nào đành khai đao với nhà riêng của mình thôi.” Vài câu nhân nhật, nhưng thực ra là —— anh thực sự có bằng hành nghề kiến trúc sư, hơn nữa nhiều người nổi tiếng trong thương trường từng nhìn thấy nơi ở của anh xong, đều năn nỉ nhờ anh giúp thiết kế. Đáng tiếc, chuyện ở công ty anh còn làm không xong, đâu có rảnh rỗi mà đi “nghịch” nhà người! Nhà mình thỉnh thoảng lôi ra sửa sửa xếp xếp cũng rất vui rồi.

“Thật sự là đa tài a!” Khen mà đầy trêu chọc.

“Không dám!” Chắp tay kiểu giang hồ đáp lễ.

Khó khi nào được thấy anh khoa trương thú vị như vậy, Nhan Hân Lam không khỏi cười lẫn ra trên ghế. Mà Thiệu Duẫn Thiên lại chỉ cười mà mắt nhìn theo, khuôn mặt tuần tú nhã nhặn ẩn chứa nhu tình dịu dàng.

“Đúng rồi! Anh ăn cơm chưa?” Nhìn đồng hồ, Nhan Hân Lam giờ mới phát hiện lẫn qua lẫn lại như vậy, không ngờ đã quá hai giờ chiều rồi, mà thật bất hạnh, cô còn chưa ăn cơm trưa, đã đói bụng rồi.

Thiệu Duẫn Thiên lắc đầu. Lúc này vội chạy về đón cô đi, đương nhiên cơm trưa cũng chưa ăn.

“Chúng ta đi ăn ở nhà hàng Hoa gia gần đây, anh thấy sao?”

“Đương nhiên được.” Thiệu Duẫn Thiên cười, đương nhiên anh không phản đối cơ hội hai người hẹn hò như thế này rồi.

Cô cười mãn nguyện, lại đột nhiên nhớ đến chuyện gì chạy vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau dưới ánh mắt nghi hoặc của anh, trình trọng tuyên bố. “Dùng cơm xong, anh đi theo em đi siêu thị. Tủ lạnh của anh ở đâu hoàn toàn không có chút đồ ăn nào cả, em cũng không thể ba bữa đều ăn ngoài.” Ngắc chết.

“Không thành vấn đề!” Ôn hòa cười nhẹ, ngay sau đó đưa ra điều kiện. “Chỉ cần em mời anh ăn cơm.”

“Vậy càng không thành vấn đề!” Cô liếc mắt, lăm bặm cười. “Vậy khi nào anh đến tìm em, thì em nấu cho anh ăn?”

“Nếu thỏa thuận đã hoàn tất, vậy chúng ta có thể xuất phát chưa?”

Mấy ngày sau, trong phòng làm việc của tổng giám đốc trong tòa nhà Đông Ngô, có người nào đó xem xong một cuốn tuần san rất chi tiết cũng rất thỏa mãn ham muốn bất quá của mọi người, liền cười đến dâm dăng, lưỡi biếng mở miệng ——

“Lão đại, người ta bảo anh cứu mỹ nhân từ trong vòng vây đám phóng viên, đem về khu nhà cao cấp để “Kim ốc tàng kiều” đó!” Mặc dù đã thừa biết thực hư, Thiệu Duẫn Cương vẫn hay nói nhiều, chỉ thích nói lời “trêu” người.

“Có thời gian đọc báo lá cải, sao không có thời gian đọc cho kĩ công văn, hợp đồng công ty đi?” Thiệu Duẫn Thiên nhũ mày lắc đầu, mắt hơi thoáng nhìn tuần san trên bàn, trên đó hình lớn chụp lại cảnh mấy ngày trước, anh mang theo Hân Lam trốn đi, mở cửa xe cho cô vào thì bị người ta chụp đến. Có một tấm khác không rõ ràng lắm, rất hiển nhiên là đám chó săn thâm theo dõi, chờ ở tòa nhà chụp đến bọn họ đang ra vào.

“Cả ngày đều xem công văn chán lắm, cũng phải xem mấy thứ này một chút, điều hòa tinh thần và thể chất!” Cười híp đôi mắt xinh đẹp, Thiệu Duẫn Cương vô cùng vui sướng.

Nhan nhát liếc mắt, Thiệu Duẫn Thiên cười vô cùng vô hại. “Mày nghĩ xem, nếu anh đem ảnh mày tám tuổi còn đái dầm, mười sáu tuổi khỏa thân “mang chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch” bán cho tuần san lấy tiền thì thế nào?” So với cái thứ điều hòa của mày còn nhanh hơn!

“Lão đại, em nghĩ anh tốt nhất là không nên — hãy nghĩ cho hơn hai phần ba nam giới Đài Loan đi.” Thiệu Duẫn Cương mặt mày nghiêm túc trả lời.

“Mày lại nói vớ vẩn gì thế hả?” Thiệu Duẫn Thiên phì cười, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết nó nhất định lại nghĩ cái gì kì quái rồi.

“Em rất nghiêm túc mà!” Vênh mặt lên, mắt cũng hiện lên tà ác. “Nếu để tạp chí này đăng ảnh khỏa thân của em, em sợ “vũ khí hạng nặng cá nhân” của em sẽ làm ít nhất hai phần ba nam giới Đài Loan xấu hổ mà tự sát đấy.”

“Được rồi! Càng nói càng chẳng ra sao.” Chịu không nổi cười mắng, không ngờ trong ba anh em, nó lại là đứa đối đáp sắc bén nhất đấy nhỉ?

“Ai, ... Cuối cùng em cũng hiểu cảm giác cao siêu ít người hiểu là thế nào, vô cùng cô độc.” Giả vờ thở dài ai oán, lập tức cười hì hì chuyển lại đề tài. “Trở lại chuyện chính! Anh và vị Nhan tiểu thư ngưỡng mộ trong lòng kia tiến triển đến mức nào rồi?”

Nhàn nhạt liếc, Thiệu Duẫn Thiên cũng không thấy hứng thú với việc thảo luận tiến triển tình cảm với thằng bé này.

“Này! Lão đại ạ, tiết lộ chút đi...” Lão đại cái gì cũng giấu, lại làm cho người ta không nhìn được mà hiểu kỳ.

“Nói nhiều thế!” Cười mắng một tiếng, đang chuẩn bị hạ lệnh đuổi người thì, chuông điện thoại vang lên.

“Của anh đấy!” Thiệu Duẫn Cương liếc nhìn tên hiện trên điện thoại anh trai, trộm cười hề hề. “A Kiều trong kim ốc gọi điện kìa!”

“Cầm ngay!” Cầm điện thoại lên, xoay ghế làm việc, lưng ghế chặn ngay mặt người nào đó, Thiệu Duẫn Thiên mới cười ần phím trả lời. “Alo! Hân lam... Không! Em không làm phiền anh đâu... Làm xong bữa trưa rồi à? À... Em đang mời ăn đó à?... Tùy ý anh hả? Vậy anh đây coi như đồng ý vậy...”

“Em cũng muốn! Em cũng đói, có thể mời thêm một người được không” Nhân sĩ mũi dài thò mặt sát cạnh điện thoại gầm rú như kẻ trộm, lập tức bị một bàn tay thon dài đẩy ra.

“... Không có gì đâu! Thằng em ngựa giống đó, đừng để ý nó kêu gào gì cả... Vậy à? Cũng được! Cơm thừa canh cặn để cho nó ăn... Tốt! Cứ vậy nhé, gặp lại sau.” Cúp máy, quay lại ghế, đôi mắt ôn hòa đầy ý cười.

“Lão đại, em không phải là ngựa giống từ lâu rồi mà, sao anh còn đi qua đi lại khoe khoang quá khứ huy hoàng của em thế?” Lắc đầu kháng nghị, Thiệu Duẫn Cương rất có cảm giác “một ngày làm ngựa giống, đời đời làm ngựa giống” mà đau lòng.

“Hân Lam mời mày ăn cơm, có đi không?” Không thèm để ý đến hân, anh cười nhạt chuyển chủ đề.

“Đi! Đương nhiên đi!” Nói đùa à! Đến bây giờ cũng chưa có cơ hội nói chuyện với cô gái nào bắt được tâm ngậy thơ của lão đại, ngay cả lần trước ở tiệc của Tôn gia cũng mới vội vàng nhìn qua thôi, hôm nay làm sao có thể không đi!

Cười cười, đang định nói tiếp, bỗng nhiên, cửa vang lên tiếng gõ, Chu Noãn Noãn mở cửa ló đầu vào, cười tươi.

“Anh cả, chúng ta nên về ăn trưa thôi chứ?”

“Có hiểu quy củ không hả? Giờ làm việc còn chưa hết, phải gọi tổng giám đốc.” Đi tới gõ mạnh vào đầu cô gái, Thiệu Duẫn Cương gào lên. “Còn nữa, sao lại đến gọi anh cả đi ăn cơm?”

“Giờ hơn mười hai giờ rồi, đã đến giờ nghỉ trưa, em đương nhiên gọi là anh cả rồi. Anh dám thừa cơ đánh em, em mách Duẫn Nhân!” Chu Noãn Noãn ai oán ôm đầu lên án, cũng thành thật trả lời. “Hôm nay Duẫn Nhân không bận, vừa gọi điện thoại cho em, bảo em đi với anh cả về, anh ấy và chị Hân Lam đã làm xong cơm chờ chúng ta rồi.”

“Gi? Từ khi nào em và lão Tam thân thiết với Nhan Hân Lam thế?” Thiệu Duẫn Cương vô cùng kinh ngạc kêu to.

“Chị Hân Lam đã ở dưới tầng bọn em mấy ngày rồi, em và Duẫn Nhân về nhà đều đi xuống chào hỏi, tâm sự, còn không thân được sao?” Người ta sợ chị Hân Lam một mình buồn chán... À, thực tế à Duẫn Nhân hết phiên trực cũng đến khuya mới về nhà, chính cô buồn chán, nên chạy xuống nói chuyện với Nhan Hân Lam.

Ra là thế... Bỗng dưng, hân nghĩ thông suốt một điểm, Thiệu Duẫn Cương oán hận quay đầu kháng nghị ông anh cả vẫn cười đến nhả nhặn ôn nhu nhà mình. “Lão đại, anh với Duẫn Nhân đang xa lánh em đúng không?” Hai người họ đều cùng đi về ăn trưa, chỉ duy có hân là bị gạt ra ngoài, còn phải chờ hân đòi mới có phần, quá đáng!

Nghe vậy, Thiệu Duẫn Thiên bật cười. Cũng mệt cho hân nói được cả một câu kháng nghị hay như thế! Đại khái chắc là đọc tạp chí lá cải nhiều, đầu óc cũng bị đồng hóa luôn.

“Mày có thể tiết lộ cho tạp chí tuần, nói anh em Thiệu gia chúng ta không hợp nhau, nội bộ lục đục!” Mặc kệ người nhặt nhẻo đó, anh đẩy xe ra ngoài. “Noãn Noãn, chúng ta đi!”

“A!” Cười hì hì theo sát.

“Này! Lão đại! Anh lại như vậy với em, cẩn thận em thật sự khốc lóc kể lể với bọn họ đó...” Thiệu Duẫn Cương không ngừng cười, đuổi theo.

Sau một hồi càn quét, cơm nước đã xong, mọi người tập trung trong phòng khách...

“Tôi có ý kiến!” Ọ một cái, Thiệu Duẫn Cương thận trọng hỏi. “Hân Lam tiểu thư, cô có bạn trai chưa?”

“Hả?” Nhan Hân Lam sững sốt, theo phản xạ lắc đầu, mặt ửng đỏ.

Phó tổng định làm gì? Không lẽ hoa tâm lại nổi, muốn tán chị Hân Lam à? Nhưng mà ai cũng nhìn ra được chị Hân Lam và tổng giám đốc đại ca đây đó có ý a! Không lẽ ngựa giống một thời lại không tinh ý như vậy, định cướp vợ anh cả nhà mình à? Vậy, Đỗ Lan phải làm sao? Chu Noãn Noãn há hốc mồm, thoáng qua trong đầu một đồng ý nghĩ.

Anh hai khẳng định có chủ ý gì đây! Nam nhân âm mỹ (đẹp kiểu mềm mại), Thiệu lão Tam nhà ta — Thiệu Duẫn Nhân lạnh lùng nhìn ngang, chờ xem anh giờ trò gì.

Mà Thiệu Duẫn Thiên vẫn bình tĩnh, trầm trọng cười, như thể đã biết thừa ý nghĩ của em trai mình, ung dung chờ hân ra chiêu.

“Vậy rất tốt!” Vỗ tay hoan nghênh cười lớn, Thiệu Duẫn Cương long trời lở đất cầu hôn. “Với tay nghề của cô, tôi nguyện ý vứt bỏ bà đàn ông, xin cô gả cho tôi!”

“A?” Nghe vậy Nhan Hân Lam há hốc mồm, lắp bắp. “Tôi... không... Anh... Cái này...”

“Hân Lam, nó nói đùa thôi.” Thấy cô xấu hổ, Thiệu Duẫn Thiên cười nhẹ nói, giải thoát cô khỏi bối rối.

“À.” Thở phào, cô cảm kích cười với anh, gò má phẩn có chút hồng. Cô vẫn biết Thiệu gia lão Nhị trời sinh thích hài hước, có điều bất thành linh lại đùa cầu hôn, trong lúc nhất thời đúng là cô phản ứng không kịp.

“Ai bảo em nói đùa? Lão đại, em nghiêm túc mà?” Cười gian tà, thần tình kì quái dò xét người đàn ông ngồi xe lăn.

“Vậy hả?” Thiệu Duẫn Thiên nở nụ cười yếu ớt vô hại. “Noãn Noãn, giúp anh đi gọi điện cho Đỗ Lan, nói Duẫn Cương vừa nói bỏ rơi nó cầu hôn người khác.”

“Ôi a — không được!” Kêu la thảm thiết, thân thủ nhanh nhẹn nhanh chân cướp lại điện thoại Chu Noãn Noãn vừa lấy ra, Thiệu Duẫn Cương mặt đầy u oán. “Lão đại, anh định hại em chịu cấm dục một năm ròng nữa hay sao?” Hu hu... Lão đại bắt trúng nhược điểm của hân.

“Đùa không được thì an phận giúp cho!” Vẫn là nụ cười vô hại cả người vật đều kinh hoàng.

“Em đây lùi một bước là được rồi!” Ai oán lắm lắm, ngay sau đó lại thích thú cười nhìn Nhan Hân Lam đứng ngoài nhìn anh em họ này giờ, nở một nụ cười mê đảo chúng sinh. “Cô đã không có phúc làm vợ tôi, vậy làm chị dâu tôi cũng được! Xin gả cho anh cả tôi, sau này tôi mới có thể quang minh chính đại tìm cô đòi ăn a.”

Hóa ra mục đích thực sự là cầu hôn cho anh cả! Nghe vậy, Thiệu Duẫn Nhân kéo môi mỏng xinh đẹp nở nụ cười.

“Nào có kiểu cầu hôn thay người khác như thế! Việc này phải để cho anh cả tự làm mới được!” Nhìn ra mánh khéo rồi Chu Noãn Noãn cũng không nhịn được trêu chọc.

“Chị... Chị và Duẫn thiên... Không phải... Không phải như mọi người nghĩ đâu...” Sao lại thành thế này? Không lẽ họ cũng bị truyền thông lừa, thực sự cho hai người là quan hệ đó? Nghĩ đến đó, Nhan Hân Lam thoáng cái mặt lại nóng lên, đỏ bừng, sắp cháy đến nơi, mắt đẹp cầu cứu nhìn sang nam nhân trầm tĩnh bên cạnh. Ai ngờ anh lại chỉ trả lại nụ cười nhẹ dịu dàng, gì cũng không nói.

“Duẩn Thiên, anh ... Anh nói gì đi chứ...” Sao lại nhìn cô cười, cũng không giải thích rõ ràng?

“Duẩn Cương, đừng đùa quá!” Có cầu tất ứng, thuận theo yêu cầu của cô.

Ai... Tật xấu này của lão đại thật sự cần sửa một chút! Đụng tới người mình yêu là lập tức ngoan ngoãn phục tùng.

Khoa trương mà thở dài nhấc tay đầu hàng, Thiệu Duẩn Cương cũng chịu thôi. “Rồi! Em không làm khó! Coi như em nhiều chuyện, gà mẹ!” Ai... Thật ra hẳn cũng bó tay! Cũng không có cách nào cự tuyệt yêu cầu lão đại.

Vốn đã là gà mẹ rồi! Cười lườm hẳn, Thiệu Duẩn Thiên bây giờ không cần hẳn xen vào chuyện người khác đâu.

“Ai nha! Đáng tiếc...” Chu Noãn Noãn chậm hiểu, thất vọng vô cùng, vẫn muốn cố gắng. “Chị Hân Lam, anh cả thật là rất...”

“Được rồi! Trong tủ lạnh còn bánh ga tô pho-mát, tôi đi lấy!” Nhan Hân Lam sợ nhất cô ấy lại tiếp tục cái đề tài khó xử, xấu hổ này, vô cùng nhanh chóng ngắt ngang lời, đỏ mặt, vội vàng vàng nhảy dựng lên ra khỏi phòng khách, trốn vào bếp.

“Hai người chơi ác quá!” Lạnh lùng “nhìn triu mến” bạn gái thân yêu và anh hai nhà mình, Thiệu Duẩn Nhân vô nại lắc đầu. “Anh cả, em chân thành khuyên anh tốt nhất đừng để cho hai người kia nhúng tay vào chuyện tình cảm của anh, bằng không chỉ có hỏng chuyện.”

Thiệu Duẩn Thiên nghe vậy mỉm cười. “Vây nhờ mày quản giúp Noãn Noãn đi! Còn Duẩn Cương...” Đuôi mắt quét sang đồ đáng ghét nào đó. “Nó còn dám nói linh tinh, thì anh có thể chắc chắn, chỉ ít bấy năm nữa nó cũng không cười được Đỗ Lan.”

“Ê! Anh cả, anh cũng hại em...” Nghe lời cảnh cáo, Thiệu Duẩn Cương nhất thời khản trương hẳn. Chết! Nếu lão đại vô tình hay cố ý nói huyền thuyên với bà đàn ông, truyền tin không chính xác, vậy hẳn sau đó có thể độc thanh minh, bà đàn ông nhất định cũng không tin nữa, đến lúc đó thì thảm rồi.

Nhượng mảy, Thiệu Duẩn Thiên đang định đáp, bỗng dưng điện thoại vang lên. “A lô? Phương Lỗi à... Ừ... Gì? Kỷ tiểu thư báo muốn đại diện tập đoàn Đại Hoa tìm tôi nói chuyện sao...”

Vừa nghe “Đại Hoa” và “Kỷ” gì đó, Thiệu Duẩn Cương vốn đang uể oải lập tức người căng cứng, mắt lập tức mở to, nghiêng tai lắng nghe; mà Thiệu Duẩn Nhân hơi nhíu mày, cũng hết sức quan tâm nội dung trò chuyện của anh cả.

Làm như không thấy phản ứng kì lạ của hai đứa em, Thiệu Duẩn Thiên chỉ cười nhạt lắng nghe, nhìn đồng hồ, rồi nói tiếp. “... Cậu bảo Kỷ tiểu thư hai giờ rưỡi đến công ty tìm tôi... Được! Không sao, chào!”

Vừa cúp máy, đã nghe Thiệu Duẩn Cương mặt khó chịu hỏi. “Cô ta tìm anh làm gì?” Mẹ nó! Nhất định là định lợi dụng lão đại nên tới.

“Công việc.” Như có suy nghĩ gì chỉ cười. “Đại khái chắc là dự án đầu tư khu nhà cao cấp bác Tôn nói lần trước.”

“Muốn học anh xây khu chung cư công nghệ cao để kiếm tiền thêm, hi vọng đánh trận cuối đây mà!” Cười nhạo một tiếng, Thiệu Duẩn Cương cười lạnh. “Cũng không nghĩ xem có đủ tiền không?”

“Cho nên mới tới tìm anh!” Thiệu Duẩn Thiên ý sâu xa trả lời, cười khê.

Nghe ra ngụ ý, Thiệu Duẩn Cương nhíu mày, mà Thiệu Duẩn Nhân cũng nghe ra ý tứ nghiêm túc hỏi: “Anh cả, anh có định đồng ý không?” Biết rõ trước đây đối với Kỷ Tình Vân anh cả rất tốt, nên hơi lo anh lại nhớ tình xưa, không nghĩ kĩ mà ra tay cứu trợ, nhưng mà đó không phải khoản tiền nhỏ đâu.

“Tập đoàn Đông Hạo không có chuyện đầu tư để thua lỗ.” Giống như nhìn thấu lo âu của Thiệu Duẩn Nhân, Thiệu Duẩn Thiên cười cười, con ngươi đen sáng lên, thâm trầm.

Nghe vậy, Thiệu Duẩn Nhân cười khê, không hỏi thêm nữa.

“Các anh nói gì thế, người ta nghe không hiểu gì cả!” Nghe mà ngơ ngác, Chu Noãn Noãn vội vàng giơ tay xin phát biểu. Cô chỉ biết là có một cô Kỹ tiểu thư muốn tìm tổng giám đốc nói chuyện làm ăn, mà sao có vẻ mọi người cứ là lạ như có bí mật gì ấy.

“Nói gì hả? Nói đã đến giờ ăn bánh!” Mắt sắc liếc Nhan Hân Lam đã lục đục ở bếp bao lâu, cuối cùng cũng cầm bánh ga tô đi đến, Thiệu Duẫn Cương cười nói sang chuyện khác.

“Tự tôi làm đấy. Mọi người nếm thử, xem có hợp khẩu vị không.” Nhan Hân Lam vừa trốn trong phòng bếp tấp nước lạnh vào mặt để bớt nhiệt trên hai má, giờ mới dám ra, mang bánh ga tô nhỏ ọi người.

“Ồ... Ngon quá...” Mấy hôm nay, Chu Noãn Noãn đã được ăn không ít, biết Nhan Hân Lam nướng bánh rất ngon, giờ không khách khí ăn một miếng lớn, mặt thỏa mãn khen ngợi,

“Gi? Đây thật là cô làm á?” Ăn một miếng, Thiệu Duẫn Cương vô cùng kinh ngạc, bởi vì... hương vị bánh thơm mà ngậy này, thực sự giống hệt vị bánh ga tô của quán cà phê mà trước đây Đỗ Lan phải ăn bằng được. “Không phải là mua ở quán “Góc phố” đấy chứ?”

“À... Cà phê “Góc phố” đó là Hân Lam và bạn cô ấy mở, bánh ga tô ở đó là cô ấy làm đấy. Duẫn Cương, chú cũng sành ăn ghê.” Tự động hỗ trợ giải thích, Thiệu Duẫn Thiên cũng thuận miệng trên.

“Thật á? Thật sự, không phải giả?” Thiệu Duẫn Cương thật sự không ngờ, lập tức cười nịnh nọt. “Sau này bà đàn ông muốn ăn, em lại tới tìm chị xin là được rồi!” Miễn cho đến muộn không mua được, lại bị bà đàn ông mắng. (đang định nên cho “chị-em” luôn)

Bị bộ dạng của hân chọc cười, Nhan Hân Lam hào phóng đồng ý, nhưng mà những người còn lại lại đùa ngăn cản kịch liệt, mà Chu Noãn Noãn là kịch liệt nhất. Nói là, hân kiếm được nhiều tiền vậy mà còn muốn nhờ người khác à, thực sự là quá có lý. Lập tức hai người liền tranh cãi rất sôi nổi, mà Thiệu Duẫn Nhân chỉ tránh qua một bên, bảo vệ sự yên tĩnh của tai.

Cười nghe bọn họ cười đùa, Nhan Hân Lam phát hiện chần trên chần Thiệu Duẫn Thiên không biết từ lúc nào đã rơi xuống đất, nhanh chóng nhặt lên, cẩn thận tỉ mỉ dịu dàng đắp lại cho anh.

“Cảm ơn!” Lặng lẽ cầm lấy bàn tay bé nhỏ đang vuốt lên chần mỏng, Thiệu Duẫn Thiên mỉm cười lại với cô, đôi mắt trầm tĩnh một mảnh dịu dàng.

“Không, không khách khí.” Bị bàn tay ấm áp của anh nắm chặt, mặt cô lập tức đỏ bừng.

À... Có nên rút tay về không? Nhưng mà anh nắm chặt quá, có vẻ rút về hơi khó... Hơn nữa... Hơn nữa đột nhiên cứ cố sức kéo lại, hình như cũng thật kì quái, xấu hổ... Suy nghĩ cuồn cuộn, Nhan Hân Lam nhất thời chẳng biết làm thế nào cho phải, chỉ có thể đổ mắt đến tận tai, tìm dập dồn dập mà kinh ngạc nhìn anh.

Biết cô ngượng, Thiệu Duẫn Thiên lại giả như không hay. “Sao thế?”

“À... Không, không có gì.” Muốn nói lại thôi, cuối cùng đành bỏ. Thôi quên đi! Anh muốn nắm thì để anh nắm! Nhìn anh hình như cũng không để ý, nếu cô nói ra thật, thì có vẻ quá không phóng khoáng, suy nghĩ nhiều! Vả lại... Lòng bàn tay anh thật ấm, được nắm như thế cũng thật dễ chịu, chỉ là... tim không đập được bình thường mà thôi.

Thấy vậy, Thiệu Duẫn Thiên cũng cười trong lòng, cũng không nói gì nữa. Cứ thế, cho đến tận lúc đi về, anh vẫn không buông tay cô ra.

10. Chương 10

Hai giờ ba mươi chiều, điện thoại nội bộ báo, khách hẹn trước đã tới.

“Mời cô ấy vào đi.” Không chút suy nghĩ, Thiệu Duẫn Thiên rất tự nhiên ra lệnh, tắt điện thoại, tiếp tục cúi đầu vào giấy tờ.

Chỉ chốc lát sau, “Cạch” một tiếng, cửa mở ra, một giọng nói mềm mại dễ nghe vang lên theo sau ——

“Duẫn Thiên.” Kỹ Tình Vân cười tươi xinh đẹp, nhìn chăm chú vào người yêu cũ sau bàn làm việc.

“Em đã đến à!” Ngẩng đầu lên, anh không chút dao động mà cười nhạt chào hỏi. “Mời ngồi.”

“Cảm ơn!” Kéo ghế đối diện bàn anh ngồi xuống, Kỷ Tình Vân không đoán ra được tâm tư anh. Theo lý mà nói, ngày trước cô vào đúng lúc anh gặp khó khăn nhất, cần người giúp đỡ nhất, lại bỏ anh đi cưới người khác, đáng lẽ anh phải còn oán giận chứ, không phải sao? Nhưng hôm nay lại vẫn đồng ý gặp cô như bình thường, trong mắt cũng không mang chút nào phẫn hận.

“Tiệc hôm trước, chúng ta không có nhiều thời gian trò chuyện, thực sự đáng tiếc.” Dịu dàng cười khẽ, không hỏi ngay dụng ý của cô.

“Vậy phải trách anh hôm đó đi về giữa chừng, hại em và Minh Vĩ lúc sau muốn tìm anh nói chuyện chút, lại đi quanh cũng không thấy người.” Mối đồ mộng nở nụ cười mỹ lệ, để lộ ra tất cả phong tình, cô đùa hỏi: “Anh bị cô gái nhảy cùng anh hôm đó bắt mất sao?” Hai người cùng khiêu vũ xong cũng cùng nhau mất tích, cô có không muốn liên tưởng cũng không được.

Không cảm thấy mình có nghĩa vụ trả lời, Thiệu Duẫn Thiên chỉ gượng cười, nhàn nhạt đổi chủ đề. “Minh Vĩ đâu? Không đi cùng sao?”

Anh —— tránh câu hỏi! Vậy có thể thấy cô gái đó thực sự là người quan trọng với anh.

Dù sao cũng từng yêu nhau, cô rất hiểu tính anh. Càng là người anh coi trọng, anh lại càng không muốn đề cập với người ngoài... Suy tư nhìn anh, Kỷ Tình Vân bất ngờ thấy đau lòng — cô, đã từ vị trí người được yêu thương không có gì giấu nhau, thành “người ngoài”...

A... Không nên nghĩ nhiều! Nếu anh đã chủ động nhắc đến mình rồi, cũng là cho cô cơ hội nhắc đến “chuyện đó”, vậy cô cũng nên thuận theo thôi!

“minh vỹ vốn muốn đi cùng em, nhưng đột nhiên bố lại gọi anh ấy đi nói chuyện việc đầu tư dự án xây dựng khu nhà cao cấp đó, cho nên chỉ có em đến.” Khẽ lắc đầu, bỏ qua cảm giác chua xót trong lòng, cô lấy lại tinh thần cười nói.

Đó! Bất động thanh sắc, mặt anh hiện lên vẻ bình tĩnh đại ngộ. “Hóa ra là dự án đó! Lần trước cũng thấy bác Tôn nhắc đến.”

“Không phải chứ! Giờ trong đầu bố đều là chuyện đó...” Thần thái sáng lạng mà cười nói, Kỷ Tình Vân như cố tình như vô tình, trọng tâm câu chuyện cứ xoay quanh cái dự án kia. Mà Thiệu Duẫn Thiên thì gật đầu cười nghe, không chủ động hỏi thăm, nhưng lại cực kì nhẫn nại. Cuối cùng, cô cũng nói ra mục đích chuyến đi. “... Ý bố em là dự án này cần rất nhiều vốn, có ý định cùng hợp tác với bạn bè trong giới thương nhân, cùng chia lợi nhuận...”

“Anh hiểu.” Thiệu Duẫn Thiên mỉm cười gật đầu, trong mắt đầy chân thành. “Nói vậy bác Tôn chắc đã tìm được đối tượng hợp tác vừa ý rồi.”

“Duẫn Thiên, anh biết rõ. Đối tượng bố em hướng đến là anh.” Không tin anh thật không nghe ra ý trong lời, đơn giản nói thẳng ra.

“Ra vậy! Thật không rõ bác Tôn lại coi trọng anh.” Khiêm nhường cười đáp, anh cũng không nhiều lời. “Nếu thật là đầu tư tiền, cũng không phải là số lượng nhỏ, anh phải xem trước nội dung dự án mới có thể trả lời em.”

“Đương nhiên!” Nghe thấy anh có vẻ có ý định, Kỷ Tình Vân trong lòng khắp khởi, vội vàng lấy ra một quyển nội dung dự án dày cộp trong túi xách.

Nhận lấy tập nội dung dự án, Thiệu Duẫn Thiên đọc tập trung. Hồi lâu sau, anh mới mỉm cười nói. “Nếu muốn Đông Hạo hợp tác, anh có vài điều kiện, phải xem bên em có đồng ý hay không.”

“Không ngại nói nghe một chút.” Kỷ Tình Vân dĩ nhiên là hiểu, hai tập đoàn hợp tác, nhất định phải thương lượng vài điều khoản và phân chia quyền lợi.

“Thứ nhất, thiết kế, quy hoạch kiến trúc cũng như tuyển chọn vật liệu xây dựng phải qua xét duyệt của Đông Hạo. Thứ hai, trong quá trình thi công, nếu có thay đổi gì về nội dung dự án, trước phải hỏi qua ý kiến của Đông Hạo, bằng không để Đông Hạo phát hiện ra, không những rút lại toàn bộ vốn, mà Đại Hoa

còn phải bồi thường tiền vi phạm điều ước với Đông Hạo. Thứ ba... cuối cùng, Đông Hạo cần bốn mươi phần trăm lợi nhuận ròng.”

“Vây, vây quá hà khắc!” Nghe thế, Kỷ Tình Vân đứng bật gù, quả thực không thể tin nổi vào tai mình. “Mấy điều trước, Đại Hoa đều có thể đồng ý, dù sao hai bên đều bỏ vốn đầu tư, nội dung dự án đương nhiên hai bên đều có quyền can thiệp. Nhưng nếu anh muốn 40 %, điểm này thực sự Đại Hoa không thể chấp nhận — phía anh chỉ đầu tư có 30%!” Chỉ đầu tư 30%, mà lại đòi 40% lợi nhuận, thật sự là quá đáng.

“Mời em ngồi xuống.” Trái ngược với sự kích động của cô, Thiệu Duẫn Thiên vẫn trầm tĩnh như cũ. “Nếu không thể chấp nhận, anh cũng không miễn cưỡng! Tin là phía em có thể vay được ngân hàng, hoặc là tìm đối tượng khác.” Nói vậy nhưng thực chất ngụ ý đã rõ, Đại Hoa không có cách nào vay được khoản tiền lớn như thế từ ngân hàng, cũng không thể tìm được một bên đầu tư nào khác tin tưởng tập đoàn họ có thể vực dậy, cho nên mới tìm anh, không phải vậy sao?

Nghe ra được ý tứ, Kỷ Tình Vân cứng họng, nói: “Xét quan hệ thế giao của Tôn gia và Thiệu gia, Minh Vĩ, em và anh lại quen biết nhiều năm, anh không thể khoan nhượng một chút sao?”

“Tình Vân, làm ăn là làm ăn, hiện tại anh là tổng giám đốc Đông Hạo, chứ không phải một cá nhân Thiệu Duẫn Thiên. Hơn nữa, Đông Hạo đầu tư lần này không phải không nguy hiểm, bên anh yêu cầu quyền lợi cao hơn một chút, cũng không quá phận đi!” Vẫn là giọng bình thản như lúc trước, nhưng giờ đây Kỷ Tình Vân có thể nghe ra sự lãnh khốc trong đó.

“Coi như em xin anh, cũng không thể lui một bước sao?” Biết rõ phía mình là bên đi xin người ta, giọng cô cũng mềm đi.

“Xin lỗi.”

“Em... em sẽ truyền đạt lại điều kiện của anh cho bố và Minh Vĩ.” Biết mình hết hi vọng, cô thở dài, xoay người đi ra.

“Đi thông thả! Xin lỗi anh không thể đứng dậy tiễn.” Nhìn chằm chằm bóng lưng yếu điệu của cô, Thiệu Duẫn Thiên nhẹ nhàng nói.

Đi tới cửa, Kỷ Tình Vân bỗng dừng quay đầu lại run giọng nhìn anh. “Duẫn Thiên, trước đây cho dù em có yêu cầu vô lý đến mức nào, anh cũng đều đồng ý...” Ở bên anh, cô chưa bao giờ chịu đựng cảnh bị cự tuyệt, hôm nay lần đầu tiên ném trái, trong lòng tràn đầy mất mát và chua xót. (Dì: này bà kia, đừng làm tôi hối hận vì gọi bà là cô từ đoạn đầu đến giờ...)

“Vì chúng ta đã thay đổi! Em đã không còn là em ngày xưa, anh cũng không còn là anh của ngày trước.” Giọng nói dịu dàng từ tốn không hề thay đổi.

phân cách tuyến cho các cậu không hiểu nhầm

“Anh nghĩ họ có đồng ý không?”

“Họ buộc phải thế!” Cầm điện thoại nói, Thiệu Duẫn Thiên vẻ mặt lười biếng, nửa nằm nửa ngồi trên ghế salon mềm mại. “Lại nói, Tình Vân vừa về không lâu, anh đã nhận được điện thoại của Tôn lão, hẹn ngày mai đi ăn cơm, có lẽ là đồng ý điều kiện của chúng ta rồi.”

“Ha ha... Đúng thật! Có điều lão đại à, anh thật cảm thấy không có vấn đề gì sao? Đại Hoa lúc trước đầu tư sai lầm mới dẫn đến mấy năm liền thua lỗ, giờ đã nhanh thành cái cây già khô quắt, không ai muốn dây dưa nữa, bây giờ anh lại muốn bỏ nhiều tiền như thế...”

“Yên tâm!” Hiểu rõ lo lắng của người ở đầu bên kia, anh cười vui vẻ. “Dự án đó anh đã xem rồi, vị trí thì công rất tốt, nằm trong khu nội thành rất thuận tiện sinh hoạt, nhưng vẫn có tính riêng tư cao, nếu có thêm đội ngũ chuyên nghiệp của Đông Ngộ chúng ta giám sát, kiểm soát chất lượng và tính thẩm mỹ của công trình, sao có thể không trở thành một “Tinh thiên mỹ địa” thứ hai chứ? Đến lúc đó, giới thượng lưu chắc chắn sẽ giành giật nhau mua hết thôi. Mà chúng ta chỉ bỏ ra 30% vốn lại được nhận 40% lợi nhuận ròng, có sao không làm.”

“Ha ha... Lão đại, anh thực sự dụng tâm lương khổ nha! Cũng không cướp danh tiếng chủ đầu tư chính của Đại Hoa, lại tận dụng được danh tiếng của những khu nhà đã từng xây của chúng ta, biết sẽ đem tới không

ít người lần trước từng mua nhà, tin tưởng vào chất lượng căn hộ Đông Ngô xây dựng mà hâm mộ đến mua...”

“Thế cho nên mới nhận 10% lợi nhuận kia a!” Thiệu Duẫn Thiên nghiêng ngả khẽ cười thành tiếng.

“Đại Hoa tuy là bớt ít tiền, nhưng vẫn có không ít lợi nhuận. Quan trọng nhất là, họ đã mượn được cơ hội này củng cố lại danh tiếng, khởi tử hồi sinh. Lấy kinh nghiệm của Tôn lão suốt bao năm lần lộn thương trường, không thể nào không tính tới điểm này, khó trách ông ấy vội vàng gọi điện cho anh, hẹn anh đi ăn, có khi ngày mai đã vội vàng thảo sẵn hợp đồng chờ anh ký!”

“Mày ăn nói vẫn hại người vậy nhỉ!” Cười khế.

“Được rồi! Anh đã nắm chắc như thế, vậy em cũng không có ý kiến. Không nói nữa! Em phải đi ôm con gái đáng yêu của em đây, bye!”

Mỉm cười cúp điện thoại, Thiệu Duẫn Thiên chợt cảm thấy không đúng, hình như hơi yên tĩnh nhỉ, nghi hoặc ngược mắt lên nhìn một cái, đột nhiên nở một nụ cười dịu dàng, đáy mắt đọng đầy ôn nhu...

Cô ngủ thiếp đi rồi!

Cơ thể mảnh khảnh uốn cong dựa vào một đầu kia ghế salon, gò má phấn hồng hào, đôi mắt luôn dịu dàng giờ đang khép lại, lông mi dày cong cong, dưới ánh đèn đổ bóng trên gò má, mà hai tay vốn đang xoa bóp chân cho anh giờ lại đặt trên chân anh.

Nhìn cô ngủ đáng yêu không chút đề phòng như vậy, Thiệu Duẫn Thiên không kìm được cười khế, đáy lòng tràn đầy nhu tình... Ai, nhất định là cô xoa bóp mệt mỏi quá, lại nghe anh nói chuyện cũng không thú vị, toàn những chuyện công việc y như thần chú thôi miên, nên cuối cùng cũng ngủ quên.

Nhẹ nhàng, cẩn thận nhấc hai chân đang đặt trên chân cô “di” ra, anh thật khế chậm rãi tiến tới sát bên người cô, ngơ ngẩn mà ngẩn nhìn dung nhan yêu kiều đang ngủ say...

Cô đẹp quá! Không phải chỉ có bên ngoài ôn nhu mê người, mà nội tâm cũng thuần khiết không tì vết. Có khi anh thật cảm thấy mình không nên có hi vọng với cô thì hơn, để ột người đàn ông tốt hơn đến chăm sóc cô, yêu chiều cô, cho cô hạnh phúc nhưng mà... Anh cũng chỉ là một người đàn ông ích kỷ... Anh cũng muốn có hạnh phúc của riêng mình...

Hạnh phúc à... Chẳng biết hạnh phúc của cô có thể để anh mang đến không? Anh không yêu cầu nhiều đâu, chỉ cần cho anh một cơ hội thôi... Một cơ hội là đủ rồi... Nếu như cô không chấp nhận, thì ít nhất anh cũng đã từng cố gắng, sau này cũng không hối tiếc...

“Hân Lam, em có bằng lòng cho anh cơ hội đó không...” Thở dài như nỉ non, kìm lại không được tình ý lay động, Thiệu Duẫn Thiên chậm rãi cúi người, hèn hạ mà thừa dịp người ta đang ngủ say mà trên môi anh đào trắng nõn nộn nộn trộm hương.

“Ô...” Trong cơn mơ, cảm giác được tê ngứa trên môi, có người từng chút từng chút, vô cùng trân trọng chạm đến, ử ảm, cô không nhận được mà ngâm lên một tiếng mê man yêu kiều, khế nở một nụ cười như hoa...

Cô ... Dụ người phạm tội!

Nhận thấy cô gái ngủ say vì cười mà hé mở làn môi, Thiệu Duẫn Thiên từ sâu trong lòng phát ra một tiếng rên rỉ cảm lạnh, lại không có cách nào tử tế thả người ngồi dậy nữa, mạnh mẽ rút lấy mật ngọt bên trong cái miệng đàn hương...

Thế này, cho dù là người chết cũng tỉnh!

“Ân...” Một hồi thỉnh linh bị thứ gì mềm mại ẩm ướt lại nóng bỏng xâm nhập, giữa giấc ngủ say, Nhan Hân Lam cảm giác thấy bất thường, mơ mơ màng màng mở hai mắt...

“Ha! Dậy rồi?” Người đàn ông hèn hạ đã vô cùng xảo quyệt, khi sắc bén nhận ra được mỹ nhân đang ngủ có dấu hiệu tỉnh dậy, lập tức giống trống lui binh, khuôn mặt anh tuần đầy nụ cười vô hại mà chào hỏi.

A! Mặt lớn quá! Bỗng nhiên thấy vậy, Nhan Hân Lam thật sự bị dọa giật mình, mắt còn nhấp nhem lập tức lấy lại tinh thần, hoang mang trừng mắt khuôn mặt to đùng chỉ cách mình một tấc.

“Này... Này! Em, em ngủ quên sao?” Tim đột nhiên đập tăng tốc, ánh mắt ngượng ngùng lạng lẽ dời đi, không dám nhìn lại anh.

“Ừ.” Cười nhạt đáp, anh chậm chậm thẳng người lên, thoáng cách ra.

“Hồng rồi! Em không có chảy nước miếng chứ?” Sức nặng vừa biến mất, cô ngượng ngùng đưa, đầu ngón tay xinh xắn không tự chủ khẽ vuốt lên môi, lại mơ hồ thấy có điều không ổn... Kỳ lạ! Sao môi hình như vừa nóng vừa sưng? Hơn nữa cảm giác vừa rồi... hình như có cái gì đi vào... Hình như... Hình như có ai... với cô...

Đảo mắt, cô đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại đôi mắt cười của anh, lập tức vội vàng lắc đầu thật mạnh... Không có lẽ nào! Anh sẽ không làm ra chuyện như vậy! Hơn nữa, anh cũng chẳng có lý gì mà làm thế cả! Nhất định là cô ngủ mơ, mộng xuân thôi... Xong rồi! Cô sẽ không bởi vì loại mộng như thế mà chảy nước miếng chứ?

Nghĩ đến đó, Nhan Hân Lam khẩn trương mà cực nhanh đưa tay lau lau khóe miếng, khẳng định không có thứ nước khả nghi nào, mới thở phào.

Dường như nhìn thấu ý nghĩ của cô, Thiệu Duẫn Thiên không kìm được cười sảng sặc. Trời ơi! Hôm nay mới biết đùa cô vui vậy đấy. Cô cũng không phải là người lơ mơ, trong lòng nhất định rất hoài nghi lúc này ngủ đã có chuyện gì xảy ra phải không! Nhưng mà lại nghĩ anh không thể nào lại làm cái chuyện trộm hương với cô được, nên lập tức phủ định ý nghĩ của mình, quy hết ỉn ngủ mơ. Ha ha, thật sự là quá tín nhiệm của nhân cách của anh rồi, thật đáng yêu quá đi... (Dip: chị tín nhiệm nhầm người rồi ==)

“Anh, anh cười cái gì?” Đỏ mặt, lấp bắp hỏi, rất sợ ý nghĩ của mình đã bị nhìn thấu hết.

“Không có gì! Chỉ là buồn cười thôi.” Cười bí ối, anh kéo xe lăn bên cạnh tới, thuận thực ngồi lên. “Muộn rồi, anh về đây.”

“A! Anh phải đi rồi sao? Để em tiễn anh xuống...” Vội vàng cầm lấy chân móng vắt trên salon phủ kỹ trên chân anh.

“Không cần! Tự anh đi xuống là được rồi, tài xế cũng chờ phía dưới rồi.” Không muốn cô lại phải đi lên đi xuống, Thiệu Duẫn Thiên để cô đưa đến thang máy thôi.

Không lâu sau, “ting” một tiếng, cửa thang máy mở ra.

Vào trong, anh thuận thực quay xe lăn về phía cô, như có suy tư gì nặng nề mà nhìn thẳng cô vô cùng khổ sở, tầm nhìn thì rơi vào cánh môi đỏ mọng vì hôn lên mà hơi sưng lên của cô, cho đến khi cánh cửa thang máy khép lại ngăn cách hai người...

Ánh, ánh mắt anh nhìn cô thật... thật kỳ quái!

Nhìn theo anh rời đi, Nhan Hân Lam trở vào trong nhà, lòng buồn bực không thôi, dù sao cũng cảm thấy ánh mắt đó, còn cá nộ cười có vẻ kỳ cục đó...

Ring — ring—

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô chạy nhanh đi nghe.

“Hân Lam...”

“Duẫn Thiên?” Vừa nghe được giọng nói quen thuộc, cô gọi nhẹ. “Quên gì sao? Em mang xuống cho anh...” Vừa đi đã gọi, nhất định là quên gì quan trọng rồi.

“Không phải! Anh có chuyện muốn cho em biết...”

“Chuyện gì?” Có chuyện gì mà lúc này không nói được, mà bây giờ lại phải gọi điện nói? Không rõ vì sao, trong lòng cô nổi lên một cảm giác quỷ dị.

“Em vừa rồi không nghĩ sai! Anh — hôn trộm em.”

“Hả?” Nghe được tiếng cười trong trẻo từ đầu bên kia, Nhan Hân Lam cảm thấy đầu mình như nổ ầm ầm, rồi trống rỗng, không nói nổi lời nào. Cho đến tận lúc lâu, rất lâu sau, tiếng “Tút tut” từ điện thoại mới kéo được cô tỉnh lại trong sự ngạc nhiên đến ngẩn người.

Cô không nghe nhầm chứ? Trừng mắt nhìn ống nghe trong tay, gương mặt phấn nộn của Nhan Hân Lam nhanh nóng đến cháy, đáy lòng có phần xấu hổ nhưng chẳng nhận được mà lại cười... Người này càng lúc càng giỏi rồi! Nói cái chuyện không biết là đùa hay thật đó xong, lại nhanh chóng cúp luôn, để mặc cho cô kinh hãi thế này.

Xong rồi! Tìm cô đập nhanh quá, giống như sắp vọt khỏi họng đến nơi!

Tay ôm ngực, chậm rãi đặt lại ống nghe về chỗ cũ, Nhan Hân Lam ngẩn người ngồi trên ghế salon, đến tận khi...

Ring — ring —

Tiếng chuông chói tai lại vang lên lần nữa, cô bị dọa đến nhảy dựng lên, ngơ ngác mà nhìn cái điện thoại tạo tiếng động đáng sợ đó... Không lẽ lại là anh gọi?

Thật sự rất sợ lại là anh gọi đến, lại cho vài câu hù chết người, Nhan Hân Lam rề rà, không có dũng khí nhận điện thoại. Có điều đầu bên kia vô cùng kiên trì, hai mươi tiếng đã vang lên mà vẫn không chịu bỏ cuộc.

Quên đi! Đưa đầu ra thì vẫn một đao, rút đầu lại cũng vẫn một đao. Hôm nay cô không nghe, cuối cùng cũng không thể trốn mãi mãi được! Vả lại, có khi lần này anh gọi là để báo, lúc này là đùa cả đấy...

Nghĩ rất AQ, lấy dũng khí, cuối cùng cô cũng nhấc máy —

“Muốn chết à! Bạn học à, mày bận đại sự quốc gia gì thế hả, sao lâu thế mới nghe điện thoại?”

Lập tức súng liên thanh vận hành hết công suất, giọng nói đầy giận dữ và trêu chọc Trần Giai Kỳ lọt vào tai cô.

A... Không phải anh! Âm thầm thở phào, nhưng lại có một chút mất mát không hiểu nổi. Không phải là anh à...

“Hân Lam?”

“Tao, tao đang nghe.” Vội vàng kéo lại tinh thần. “giai kỳ, mày tìm tao có việc gì à?”

“Ừa! Tao muốn nói, ngày mai quán không mở, mày không cần mang bánh đến.”

“Muốn nghỉ phép đi chơi à? Mày cũng lâu không nghỉ ngơi rồi, nghỉ hẵn thêm một hai ngày đi!” Dịu dàng cười nói, thực ra cô rất tán thành. Bạn thân cô có phần cuồng công việc, không chịu nghỉ ngơi, mệt lây cô cũng phải ngày ngày nướng bánh mang đến cung ứng, cũng chẳng được nghỉ.

“Đi chơi cái gì! Nếu vậy thì đã tốt rồi!”

“Làm sao?” Nhan Hân Lam nghe được cô bức tức gì đó, lo lắng hỏi.

“Ông già bắt tao ngày mai đi tiếp khách ăn cơm, cho nên phải nghỉ một ngày. Hầy... Tao xem có vẻ khả năng lớn là đi xem mặt đó!”

“Vậy à...” Vấn đề giữa bố con hai người thực sự là khó giải quyết, Nhan Hân Lam cũng chỉ có thể an ủi thôi. “Coi như là đi ăn miễn phí một bữa là được mà.”

“Cũng chỉ có thể tự an ủi vậy thôi... Được rồi! Không nói nhiều nữa, Chương học trưởng của tao đang tìm tao! Nhớ nhé! Đừng có nhắc đến chuyện này với cái thùng giấm to ấy đấy, bằng không da tao chắc chắn bị lột!”

“Biết rồi! Chính mày đừng để lộ sơ hở là được rồi. Bye bye!” Bật cười, Nhan Hân Lam kết thúc cuộc nói chuyện, rồi nhìn trân trân ống nghe trong tay, lòng bất giác nhớ đến câu nói của anh...

Anh — hôn trộm em....

Hôm sau, trong quán trà kiểu Hồng Kông nổi tiếng — Cúc Phương Lâu, bên trong một phòng bao cao cấp, một ông lão đang tức đến đỏ mặt chửi ầm lên —

“Mày, mày... Mày ăn mặc cái kiểu quần áo gì đây?”

“Quần áo gì? Áo phong quần bò chứ gì!” Cười lạnh đáp lại, Trần Giai Kỳ cơ bản chẳng thèm quan tâm ông ta giận dữ gì. Thực ra cô cố ý mặc như vậy đấy!

“Về đổi lại bộ nào đó chỉnh tề rồi lại đến!” Nghiêm nghị ra lệnh, Tôn lão quả thực bị đứa con gái út này làm tức tối đến bốc hỏa trong đầu rồi. Nhìn xem! Nó ăn mặc thiếu tôn trọng thế này, làm sao để cho Thiệu Duẫn Thiên để mắt được? Uống công bắt nó đi cùng, không phải để cho hai người có cơ hội gần gũi à.

“Bố xác định?” Cố ý liếc qua đồng hồ, Trần Giai Kỳ cười nguy hiểm. Khả khà, ông già nếu thực muốn thế, thì cô cũng sẽ tích cực làm đứa con hiếu thảo vậy, phải làm theo thôi. Chỉ có điều, đợi cô thay xong quần áo rồi lại đến, chắc người ta cũng về từ sớm rồi.

“Mày...” Nhìn thấy ám hiệu liếc đồng hồ, biết đã đến giờ hẹn, cũng thừa hiểu âm mưu có cô, Tôn lão không nhìn được nản lòng, đang định mắng cho hết giận, nhưng tiếng “cốc cốc” vang lên bên cửa, ngay sao đó cánh cửa chạm hoa văn đã bị đẩy ra, một nhân viên phục vụ vô cùng tận tình đẩy khách quý đi vào.

“Duẫn Thiên, cháu đến rồi!” Tôn lão đổi sắc mặt như kịch mặt nạ Tứ Xuyên, vừa giận đã cười.

“Bác Tôn, thật ngại quá! Để bác phải chờ lâu rồi.” Cười nhàn nhạt, Thiệu Duẫn Thiên để phục vụ kéo ghế cao trước bàn, từ chối ý giúp đỡ của anh ta mà tự mình chống ngồi lên.

“Đâu có! Biết cháu hoạt động bất tiện rồi mà bác còn hẹn cháu ra ngoài thế này, là bác không phải!” Cười to sang sảng, Tôn lão lại tự trách mình không đúng.

Biết vậy sao còn cố xuất hiện? Mặt lạnh, Trần Giai Kỳ trào phúng thâm cười không ngớt trong lòng, hơn nữa từ lúc nhìn thấy Thiệu Duẫn Thiên bước vào đây, cảm giác buồn bực từ từ ngưng lại...

Hừ! Người này rõ ràng là không biết ông già sắp xếp ăn cơm xem mặt đấy chứ? Nếu biết mà vẫn còn đi, cô thực sự thấy quá không đáng cho Hân Lam! Có lẽ cô nên thay bạn thân làm rõ tâm tư hẳn đi, nếu hẳn không có ý với Hân Lam, vậy cũng phải nhanh chóng khuyên bạn thân đừng ngốc nghếch đặt hẳn trong mắt nữa, đi tìm những người khác tốt hơn đi! Dù sao kết cục của nàng tiên cá cũng đâu có gì hay!

“Bác Tôn, bác đừng nói như thế!” Không để cho cuộc nói chuyện vô nghĩa này tiếp tục nữa, Thiệu Duẫn Thiên đảo mắt nhìn qua, một khuôn mặt có phần quen thuộc xuất hiện...

Là cô gái đó! Bạn của Hân Lam, tên là cái gì ấy nhỉ? Trần... Trần Giai Kỳ? Đúng rồi! Là tên này! Có điều, sao cô ấy lại cùng chờ anh với Tôn lão? Hai người này có quan hệ thế nào? Đột nhiên, con người ôn hòa trầm tĩnh của Thiệu Duẫn Thiên lóe lên tia sáng, lại nhanh chóng biến mất không dấu vết.

Vì buổi tiệc hôm đó, lúc một đám người đông gặp nhau Nhan Hân Lam nhanh chóng lấy lý do mời khiêu vũ để thoát đi mọi người truy hỏi, sau đó nhảy cùng một khúc xong, cũng rất nhanh cùng anh biến mất, đây chính là lý do quan trọng mà Tôn lão không hề có thời gian để giới thiệu con gái cho anh, Thiệu Duẫn Thiên tất nhiên không biết quan hệ của hai người rồi!

“Đúng rồi! Duẫn Thiên, bác giới thiệu cho cháu!” Phát hiện ánh mắt của anh đặt trên đứa con gái này, Tôn lão vội vàng giới thiệu. “Đây là con gái bác bác — Giai Kỳ, lần trước các cháu cũng gặp nhau ở buổi tiệc rồi, còn nhớ không?”

Con gái Tôn lão hả? Đuôi mày hơi nhếch lên, nhưng cũng lập tức hiểu được đây là kết quả phong lưu bên ngoài của Tôn lão rồi. Chứ không thì từ trước đến nay Tôn gia, theo như anh biết, chỉ có một đứa con duy nhất là Tôn Minh Vĩ mà thôi.

“À phải! Cháu cũng có ấn tượng.” Nhìn thấy cô gái nào đó ở sau lưng Tôn lão nháy mắt ra hiệu, bảo anh đừng nói chuyện hai người vì người nào đó mà đã quen từ trước ra. Thiệu Duẫn Thiên cũng không ngốc, lập tức mỉm cười gật đầu — là trả lời Tôn lão, nhưng cũng ý bảo với Trần Giai Kỳ là anh hiểu rồi.

“Ha ha... Vậy à? Tốt, tốt...” Ở bữa tiệc chỉ gặp lướt qua một chút, mà cậu ta đã có ấn tượng, chắc chắn là có ý quan tâm đến con gái ta rồi. Ha ha... Tốt lắm! Tốt lắm!

Tôn lão mừng rỡ trong lòng, trong lúc ăn cũng hữu ý vô tình khen ngợi điểm mạnh của con gái, lại tạo ra vài chủ đề để hai người nói chuyện với nhau, ý tứ làm Nguyệt lão vô cùng rõ ràng.

Thế này thì người ngốc đến mấy cũng không thể không nhận ra, huống chi là người tâm lý kín đáo nhạy bén như Thiệu Duẫn Thiên! Bất quá anh cũng không vạch trần, chỉ là nho nhã lịch sự cười đáp lại, thỉnh thoảng khơi vài chủ đề để cùng cô gái trợn trắng mắt nhìn đó nói vài câu.

Thấy hai người nói chuyện cũng vui vẻ, có vẻ rất hợp, Tôn lão vô cùng vui mừng, liên tục mời rượu mời thức ăn, bữa ăn cũng hết sức vui vẻ, không khí rất thoải mái. Cho đến lúc lâu sau, cuối cùng ông cũng nói ra trọng tâm của buổi gặp mặt hôm nay.

“Duẫn Thiên, hôm qua Tình Vân đã cho bác biết điều kiện của cháu.”

“Vâng.” Nhàn nhạt đáp lại, nhẹ nhấp một miếng nước, bất động thanh sắc đợi ông đáp lại — tuy là đã cầm chắc được 90% rồi.

“Cháu là một nhà lãnh đạo xuất sắc, Đông Hạo dưới sự lãnh đạo của cháu, nhất định sẽ càng ngày càng hưng thịnh.” Cười khỏ, Tôn lão lại lần nữa than sao mình không được một đứa con trai như vậy, nhưng cũng nhanh chóng lấy lại tinh thần. “Điều kiện cháu đưa ra, bác đều có thể chấp nhận. Bác sẽ cho người nhanh chóng soạn hợp đồng đưa cho cháu xem, nếu không có vấn đề gì, chuyện hợp tác này cứ quyết vậy đi!”

“Được ạ! Chúng cháu cũng xin đợi tin tức từ chỗ bác Tôn.” Nở nụ cười, anh đưa tay ra. “Mong rằng chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ!”

“Đúng vậy! Hợp tác vui vẻ!” Cười ha ha, Tôn lão vươn tay bắt, đôi mắt sắc bén nhìn anh không chớp, sau đó mới râm rì khẽ hỏi. “Duẫn Thiên, có thể nói cho bác biết, cháu còn tình cảm với Tình Vân không?” Con trai nhà mình cũng không phải không giỏi, nếu so ra, thực sự kém hơn rất nhiều người cũ này. Nếu thật sự để phụ nữ lựa chọn, chắc chắn phần lớn sẽ chọn cậu ta.

Thế nhưng mình vĩ thích chính là Tình Vân, người làm cha như ông, cũng không thể không nghĩ cho hạnh phúc của con trai. Bây giờ hai người cùng về nước rồi, chuyện lão già ông lo lắng nhất, chính là con dâu rồi sẽ vẫn hối hận lựa chọn trước đây, mà quay trở lại với Thiệu Duẫn Thiên.

Tất nhiên! Cái tình hình đó có phát sinh ra, thì điều kiện tiên quyết là, Duẫn Thiên đối với nó vẫn còn tình cảm, cho nên ông không nhịn được muốn hỏi, tình cảm của Duẫn Thiên ra sao.

Tình cảm với Tình Vân sao? Thiệu Duẫn Thiên nghe vậy, nhưng trong đầu lại hiện ra một gương mặt khác, một gương mặt ôn nhu xinh đẹp, lúm đồng tiền duyên dáng đáng yêu, đối với anh luôn là chăm sóc không hề nề hà, còn vui vẻ lôi kéo anh, “anh có muốn tiếp tục khiêu vũ không?”, một bóng hình duyên dáng trên sàn nhảy...

A... Quá nhiều những hình ảnh ám áp, khiến người quyền uy, nhưng tất cả đều tràn đầy phong thái của một cô gái, mà cô gái đó thì không phải tên Kỷ Tình Vân!

Nhận thấy được lo âu của ông lão trước mặt, Thiệu Duẫn Thiên lắc đầu cười khẽ. “Bác Tôn, cháu hôm nay và cháu trước đây, đã không còn là một.” Trải qua bao nhiêu năm tháng đó, không hề liên lạc, không hề trao đổi tình cảm, làm sao có thể có được tình cảm nóng bỏng trước đây? Cho dù ngày trước đã yêu sâu đậm, si mê đến mức nào, nhưng thời gian cũng như nước chảy, cuối cùng cũng đều bị rửa trôi hết.

Lại càng không nói anh là bị Kỷ Tình Vân bỏ rơi trước! Muốn anh đối với người đã bỏ rơi anh mà vẫn một mảnh chân thành, nhiều năm không oán không hối, thâm tình yêu thương, cái này cũng quá khó rồi!

Hơn nữa, anh giờ đã có... có... Nghĩ đến đây, Thiệu Duẫn Thiên bỗng nhiên nở một nụ cười đầy nhu tình, đầy lòng, trong đầu cũng toàn là khuôn mặt có lúm đồng tiền nhu mỹ kia.

“Bác hiểu!” Nghe ra ngụ ý của anh, Tôn lão cũng nhẹ lòng, mỉm cười buông tay ra.

Người này là người đàn ông tốt! Cũng không biết cô gái nào có phúc gả cho cậu ta? Không biết con gái mình có hi vọng không đây? Tuy vốn là mang theo để muốn đền bù cho cậu ta, để cậu ta không đến nỗi không quên được tình xưa mà đoạt lại Kỷ Tình Vân, nhưng hôm nay lại thật sự hi vọng con gái bắt tài nhà mình được cái phúc ấy thật.

Ai da! Hóa ra Thiệu đại công tử đã không thương Kỷ Tình Vân rồi! Xem ra cơ hội của Hân Lam lớn hơn rồi đây! Trần Giai Kỳ ngồi bên cạnh nghe ngóng, không kìm được cười đầy nghiền ngẫm.

“Bác phải về chuẩn bị hợp đồng đây! Hai đứa ở lại nói chuyện với nhau nhé, bác về trước!” Cười ha ha, Tôn lão không nói lời nào đi nhanh ra khỏi phòng bao, cố ý tạo cơ hội cho hai người ở một mình.

Nhìn theo bóng ông biến mất sau cánh cửa, Trần Giai Kỳ trợn mắt mà la hét. “Thật không chịu nổi! Ông già này kiếp trước là Kiều thái thú đây à?” Loạn điểm yên ương phở (*) a!

Nghe vậy, Thiệu Duẫn Thiên tao nhã cười nhạt. “Trần tiểu thư, không ngờ em là con gái bác Tôn.”

“Đại khái là kiếp trước tạo nghiệt đó mà!” Cho nên kiếp này mới bị phạt làm con gái riêng của ông già.

Xem ra hai cha con cô ấy có nhiều khúc mắc lắm đây! Nghe ra oán giận trong ngữ điệu của cô, Thiệu Duẫn Thiên chỉ cười cười, không bày tỏ ý kiến gì.

“Thành thật một chút, trước khi đến anh có biết bữa cơm này là xem mặt không?” Tay nâng má, Trần Giai Kỳ dò hỏi.

“Vừa này mới biết.” Nếu anh biết sớm, cơ bản cũng không đồng ý hẹn gặp.

“Rất tốt!” Nhận được đáp án vừa ý, cô vui vẻ gật đầu, không nghĩ ngợi gì buột miệng lại hỏi: “Anh với Hân Lam là thế nào đó? Có vượt qua giới hạn tình cảm bạn bè không vậy?”

“Đó là chuyện cá nhân! Anh không có nghĩa vụ trả lời.” Con người cơ lại, Thiệu Duẫn Thiên không cho là anh cần phải đem chuyện tình cảm riêng tư của anh với Hân Lam kể lại cho người ngoài như con bé này — cho dù cô ấy có là bạn thân của Hân Lam chăng nữa!

Nghe thế Trần Giai Kỳ cũng hơi bực, nhưng vẫn nén tức, vẻ mặt nghiêm túc. “Nếu anh không có tình cảm với Hân Lam, vậy đừng đến gần cô ấy nữa, để cho cô ấy lấy toàn bộ tâm hồn chỉ đặt vào anh. Bao nhiêu năm đó là quá đủ! Em không muốn cô ấy lại giống như nàng tiên cá, yên lặng nhìn hoàng tử nhưng chẳng đòi hỏi gì mà chỉ có thể chờ đợi.” Nếu để cho cái đứa con gái chỉ cần trộm nhìn người ta đã hài lòng tiếp tục ngốc nghếch thế, thì sẽ biến thành bọt biển thật đây!

“Là ý gì?” Sao lại bao nhiêu năm? Sao lại bảo cô ấy lấy toàn bộ tâm hồn đặt vào anh? Nghe ra điểm bất thường trong lời nói, Thiệu Duẫn Thiên sắc mặt khế biết nhìn chăm chăm cô, muốn tìm lời giải thích.

Ồ — có phản ứng này! Xem ra người này cũng không phải không có ý gì với Hân Lam!

Nhượng mảy dắc ý, cô quyết định: phản bội bạn!, đòi hỏi yêu sách!. “Anh có biết tâm ý của Hân Lam với anh chứ?”

Tâm ý của Hân Lam ... với anh? Bất ngờ, Thiệu Duẫn Thiên tim căng thẳng, giọng nói cũng như nghẹn lại. “Anh... rất muốn biết!”

Quả đúng là có ý mà! Trong lòng mừng rỡ hoan hô, Trần Giai Kỳ trộm cười. “Anh là nhóm máu O âm tính đúng không?” Tuy là Hân Lam nói không muốn để cho anh ta biết, nhưng thực sự cô không nhìn được nữa, càng không nhận được nữa! Hôm nay nhất định phải để cho người này biết rõ Hân Lam tốt cỡ nào với anh ta.

“Sao em biết?” Nhíu mày, Thiệu Duẫn Thiên vô cùng tin tưởng trừ một số ít người biết anh có nhóm máu hiếm ra, bên ngoài cơ bản là không hề có ai biết cả, ngay cả báo chí cũng chưa từng đăng.

“Hân Lam nói cho em biết.”

“Sao cô ấy lại biết?” Rõ ràng anh còn chưa nói cho cô ấy biết! Thiệu Duẫn Thiên vô cùng kinh ngạc.

“Hà hà... Cái này cần phải kể từ đầu...”

Chú thích: Kiều thái thú – một nhân vật trong truyện tích nổi tiếng “Kiều thái thú loạn điểm uyên ương phổ”, xuất từ quyển thứ tám của “Tĩnh thể hằng ngôn” – Phùng Mộng Long. Đọc nội dung văn bản thì đây là một câu chuyện có nội dung khá là vui.

Kiều thái thú loạn điểm uyên ương ngày nay trở thành một thành ngữ, chỉ sự giải quyết gán ghép hồ đồ.

Nội dung câu chuyện thể này:

Trong một ngày hội chùa náo nhiệt, tú tài Tôn Nhuận sơ ý đánh rơi từ cảo (anh già viết thơ rồi đánh rơi), vừa lúc lại để thiếu nữ Lưu Tuệ Nương nhặt được, hai người nhờ đó quen biết, lại có tình cảm với nhau. Cùng lúc đó, một tú tài khác tên Bùi Chính cũng cùng một thiếu nữ khác tên Từ Văn Cô nhất kiến chung tình. Hai đôi tình nhân để tỏ tình ý, tặng nhau tín vật, không nghĩ đến trong hội chùa đông người lộn xộn, lại có cha mẹ đi cùng, trong lúc vội vàng nhờ vả loạn lên, quạt trắng của Tôn Nhuận thì đưa Từ Văn Cô, khăn lụa của Từ Văn Cô thì lại đưa cho Tôn Nhuận; khăn của Lưu Tuệ Nương đưa cho Bùi Chính, còn quạt của Bùi Chính lại đến tay Lưu Tuệ Nương. Bởi vậy, Tôn Nhuận cứ nghĩ người mình thích là Từ Văn Cô, Từ Văn Cô cũng nghĩ người mình thích là Tôn Nhuận, mà Lưu Tuệ Nương cũng nghĩ mình yêu là Bùi Chính, Bùi Chính cũng tưởng yêu là Lưu Tuệ Nương. Vừa lúc trước đó, Tôn Nhuận và Từ Văn Cô, Bùi Chính và Lưu Tuệ Nương cũng có hôn ước, đều đang chờ gả, chờ cưới. Khi họ nghe được tên người đính ước, cũng nghĩ rằng chính là ý trung nhân, không khỏi mừng thầm.

Chuyện sẽ trở thành tréo ngoe và éo le như vậy nếu như không có điều này: Chị gái của Tôn Nhuận tên Châu Di và anh trai của Lưu Tuệ Nương là Lưu Phác đã đính ước từ lâu.

Lưu gia vì Lưu Phác bệnh lâu không khỏi, quyết định phải đón Châu Di vào cửa, bái đường xưng hỉ, trước đó đã nói rõ, nguyên kiện đi rồi nguyên kiện về, (tức là làm hình thức thôi chứ không để động phòng thật), không ở lại Lưu gia.

Đến ngày đón dâu, Châu Di bất mãn cha mẹ xử lý như thế, lại sợ Lưu Phác bệnh không dậy được, cố giả bộ bệnh không chịu lên kiệu. Lúc này, vì Tôn Nhuận và tỷ tỷ dung mạo giống nhau, nên quyết định cho Tôn Nhuận giả gái, thay tỷ tỷ xuất giá. Lúc bái đường, Lưu gia vì Lưu Phác bệnh nặng không rời được giường, đành cho Lưu Tuệ Nương giả trai, thay huynh hành lễ. Lúc xong, Lưu gia lại rút lại lời nói, kéo Tôn Nhuận vào động phòng, rồi để Lưu Tuệ Nương vào bầu bạn (khổ cứ nghĩ hai đứa con gái thì làm gì được). Vào động phòng rồi, mới phát hiện người kia chính là người trong lòng từ lâu nhưng nhớ, thế là phu thê giả thành thật.

Chuyện bị phát hiện, vậy là Lưu gia tố cáo Tôn gia “bán hàng giả”, Bùi gia nói Lưu gia “dung túng con gái gian dâm”; Từ gia đòi từ hôn Tôn gia... Mọi chuyện càng lúc càng lằng nhằng, không thể làm gì khác đành lôi đến công đường phân xử, nhờ Kiều thái thú xử án. Vì vụ án liên quan quá nhiều người, lại quá rắc rối, khiến Kiều thái thú căng cả đầu cũng không biết phân xử làm sao. Muốn theo ý cha mẹ hai bên cho đôi nào theo đôi ấy theo hôn ước ban đầu, thì bị mấy thanh niên đòi tự do hôn nhân phản đối. Muốn theo ý mấy anh chị để người yêu nhau sống với nhau, thì bị cha mẹ giữ gìn lễ giáo phong kiến phản đối. Trong thế khó xử, ông cứ xử loạn, kết quả, đúng lúc Lưu Tuệ Nương thì được gả cho Tôn Nhuận, Từ Văn Cô thì mang cho Bùi Chính.

Chep, nội dung hấp dẫn mà.

11. Chương 11

“Cạch” cửa mở, người đàn ông không chút tiếng động đẩy xe lăn đi tới bên giường lớn trắng tinh mềm mại, đôi mắt đen thăm thẳm chất chứa vô hạn nhu tình mà nhìn kiều nhan ngủ say...

“Hân Lam...” Nghe Trần Giai Kỳ kể lại mà biết hết mọi chuyện, Thiệu Duẫn Thiên trong lòng đã thầm gọi cái tên này cả trăm ngàn lần, giờ nhìn thấy người ấy ngủ mới thanh thản làm sao, cuối cùng không nén được nữa mà bật ra.

Đến hôm nay, anh mới biết cô cũng từng là nạn nhân vụ tai nạn năm ấy, cũng biết cô là người năm ấy đã hiến máu cứu anh, lại là vào cái đêm cô đau đớn tận cùng chứng kiến người thân qua đời...

Thảo nào! Thảo nào lúc trước mỗi khi anh nhìn thấy cô lái xe, tinh thần vô cùng căng thẳng. Ai... Người thân đều qua đời trong tai nạn giao thông, khó trách cô lái xe cẩn thận đến thế.

Nhưng điều làm cho anh cảm động, thậm chí kích động là, khi anh từ lời Trần Giai Kỳ mà biết được tâm ý của cô, tình cảm của cô suốt bao nhiêu năm... Thiệu Duẫn Thiên anh có tài đức gì đây, mà bao nhiêu năm dù không hề hay biết, lại được một cô gái hoàn mỹ nhường ấy chân thành yêu thương?

Ồi... Vụ tai nạn ô tô năm đó, ông trời đã tàn nhẫn cướp đi của anh đôi chân, nhưng lại bù lại cho anh món quà tốt đẹp như thế, anh nên cảm kích chứ...

“Hân Lam, hóa ra em đã đợi ở bên anh rất nhiều năm, để chờ anh tìm thấy em...” Nhẹ giọng khẽ nói, Thiệu Duẫn Thiên ức chế không được kích động trong lòng, lặng lẽ cầm lấy bàn tay nhỏ bé tinh tế lộ ra ngoài chăn của cô, dịu dàng mà than thở. Bao nhiêu năm, em cam chịu đứng ở một nơi trong bóng tối nhìn anh mà tự vừa lòng, nếu không phải có một buổi sáng như vậy, anh bị kẹt trong rãnh không thể động dậy, em cũng không đến tiếp cận anh, mà hai chúng ta có lẽ cũng đã không ở bên nhau như vậy... Thực sự may mắn, hôm ấy anh bị mắc kẹt trong cái rãnh đó... Ồi... Có lẽ là ông trời cũng không thể nhìn được nữa, mới khẽ kéo một sợi dây phải không...

“Hiện tại anh đang rất kích động, phải ôm em vào lòng mới có thể chắc chắn mọi việc không phải là mơ... Em không ngại anh trèo lên giường ôm em chứ?... Ân, không nói sao? Không nói là đồng ý...”

Lần thứ hai rất bĩ ỉu mà thừa cơ người ta ngủ say, không thể đáp lời, anh nở nụ cười, nhẹ nhàng mà cẩn thận, không làm kinh động người đang ngủ trên giường mà bò lên, chui vào trong chăn bông dày mềm mại, cánh tay dài trườn lấy cô gái ngủ say khẽ kéo vào lòng, không kìm được mà đặt nụ hôn thâm tình trên hai má phẩn.

A... Không phải là mơ! Cô thực sự nằm trong lòng anh, anh hạnh phúc...

Ồ... Thật là ấm áp... Toàn thân đều ấm, thật thoải mái...

Còn mơ màng chưa tỉnh, chỉ mơ hồ cảm nhận, Nhan Hân Lam không nhận được thoải mái cọ cọ cái “gối”, sau đó mới hài lòng chậm rãi mở ra đôi mắt đẹp nhập nhèm...

“Duẫn Thiên...” Khuôn mặt tươi cười nhã nhặn tuấn dật đập vào mi mắt, cô còn cho là mình mộng đẹp chưa tỉnh, lằm bằm mỉm cười chào.

“Tỉnh rồi?” Nằm nghiêng bên người cô, ngắm nhìn nụ cười ngọt ngào lúc mơ màng của cô, Thiệu Duẫn Thiên cười đầy vui sướng, trong lòng vô cùng khẳng định cô còn chưa tỉnh ngủ, có khi còn đang nghĩ mình nằm mơ.

“Không phải! Em đang mơ...” Thanh điệu mềm mại tuyên bố chính mình hãy còn đang trong mộng, lập tức mảy liễu khẽ nhủ, có chút phiền não. “Nhưng mà em muốn đi vệ sinh.” Nằm mơ có thể thật đến thế sao?

Thiếu chút nữa cười ra tiếng, Thiệu Duẫn Thiên phát hiện cô thường ngày dịu dàng, cẩn trọng là vậy, mà khi vừa tỉnh ngủ, lại giống như vô cùng mơ màng, không biết gì cả.

“Vệ đi thôi!” Nhịn đi vệ sinh cũng không tốt cho sức khỏe.

“Vâng.” Ngoan ngoãn đáp lại, rồi nghe lời bò xuống giường đi vào phòng tắm.

Nhìn theo cô bình tĩnh đi vào phòng tắm, Thiệu Duẫn Thiên bắt đầu cười cười đếm người: Năm, bốn, ba, hai...

“Rầm!” Cửa phòng tắm bị người mở ra rất bạo lực.

Đến rồi! Cười nhìn cô hoảng loạn chạy vọt ra khỏi phòng tắm, trên khuôn mặt thất thố kinh ngạc đôi mắt ướt mở trừng trừng, không tin nổi nhìn chằm chằm, Thiệu Duẫn Thiên không nhận được cười nghiêng ngả.

“Anh, anh, anh sao... lại...” Đây không phải là mơ! Anh đúng là đang cùng giường với cô! Nhan Hân Lam mặt đỏ, cả một câu cũng nói không xong, nghĩ không ra là có chuyện gì đây?

Nhìn cô ngượng ngùng lấp bắp không nói được thành lời. Thiệu Duẫn Thiên cười chống người lên, đang định lấy gối để đệm lưng, lại bị cô lập tức bước đến nhanh tay làm trước, để anh thoải mái mà dựa vào.

“Cảm ơn!” Thiệu Duẫn Thiên cảm động mỉm cười, nhận khi cô còn chưa lùi lại nắm lại tay nhỏ tinh tế, kéo cô lên ngồi trên giường, dịu dàng dò hỏi. “Em rõ ràng đang vừa sợ vừa hoảng, còn đang vô cùng nghi ngờ anh, sao vẫn không quên chăm sóc anh vậy?”

“A?” Ngắc đầu ngẩng hai mắt như đầm sâu, Nhan Hân Lam như bị mê hoặc, không hiểu anh hỏi thế là sao?

“Hân Lam...” Nhìn cánh môi phần hé mở của cô, bộ dáng bị mê hoặc đáng yêu này, Thiệu Duẫn Thiên không nhìn được rên rỉ.

“Gì, gì cơ?”

“Khép môi em lại, không thì anh lại muốn hôn em.”

“A!” Bị kinh sợ mà kêu lên một tiếng, cô nhanh tay che lại môi, dò xét từng chút ngó anh, mặt đỏ như bị thiêu... Anh, anh hôm nay sao lạ thế... Không không! Là từ tối qua bắt đầu là lạ!

Anh hôn trộm em...

Nghĩ đến câu nói tối qua của anh, hôm nay lại thấy anh chẳng hiểu thế nào mà lại nằm cùng giường với cô, Nhan Hân Lam lại càng đỏ mặt hơn.

“Duẫn Thiên, anh, anh rốt cuộc là làm sao vậy? Từ, từ tối qua tự nhiên thật kì lạ! Anh cố ý trêu em đấy à?” Xác định anh sẽ không làm càn, Nhan Hân Lam buông tay che môi xuống, rất sợ anh có chỗ nào không bình thường.

“Anh rất bình thường?” Mỉm cười, anh vẫn vẻ mặt thành thật. “Hân Lam, em yêu anh đúng không?” Tuy là câu nghi vấn, nhưng ý thì là khẳng định.

“Em... em.... Anh...” Bị câu hỏi bất thành linh dọa chết khiếp, cô tức khắc tim đập loạn, giống như bí mật cất giấu bao nhiêu năm bị vạch trần, trong chốc lát không biết đáp lại thế nào.

“Hân Lam, Giai Kỳ bạn em hôm nay đã kể hết cho anh rồi, bao gồm cả chuyện năm đó em hiến máu cho anh nữa.” Thấy cô hoảng loạn, Thiệu Duẫn Thiên bất ngờ siết tay ôm chặt cô vào ngực, giọng nói chất chứa xúc động.

Giai kỳ kể hết cho anh? Nghe vậy, Nhan Hân Lam mặt lập tức trắng bệch, sợ vô cùng sẽ bị anh nghi là cố tình có ý đồ tiếp cận anh, lo lắng, hoảng loạn lắc đầu thật mạnh, không hề chú ý đến cảm xúc lộ ra rõ ràng của anh. “Em, không phải em cố ý tiếp cận anh... Em không có ý đồ gì cả, anh đừng hiểu lầm...”

“Đồ ngốc!” Thấy cô căng thẳng, kinh hoảng, Thiệu Duẫn Thiên không nhìn được khế cười. “Anh thật đau lòng, em lại không có ý đồ gì với anh! Em phải biết, anh rất có ý đồ với em đó...”

“Anh, anh rốt cuộc là đang nói gì?” Đầu óc đã loạn cào cào, kinh hoàng mà nhìn nhìn anh.

“Hân Lam...” Bất đắc dĩ cười, thâm tình mà chân thành nói hết lời yêu. “Anh cũng yêu em!”

Dứt lời, anh bất thành linh cúi đầu trên đôi môi đỏ mọng, ngay lúc cô còn chưa kịp phản ứng, đã đặt một nụ hôn nồng nhiệt triển miên...

Không biết bao lâu sau, anh mới thở hổn hển mà buông cô ra, đầy mắt nồng đậm sắc dục...

Anh yêu cô? Cô không nghe sai chứ? Nhan Hân Lam vừa vui mừng vừa sợ hãi, trong lòng có dòng nước vừa chua vừa ngọt chảy qua, chớp mũi cay cay, con người ướt át giật mình ngầy dại, hai mắt ngấn lệ. “Anh... không phải đang gạt em?”

“Đồ ngốc! Sao anh phải gạt em?” Đưa tay lau đi giọt nước lã trào, Thiệu Duẫn Thiên không tìm được sóng ngầm trong lòng, lại ôm chặt cô vào trong ngực.

“Anh thật sự yêu em? Hay là bởi vì nghe Giai Kỳ nói những chuyện đó nên mới...”

“Đừng có nói cái chuyện em đang nghĩ!” Cắt ngang lời ngờ vực của cô, Thiệu Duẫn Thiên trầm giọng mà thể hiện sự tức giận với nghi ngờ ấy. “Nếu em còn nói những chuyện kiểu như thế, không phải là xúc phạm anh, mà cũng xúc phạm chính em, anh sẽ tức giận! Em phải hiểu anh không phải là loại người có thể đùa

giờn với hạnh phúc của chính mình như thế! Nếu anh không yêu em, thì dù có gì xảy ra anh cũng không lấy tình cảm của mình ra hối báo em.”

“Xin lỗi.” Lúc này lại thành cô xin lỗi, vành mắt đã ướt nước, khoe miệng lại cười.

A Hóa ra là anh thật sự yêu cô! Vốn nghĩ rằng chỉ cần lặng lẽ nhìn anh, đơn phương mà trả giá là có thể thỏa mãn. Nhưng không ngờ một ngày kia lại thực sự được đáp lại tình cảm này, vui sướng này, hạnh phúc này trước kia cô đâu dám tưởng tượng.

“Em tốt đẹp như thế, ở bên em, không có lẽ nào lại không yêu em...” Ôm chặt lấy cô, Thiệu Duẫn Thiên thấp giọng khẽ nói. “Vừa này ngắm em ngủ, anh lại nghĩ, anh thật có chút bực mình...”

“Tại, tại sao?” Kinh ngạc ngẩng đầu, chống lại con người sâu thẳm của anh, hoảng hốt hỏi.

“Còn hỏi à?” Dem nhân nhi trong ngực ôm vào càng chặt, anh hơi lo sợ. “Em đã làm lãng phí bao nhiêu thời gian của chúng ta rồi? Nếu như không phải vào sáng sớm hôm ấy, anh bị mắc kẹt, em cũng cơ bản chẳng đến gần anh, mà anh có lẽ đã bỏ lỡ em vĩnh viễn...” Cũng bỏ lỡ hạnh phúc của đời anh.

Nhan Hân Lam nghe vậy không khỏi cười. “Không lẽ anh muốn em hao tổn tâm sức đi đến tận tận với anh?” Nếu không phải hôm đó trùng hợp như vậy, cơ bản cô sẽ không bao giờ tiếp xúc được với anh.

“Chính xác! Như vậy chúng ta đã yêu nhau sớm hơn mấy năm, cũng được hạnh phúc rồi.”

“Biết đâu nếu chúng ta gặp nhau sớm hơn, anh lại không thích em.” Dịu dàng cười nhạt, cô cũng không dám chắc chắn như anh. Nếu sớm hơn mấy năm, lúc đó anh vẫn còn chưa bước ra khỏi nỗi đau bị bạn gái vứt bỏ, có lẽ cũng không thể như bây giờ có thể bình tĩnh đến với tình yêu mới đâu!

“Có lẽ vậy!” Anh hiểu ngụ ý của cô, trầm ngâm thờ dãi. Thiệu Duẫn Thiên không dám nói, lời của cô khoong có lý. “Cho dù thế nào, bây giờ, anh yêu em.”

“Em cũng yêu anh...”

Lời yêu đáp lại nhanh chóng biến mất giữa hai đôi môi từ từ hợp lại, một lúc lâu, rất lâu sau đó...

“Hân Lam, chúng ta tốt nhất là rời giường đi...” Thở hổn hển, trán đổ mồ hôi, giống như đang cực lực chịu đựng gì đó vậy.

“Tại sao... A! Em, em hiểu!” Xấu hổ đỏ bừng cả mặt, cô cũng chậm chạp mà hiểu được anh có phản ứng, không ngừng loạn lên nhảy dựng, lấp bắp tự hỏi tự trả lời. “Em.... Em tưởng nửa người dưới của anh... Liệt... rồi... rồi... Không ngờ anh... anh còn...”

“Hân Lam!” Cố gắng ổn định lại nhịp thở, Thiệu Duẫn Thiên bình tĩnh tuyên bố. “Bác sĩ nói anh không có bị tổn thương thần kinh ở phương diện kia.” Ồ... Không ngờ vậy mà cô lại xem anh là đàn ông “bất lực”.

“A... Vậy, vậy à? Là em hiểu nhầm... Thật xin lỗi...” Càng nói, mặt càng đỏ hơn.

“Hân Lam!” Lại trầm giọng kêu lên, rất là nghiêm túc chất vấn. “Nếu em thật sự cho là anh không được, vậy sao còn đồng ý yêu anh?”

“Em, em có thể nhận tình yêu trên tinh thần...”

Tình yêu trên tinh thần? Thiệu Duẫn Thiên không biết nên khóc hay cười, thật không biết thế nào với sự thuần lương của cô đây. Thời buổi này, ngay cả phải nữ cũng nhao lên đòi tự chủ tình dục, vậy mà cô lại bằng lòng tiếp nhận một yêu một người không thể sinh hoạt vợ chồng! Chẳng lẽ cô là sinh vật kỳ Phấn trắng?

kỷ Phấn trắng: Kỷ Phấn trắng hay kỷ Creta là một đơn vị chính trong niên đại địa chất, bắt đầu từ khi kết thúc kỷ Jura khoảng $145,5 \pm 4,0$ triệu năm trước cho đến khi bắt đầu thế Paleocen của phân đại đệ Tam vào khoảng $65,5 \pm 0,3$ triệu năm, được đặc trưng bởi địa tầng đá phấn trải rộng. Động vật nổi bật của kỷ Phấn trắng là khủng long.

“Yên tâm!” Nhẹ giọng, nói chậm rãi, anh cười như không cười. “Anh cam đoan với em, chúng ta tuyệt đối không phải chỉ yêu trên tinh thần!”

**

“Xuân phong đặc ý chưa kìa!”

Cười gian như kẻ trộm, Thiệu Duẫn Cương vừa vào phòng tổng giám đốc, đã vô liêm sỉ trêu chọc anh trai nhà mình, “Gần đây nhìn mặt anh, đến cả khoe miệng cũng là ý xuân, nhất định là cùng với chị dâu tương lai của em tiến thêm một bước hả?”

“Mày học xem tướng từ bao giờ đấy?” Cười xì một tiếng, Thiệu Duẫn Thiên tâm tình rất tốt.

“Hô hô... Thiệu bán tiên ở đây, anh thành thật mà thú nhận đi!” Kéo ghế da, lười biếng co người ngồi lên.

“Sao lại quan tâm chuyện tình cảm của anh thế?” Thực sự không hiểu nổi, lão Nhị gần đây có vẻ vô cùng quan tâm tiếng triển tình cảm của anh và Hân Lam.

“Liên quan đến hạnh phúc của em đấy!” Liếc mắt cực kì u oán. “Lão đại, anh quên rồi sao? Em có thể thuận lợi làm cho bà đàn ông nhận lời lấy em hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào anh đấy!”

Anh? Bỗng dưng, Thiệu Duẫn Thiên nhớ tới mấy tháng trước, Đỗ Lan ra điều kiện, phải đợi cả ba anh em cùng làm đám cưới, thế là hiểu ra.

“Sẽ không để chú thất vọng!” Nham hiểm cười, anh tiết lộ một chút thông tin.

“À ——“ Cười kì quái, Thiệu Duẫn Cương hưng phấn nhường mày. “Xem ra là có kế hoạch hết rồi!”

Cười nhạt không nói gì gật đầu, Thiệu Duẫn Thiên thoải mái thừa nhận.

“Lão đại, em nói không sai chứ! Chị dâu tương lai nhất định có ý với anh mà. Xem đi! Không phải em nói quá chuẩn sao!” Ngửa đầu cười ầm ầm, Thiệu Duẫn Cương phục mình quá.

“Đúng là không thể xem nhẹ công lực của cao thủ tình trường mày được.” Chuyện liên quan đến tình cảm nam nữ, Thiệu Duẫn Thiên không thể không bá phục nhị đệ này được.

“Không dám! Không dám!” Mặt mũi đặc ý, lại giả vờ khiêm tốn.

“Nói ít thôi!” Chán nói nhảm, Thiệu Duẫn Thiên xì cười một tiếng, trở lại chuyện chính. “Bên Đại Hoa đã gửi hợp đồng đến chưa?” Từ khi gặp mặt Tôn lão ở Cúc phương lâu, cũng đã ba ngày rồi, tính ra, cũng đã hòm hòm thời gian soạn hợp đồng.

“À! Cái này ấy hả!” Đặt hợp đồng dày mấy tờ đặt trên mặt bàn, Thiệu Duẫn Cương mới nhớ mục đích hẳn đến.

Chăm chú đọc xong, anh hỏi dò: “Công ty luật có phát hiện ra chỗ nào nghi vấn hoặc nguy hiểm không?”

“Không! Em cũng xem rồi, không thấy có vấn đề gì.”

“Tốt lắm!” Mỉm cười, anh kí tên, đóng dấu. “Chuyển lời cho Tôn lão, nói không có vấn đề gì.” Dứt lời, chuyển người mình sang xe lăn, chuẩn bị đi.

“Gi? Lão đại, anh trốn việc đi đâu đấy?” Quá đáng! Mới ký cái tên, đã muốn chạy rồi, không phải là quá mức tắc trách à.

“Anh hẹn Hân Lam đi uống trà chiều rồi...” Ngừng lại, giống như biết rõ hẳn muốn kháng nghị, lập tức vừa cười vừa bổ sung một câu —— “Để không ày “thân phận không rõ”, có thể nhanh chóng có cái danh phận, anh phải cố gắng với Hân Lam nhiều hơn đúng không!”

“Lão đại ——“ Dao nhỏ phi tới, Thiệu Duẫn Cương kéo dài giọng, vô cùng oán hận. “Lý do này của anh cũng quá không đường hoàng đi!” Hứ! Còn nói là vì hẳn a, chẳng qua là muốn đi tình tự! Nhưng mà khiến người ta đau đớn nhất là —— hẳn, kháng nghị không nổi!

Ồ... Bởi vì hẳn thật đúng là rất muốn mau mau có chút danh phận với bà đàn ông!

Trong phòng ăn khí thể phi phạm của nhà hàng năm sao, giờ trà chiều, không ít phu nhân danh媛, nhân vật nổi tiếng đang thưởng thức ẩm thực ở đây, có vẻ là một buổi chiều rảnh rỗi. Mà bên cửa sổ ánh sáng chan hòa, không khí ưu nhã, giờ có một đôi nam nữ xứng đôi, nói cười vui vẻ.

Chàng trai nhã nhặn, tướng mạo xuất chúng; cô gái ôn nhu kiều mị, động lòng người; có thể nói là đôi trai tài gái sắc, mà tuần nam mỹ nữ cạnh nhau không tránh được thu hút ánh nhìn của người khác. Chẳng qua khi mọi người nhìn đến xe lăn chàng trai, ánh mắt lại mang sắc thương xót. Nhưng để ý thấy cô gái cẩn thận tỉ mỉ lấy đồ ăn, nước uống cho anh, tình cảm mà chăm sóc, lại nổi lên một tầng yêu mến, ngưỡng mộ...

“Duẩn Thiên, thịt dê xiên nướng trên than ở đây không tệ, anh nhìn đây này.” Không hề để ý đến ánh mắt bên ngoài, Nhan Hân Lam luôn tay lấy đồ ăn cho vào đĩa của anh.

“Đúng là không tệ.” Ăn một miếng, Thiệu Duẩn Thiên mỉm cười tán thành.

“Anh còn muốn ăn gì không? Em lại đi lấy.”

“Không cần! Dạ dày không chứa được nữa.” Lắc đầu, thần sắc ôn nhu cười nói. “Chỉ thấy em chăm cho anh, lại chẳng chịu ăn mấy.”

“Có mà! Em cũng ăn không ít bánh ngọt đâu!” Chỉ chỉ bánh ga tô tinh xảo trên đĩa của mình, cô cười phản đối anh nói không đúng gì cả.

“Hóa ra em đến để thăm dò tình hình địch hử?” Chính mình cũng làm bánh, đi ăn cơm ngoài còn chọn bánh ga tô, chẳng lẽ là muốn làm chút nhận xét? Thiệu Duẩn Thiên không nhịn được cười phá lên.

“Đúng đấy!” Nghe lời anh nói, Nhan Hân Lam hơi nghiêng người về phía trước, cố ý cười hỏi: “Vừa nãy anh cũng ăn không ít, anh nói xem, là em làm ngon hơn, hay là đầu bếp món ngọt của nhà hàng làm ngon hơn?”

“Đương nhiên là em ngon hơn!” Học cô nghiêng người về phía trước, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai hôn trộm một cái, mới lùi lại, đáy mắt ranh ma đầy ý cười tuyên bố ý kiến.

“Anh... Anh không đứng đắn!” Mặt đỏ bừng lên gất khê, khẩn trương nhìn một vòng ghế bàn bốn phía, phát hiện khi nãy bị bao nhiêu người nhìn thấy anh hôn, còn đang nhìn cười cười, làm cô xấu hổ vội vàng quay đầu, vành tai trắng noãn nháy mắt đỏ ửng.

Thấy thế, Thiệu Duẩn Thiên không nhịn được nở nụ cười, lại nghiêng người nói gì đó bên tai cô, chỉ thấy cô vừa cười vừa ngượng, hờn dỗi mà đập nhẹ tay anh, lại khiến anh càng cười to hơn...

“Duẩn Thiên!”

Bỗng nhiên, cạnh bàn vang lên một giọng nữ giới vừa quen vừa lạ, hai người còn đang cười cười đùa đùa ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Kỷ Tình Vân.

Là cô ấy! Vừa thấy người mới đến là ai, Nhan Hân Lam ngẩn người.

“Tình Vân, em cũng tới uống trà chiều sao? Trùng hợp quá!” Thiệu Duẩn Thiên vẻ mặt không thay đổi, giống như gặp bạn cũ nói chuyện mà thôi.

“Đúng vậy! Cũng đi với mấy người bạn thân, đang định về không ngờ lại gặp anh.” Cười nhàn nhạt, liếc nhìn Nhan Hân Lam, rồi ánh mắt lại chuyển chú theo dõi anh. “Em có thể nói chuyện với anh một chút không?”

“Anh...”

“Xin lỗi, em đi trang điểm lại chút.” Không đợi Thiệu Duẩn Thiên đáp lại, Nhan Hân Lam đã đứng dậy rời đi, để cho hai người có thể nói chuyện riêng.

Nhìn theo bóng hình cô biến mất, Kỷ Tình Vân ngồi vào chỗ của cô, đôi mắt đẹp kinh ngạc nhìn khuôn mặt tao nhã không chút gợn sóng của anh, đáy mắt có tia không thoải mái.

“Có việc gì sao?” Cười một tiếng nhàn nhạt rõ ràng, làm như không thấy sự không thoải mái trong mắt Kỷ Tình Vân.

“Duẩn Thiên, năm ấy em... có làm tổn thương anh không?”

“Nếu bảo không có thì là nói dối!” Không nghĩ cô lại nhắc đến tình xưa, nhưng nếu đã nhắc lại, Thiệu Duẫn Thiên cũng không ngại, giọng nói nhẹ nhàng ôn tồn, thần thái lạnh nhạt. “Nhưng mà chuyện cũng đã qua rồi.”

“Vậy sao? Đã qua a...” Thì thảo lẩm nhẩm, cô có phần buồn bã và mất mát. “Năm ấy, em còn trẻ, vẫn là một đóa hoa nở kì rộ nhất, khi anh bị tai nạn giao thông, bác sĩ nói anh không thể đi lại, em lúc ấy còn yêu anh không thể nào chấp nhận sống bên một người đàn ông tàn phế trọn đời, còn chăm sóc người đó suốt quãng đời còn lại, mà tương lai em vẫn mong muốn rõ ràng có thể tốt đẹp, xán lạn như thế... Cho nên đối mặt với anh đã liệt nửa người, em đã rũ bỏ, ngược lại đồng ý đi theo Minh Vĩ lúc ấy cũng yêu em suốt bao năm... A, năm ấy anh đại khái cũng không biết là Minh Vĩ cũng thích em đi?”

“Về sau thì biết.” Vào nửa năm sau vụ tai nạn, bọn họ thông báo tin kết hôn ở khắp mọi nơi.

“Thật xin lỗi!” Bất ngờ, cô thở dài, thành thật nhận lỗi. “Đây là câu nói bọn em đã nợ anh rất nhiều năm.”

“Không có gì phải xin lỗi cả.” Mỉm cười, hôm nay Thiệu Duẫn Thiên với chuyện này cũng vẫn đậm phong khinh. “Ai cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc! Em và Minh Vĩ khi ấy đi theo hạnh phúc của mình, mà anh bây giờ cũng đã tìm thấy hạnh phúc của anh, không phải là rất tốt rồi sao?”

“Em và Minh Vĩ...” Bỗng nhiên, Kỷ Tình Vân lộ ra vẻ mặt rất kì quái, lại không nói tiếp nữa.

“Có chuyện gì vậy?” Nhận thấy cô muốn nói lại thôi, Thiệu Duẫn Thiên quan tâm hỏi.

Cười khò khan một tiếng, cô không nhin được thở dài. “Em và Minh Vĩ cũng là vợ chồng mấy năm rồi, nhưng trong lòng anh ấy có lẽ vẫn nghi ngờ, cho là người trong đáy lòng em vẫn là anh, thậm chí lo rằng lần này trở về, chúng ta sẽ quay lại với nhau...”

“Cậu ấy quá lo lắng thôi!” Lắc đầu, đây là chuyện không đời nào xảy ra.

“Cũng không phải vậy!” Nhin không được cười khổ, cô cũng rất bất đắc dĩ, “Năm ấy em gả cho anh ấy, có lẽ đúng là yêu anh nhiều hơn anh ấy. Nhưng đã nhiều năm rồi, con người có phải động vật vô cảm đâu, tình cảm của em với anh ấy chỉ tăng chứ không hề giảm!”

“Tìm cậu ấy nói chuyện rõ ràng đi! Nếu không nghi ngờ của cậu ấy sẽ càng ngày càng lớn hơn.”

“Em biết!” Nhin không được lại thở dài tiếp, rồi lại cười cười đùa: “Thành thật mà nói, lần này trở về, phát hiện anh không còn dịu dàng nhu thuận với em như trước, thậm chí còn thẳng thừng từ chối đề nghị của em, em thật cũng thấy mất mát lắm!” Giọng nói đúng là đùa, nhưng cảm xúc thì chân thật.

“Về tìm Minh Vĩ ấy! Cậu ấy chắc chắn sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của em.” Nho nhả cười nhạt, rất inh dưng chiêu tứ lạng bạt thiên cân.

“Hạnh phúc của anh là cô gái vừa nãy phải không?”

Nghe vậy, Thiệu Duẫn Thiên không nói gì, nhưng trên mặt lại là nụ cười thâm tình quyến luyến.

Đúng rồi! Chính là cô ấy! Giật mình nhìn thần thái tình cảm sâu đậm trước kia chỉ dùng trên chính mình, mà nay lại là vị một cô gái khác, chẳng biết vì sao, Kỷ Tình Vân cảm thấy đổ kị và ghen tuông.

Bỗng, cô phát hiện cảm xúc không nên có này, không khỏi âm thầm trào phúng mình đúng là lòng tham không đáy... Chính mình vứt bỏ anh, gả cho người khác, lại còn vọng tưởng anh vẫn tình sâu bất biến với cô sao? A... thật quá nực cười.

“Chúc anh... hạnh phúc!” Rút lại tâm trạng, rũ bỏ tâm tư không nên có, đột nhiên cô đứng dậy. “Không hàn huyên với anh nữa! Em đi trước, tạm biệt.”

Nhìn theo cô biến mất sau cánh cửa, không lâu sau, thoáng cái thân ảnh tinh tế mà giờ anh rất rất yêu đã trở lại rồi.

“Cô ấy đi rồi à?” Nhan Hân Lam tò mò hỏi.

“Ừ.” Gật đầu một cái, đột nhiên, Thiệu Duẫn Thiên chất vấn, “Hân Lam, để cho anh và cô ấy một mình nói chuyện với nhau, em không ăn dấm à?”

“Cũng, cũng không phải là không!” Mặt đỏ ửng, cô thành thật nhận tội, nhưng lại nở nụ cười đầy tin tưởng. “Nhưng mà em tin tưởng anh! Anh không phải là người đùa giỡn với tình cảm, nếu như anh nói anh thích em, vậy chắc chắn anh cũng sẽ không hai lòng.”

“Cho dù là bạn gái cũ của anh, em cũng yên tâm vậy à?”

“Chuyện của hai người cũng qua lâu rồi mà, em còn để ý làm gì?” Nhẹ giọng nói, cười khê, cô khó có lúc lại hài hước thế. “Nếu thật anh muốn bắt cả hai tay, vậy em chắc chắn sẽ quăng anh trước! Em mới không học làm hạ đường thủ, tào khang phụ đáng thương đâu!”

“Hạ đường thủ? Tào khang phụ?” Đáy mắt hiện lên một tia gian tà, anh nở nụ cười. “Em muốn lấy anh đến vậy à?”

Hạ đường thủ: người vợ bị hưu (ly hôn) hoặc hưu chồng. Tào khang phụ: còn nhớ Trần Thế Mỹ là thằng nào không? Tào khang phụ giống như vợ TTM ấy, là vợ từ khi còn nghèo hèn, (nhưng đến khi chồng giàu có rồi thì lại bị đá bay, không nhận nữa)

“Á... Em.... Em không phải ý đó...” Phát hiện mình lỡ miệng, lập tức mặt trái xoan đỏ bừng.

“Nhưng mà anh coi như đó là câu hôn đấy!”

“Anh... Anh... Em.... Anh đừng trêu em nữa!”

“Ồ hay... Anh rất nghiêm túc mà...”

“Không nói chuyện với anh nữa! Đáng ghét...”

“Ha ha...”

Trong phòng ăn, cô gái vừa thẹn vừa giận, chân tay luống cuống để cho chàng trai trêu chọc, mà chỉ biết hờn dỗi, cũng chẳng thể làm gì...

Rất lâu sau, khi chàng trai được cô gái đẩy ra ngoài nhà hàng, nhìn thấy trên đường những đôi tình nhân nắm tay nhau, cười cười đi qua hai người, vẻ mặt anh cứng lại...

“Hân Lam, đời này anh mãi mãi không thể giống như họ dắt tay em vai kề vai mà đi...”

Theo ánh mắt của anh nhìn lại, cô gái lại chỉ vào một đôi vợ chồng già khác đi trên đường, dịu dàng mỉm cười. “Chúng ta lấy cuộc sống 40 năm sau ra sống bây giờ, không phải cũng rất tốt sao? Không sợ không có cơ hội thực tập.”

Nhìn theo tay cô, chỉ thấy một bà cụ cẩn thận đẩy xe lăn cho bạn già đi qua đường, trên gương mặt hai người cũng vẫn là tình cảm sâu sắc ấm áp vun đắp bao nhiêu năm...

“Thực tập cho cuộc sống bốn mươi năm sau à...” Bất ngờ, anh cười cảm động.

“Không phải sao!” Nhẹ giọng cười đáp.

Bên con đường lớn, trên vỉa hè rộng, cô gái đẩy xe lăn cho chàng trai, chậm rãi bước về phía hạnh phúc của riêng họ...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-kim-dich-tinh-nhan>